



แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา

พื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

Guidance for Development and Suitable Model for Tourism Management Area :

A Case Study of Tarutao National Park

วิทวัส ขุนหนู

Wittawat Kunnu

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา

รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of

Master of Public Administration

Prince of Songkla University

2554

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและ
พัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ผู้เขียน นายวิทวัส ขุนหนู
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

.....ประธานกรรมการ
(นายเสรี ศรีหะไตร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

.....
(ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ)

.....กรรมการ
(ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อาคม ใจแก้ว)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ พงศ์ดารา)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

| | |
|-----------------|--|
| ชื่อวิทยานิพนธ์ | แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและ พัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา |
| ผู้เขียน | นายวิฑูรย์ ชุนหนู |
| สาขาวิชา | รัฐประศาสนศาสตร์ |
| ปีการศึกษา | 2553 |

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา และเพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเพิ่มเติมด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้รายละเอียดเพิ่มเติมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาจำนวน 130 คน นักท่องเที่ยวจำนวน 390 คน ประชาชนในพื้นที่จำนวน 160 คน ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจำนวน 32 คน และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ประกอบด้วยหน่วยงานภาครัฐจำนวน 12 คน บุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาจำนวน 4 คน หน่วยงานภาคเอกชนจำนวน 4 คน และผู้นำที่เป็นทางการ / ไม่เป็นทางการจำนวน 5 คน สำหรับการเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึก ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีจัดเรียงลำดับความสำคัญ (PNI_{modified}) ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาหรือข้อจำกัดภายใต้การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา คือความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ประสิทธิภาพการจัดเก็บค่าธรรมเนียม คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และการร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) สำหรับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา พบว่าควรมีการพัฒนา ดังนี้ ความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว คุณภาพของท่าเรือ ความเพียงพอของสถานที่ตั้งชยะหรือการจัดเก็บชยะ ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ และความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง ส่วนปัญหาที่พบในพื้นที่คือสิทธิการครอบครองที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะและค่าครองชีพมีราคาสูง

สำหรับข้อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา คือรูปแบบองค์กรมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นองค์กรที่มีเอกภาพในการบริหารจัดการ มีความคล่องตัว และมีความเป็นมืออาชีพในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและทิศทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวรวมถึงการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยมีคณะกรรมการบริหารที่มาจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ และคณะกรรมการดังกล่าวจะว่าจ้างผู้บริหารมืออาชีพเพื่อบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ให้มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผล

Thesis Title Guidance for Development and Suitable Model for Tourism
 Management Area : A Case Study of Tarutao National Park
Author Mr. Wittawat Kunnu
Major Program Public Administration
Academic Year 2010

ABSTRACT

This study aimed to explore problems and constraints under the administration and tourism management and development at Tarutao National Park. This is in order to recommend suitable model for Tarutao National Park tourist area. The study employed both quantitative and qualitative methods in order to get as detailed information as possible. The subjects were 130 Tarutao National Park staff, 390 tourists, 160 local people, and 32 business enterprises. The key informants were 12 representatives of government sectors, 4 Tarutao National Park staff, 4 representatives of private sectors, and 5 formal and informal community leaders. A questionnaire and in-depth interviews were used to gather data. The quantitative data obtained were analyzed by the application of SPSS program. In so doing, percentage, mean, standard deviation, and PNI_{modified} were calculated. The qualitative data were then analyzed by means of content analysis.

The findings showed that problems and constraints under the administration at Tarutao National Park were the sufficiency of staff in operation, the efficiency of storage fee, the qualities of boats and ferries used, and the cooperation of tour agencies in the tourism management and development at Tarutao National Park. The results, in addition, showed the need in the improvement in some particular areas. This includes a variety of local products and handcrafts, a variety of tourist activities, the qualities of ports, sanitary landfill system, a variety of souvenirs provided, tourist security, staff's abilities in foreign language communication, and the provision of signposts. The study, also, revealed some problems on the island. They are land ownership on Lipe Island and a high cost of living.

The recommendation for suitable model of Tarutao National Park is public organization to be responsible for tourism development in this particular area. This organization should be able to work fast, independently and professionally, and its main responsibility is to make policies and direct the tourism development in the right way. The organization should involve interested persons and a professional administrator in order to bring about efficient and effective tourism development of Tarutao National Park.

สารบัญ

| | หน้า |
|--|------|
| บทคัดย่อ | (3) |
| Abstract | (5) |
| กิตติกรรมประกาศ | (6) |
| สารบัญ | (7) |
| รายการตาราง | (9) |
| รายการภาพประกอบ | (10) |
| บทที่ | |
| 1 บทนำ | 1 |
| ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา | 1 |
| เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง | 6 |
| วัตถุประสงค์ของการวิจัย | 63 |
| ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย | 64 |
| ขอบเขตของการวิจัย | 64 |
| กรอบแนวคิดการวิจัย | 66 |
| นิยามศัพท์เฉพาะ | 67 |
| 2 วิธีการวิจัย | 69 |
| ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง | 69 |
| แบบแผนการวิจัย | 72 |
| เครื่องมือในการวิจัย | 72 |
| การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ | 74 |
| การทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม | 77 |
| 3 ผลการวิจัย | 79 |
| ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม | 79 |
| พฤติกรรมการท่องเที่ยว | 88 |
| ปัญหาและข้อจำกัดภายใต้การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 91 |
| การจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยว | 96 |
| ผลการสัมภาษณ์ | 107 |
| | (7) |

สารบัญ (ต่อ)

| | หน้า | |
|----|---|-----|
| 4 | สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ | 131 |
| | สรุปผลการวิจัย | 132 |
| | การอภิปรายผลการวิจัย | 138 |
| | ข้อเสนอแนะ | 148 |
| | บรรณานุกรม | 151 |
| | ภาคผนวก | 162 |
| 1 | กลุ่มตัวอย่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย | 162 |
| 2 | แบบสอบถามสำหรับบุคลากรอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 165 |
| 3 | แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว | 174 |
| 4 | แบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการ | 181 |
| 5 | แบบสอบถามสำหรับประชาชน | 187 |
| 6 | แบบสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย | 193 |
| 7 | ตารางการสัมภาษณ์ | 200 |
| 8 | ประมวลผลการสัมภาษณ์ | 204 |
| 9 | รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ | 229 |
| 10 | ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม | 231 |
| 11 | ภาพประกอบภาคผนวก | 243 |
| | ประวัติผู้เขียน | 247 |

รายการตาราง

| ตาราง | | หน้า |
|-------|---|------|
| 1 | เปรียบเทียบความเหมาะสมของแนวทางการจัดการบริหาร | 57 |
| 2 | จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 69 |
| 3 | จำนวนและร้อยละของบุคลากรจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล | 79 |
| 4 | จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล | 81 |
| 5 | จำนวนและร้อยละของประชาชนจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล | 83 |
| 6 | จำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล | 86 |
| 7 | จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว | 88 |
| 8 | จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเกี่ยวแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมเข้าชม | 90 |
| 9 | จำนวนและร้อยละของกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวเข้าร่วม | 90 |
| 10 | ระดับสภาพปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 91 |
| 11 | ข้อเสนอแนะด้านการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 94 |
| 12 | การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว) | 96 |
| 13 | การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านโครงสร้างพื้นฐาน) | 98 |
| 14 | การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก) | 100 |
| 15 | ข้อเสนอแนะด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 106 |

รายการภาพประกอบ

| ภาพประกอบ | | หน้า |
|-----------|--|------|
| 1 | องค์ประกอบของการท่องเที่ยว | 10 |
| 2 | องค์ประกอบต่างๆ ของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ | 29 |
| 3 | การแบ่งส่วนราชการของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | 37 |
| 4 | รูปแบบองค์ประกอบโครงสร้างส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ | 41 |
| 5 | โครงสร้างขององค์การมหาชนท้องถิ่น | 42 |
| 6 | โครงสร้างองค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน | 45 |
| 7 | กรอบแนวคิดการวิจัย | 66 |
| 8 | โครงสร้างการบริหารขององค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว | 136 |

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

การท่องเที่ยวในศตวรรษที่ 21 เป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ระดับโลกที่สร้างรายได้ให้กับหลายประเทศ ก่อให้เกิดการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น (ศรัณยา วรากุลวิทย์, 2546 : 331) องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization - WTO) ได้พยากรณ์ไว้ว่าในปี พ.ศ. 2553 จะมีนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นกว่า 1,000 ล้านคน และก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่า 60 ล้านล้านบาท พร้อมทั้งคาดการณ์ต่อไปว่าในปี พ.ศ. 2563 จะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเดินทางเพิ่มขึ้นมากกว่า 1,600 ล้านคน และธนาคารโลก (World Bank) ได้ประมาณการว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนาจะเติบโตในอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 4 ต่อปี โดยภูมิภาคที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม คือภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก โดยประเทศที่นักท่องเที่ยวนิยมไปเยือนคือจีน ฮองกง ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวแหล่งใหม่ที่มีแนวโน้มเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องคิดเป็น 1 ใน 3 ของนักท่องเที่ยวภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (ปรีชา แดงโรจน์, 2544 : 54)

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่องค์การการท่องเที่ยวแห่งโลก (WTO) ได้ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของโลกซึ่งรองรับส่วนแบ่งตลาดนักท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 1.5 ของนักท่องเที่ยวรวมของโลก และได้พยากรณ์ว่าการท่องเที่ยวไทยยังขยายตัวต่อไป ในอัตราร้อยละ 7 จนถึงปี พ.ศ. 2563 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2544 : 3-5) เนื่องจากประเทศไทยมีตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ ที่มีความเป็นศูนย์กลางในภูมิภาคและเป็นประตูเชื่อมระหว่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และโอเชียเนียไปยังแผ่นดินใหญ่และทวีปยุโรป (ยุพดี เสตพรรณ, 2548 : 48) ที่สำคัญประเทศไทยมีภูมิประเทศและภูมิอากาศในภาคต่างๆ แตกต่างกันไป ประกอบกับความสมบูรณ์ไปด้วยแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยว ทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม (ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง, 2548 : 60) จึงสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศที่ผ่านมานั้นมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 ซึ่งเป็นปีที่มีการรณรงค์และประชาสัมพันธ์ “ปีการท่องเที่ยวไทย” ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2550 จำนวน 14,464,288 คน ในขณะที่ปี พ.ศ. 2545 มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวน 10,799,067 คน ซึ่งมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 7.03 ต่อปี (ชัยวัฒน์ ศรีสันติรัตน์, 2550 : 6) รัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยกำหนดให้ประเทศไทย

เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของเอเชีย (Tourism Hub of Asia) เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจโดยเฉพาะในขณะที่ประเทศอยู่ในช่วงกำลังเผชิญกับเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจ (ศรัญญาวรากุลวิทย์, 2546 : 269) ซึ่งรายได้จากการท่องเที่ยวขึ้นเป็นอันดับสามรองจากรายได้จากภาคอุตสาหกรรม การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 6 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ธีรพงศ์ มหาวิโร, 2550 : 75)

การท่องเที่ยวในประเทศไทยได้เจริญก้าวหน้ามาก มีแหล่งท่องเที่ยวทั่วประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมา โดยแผนงานและโครงการได้มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการเพิ่มรายได้ และเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่าคุณภาพนักท่องเที่ยวและทรัพยากรท่องเที่ยว โดยไม่ให้ความสำคัญกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ส่งผลให้ทรัพยากรท่องเที่ยวหลายแห่งเสื่อมโทรมลง เกิดมลภาวะตามชายหาด ความแออัดในพื้นที่ท่องเที่ยว ปัญหาการตัดไม้ สัตว์ป่าสูญพันธุ์ (ศูนย์เพื่อการวางแผนการท่องเที่ยวและแก้ไขปัญหาความยากจนแห่งเอเชีย, 2549 : 76) ปัญหาทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ดังเช่นสภาพสังคมและวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ถูกดัดแปลงเพื่อรองรับการท่องเที่ยว สายสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของคนมีความสำคัญน้อยลง ประชาชนส่วนหนึ่งมีค่านิยมที่ไม่เหมาะสม ให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าสมัยใหม่ สัดส่วนการใช้แรงงานเปลี่ยนแปลงไป ประชาชนในท้องถิ่นไม่ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว (สมชาย เลียงพรรณ, 2548 : 17) นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังส่งผลให้ภาพพจน์ของประเทศไทยถดถอยลง เช่น ปัญหาการค้าประเวณี ปัญหาอาชญากรรม กล่าวคือปัญหาอาชญากรรมที่มีต่อนักท่องเที่ยวต่างประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้น จากสถิติการแจ้งความร้องทุกข์ข้อคดีอาญาในปี พ.ศ. 2549 จำนวน 308 คดี เพิ่มขึ้นเป็น 893 คดี ในปี พ.ศ. 2550 (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, 2550 : 37)

จากสภาพปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย ประกอบกับแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มนุษย์จึงให้ความสนใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม มีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวแบบผจญภัย เพื่อเข้าไปมีส่วนร่วม ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับสถานที่ที่ไปเยือนและสัมผัสธรรมชาติอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอุทยานแห่งชาติซึ่งมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่สวยงาม สงบ สะอาด จึงเป็นเสน่ห์ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศให้เดินทางเข้าไปท่องเที่ยว (สุรเชษฐ์ เชษฐมาส และดร.ชนี เอมพันธุ์, 2538 : 19-21) โดยนักท่องเที่ยวจำนวนมากมีความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวชายทะเล และใช้เวลาท่องเที่ยวอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลแต่ละแห่งเป็นเวลานานและไม่กระจายไปยังแหล่งอื่นๆ มากนัก (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 : 242) ซึ่งภาคใต้ของประเทศไทยมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ มีชายหาดที่สวยงามทั้งฝั่งอันดามันและฝั่งอ่าวไทย มีหมู่เกาะต่างๆ ที่ประกอบไปด้วยระบบนิเวศทางทะเลที่สำคัญ คือป่าชายเลน หาดทราย หาดหิน

หญ้าผาและแนวปะการัง จึงส่งผลให้มีศักยภาพที่จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาค (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2551 : 18) โดยเฉพาะพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่มีศักยภาพเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวหลักของภาคใต้ สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ประสบปัญหาด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ทั้งในด้านขยะ น้ำเสีย ทรัพยากรถูกทำลายและขาดการบริหารจัดการที่เหมาะสม ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวหลักเริ่มมีข้อจำกัดด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (เต็มทรัพย์ เตละกุล, 2550 : 7)

จังหวัดสตูลเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยว มีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว เช่น อุทยานแห่งชาติทะเลบัน อุทยานแห่งชาติตะรุเตา อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา เป็นต้น รวมทั้งจังหวัดสตูลมีชายแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย จึงทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดสตูลเป็นจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ.2544 มีนักท่องเที่ยวจำนวน 403,303 คน เพิ่มขึ้นเป็น 743,233 คน ในปี พ.ศ. 2550 คิดเป็นร้อยละ 84.28 และสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก กล่าวคือ ในปี พ.ศ.2544 มีรายได้ 621.89 ล้านบาท เพิ่มขึ้นเป็น 1,798.20 ล้านบาท ในปี พ.ศ.2550 (สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้ เขต 1, 2551) โดยแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม คืออุทยานแห่งชาติตะรุเตา เกาะหลีเป๊ะ และเกาะอาดัง-ราวี (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550 : 344)

สำหรับอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลแห่งที่ 2 ของประเทศไทย ที่มีชื่อเสียงทางด้านประวัติศาสตร์และความสวยงามของธรรมชาติ ตั้งอยู่ในเขตทะเลอันดามัน ในพื้นที่ของจังหวัดสตูล มีแนวเขตอุทยานฯ ติดกับเส้นเขตแดนในทะเลระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย อุทยานแห่งชาติตะรุเตาประกอบไปด้วยหมู่เกาะน้อยใหญ่จำนวน 51 เกาะ มีความสวยงามทางธรรมชาติ มีชายหาดที่สวยงาม มีกิจกรรมต่างๆ เช่น การเดินป่า ปีนหน้าผา ดำน้ำชมปะการังและปลาสวยงาม เป็นต้น นอกจากนี้ในอดีตยังเคยเป็นที่กักขังนักโทษ ทั้งนักโทษการเมืองและนักโทษธรรมดา ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย จากความสวยงามของธรรมชาติ และการมีประวัติศาสตร์ที่น่าดึงดูดใจของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาส่งผลให้กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือกลุ่มอาเซียนได้ประกาศให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นหนึ่งในมรดกอาเซียน และได้รับการยกย่องให้เป็น ASEAN Heritage Parks and Reserves ในปี พ.ศ.2525 (ศิริ ฮามสุโพธิ์, 2543 : 288-289)

นับตั้งแต่มีการเปิดอุทยานแห่งชาติตะรุเตาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและประวัติศาสตร์ประกอบกับการได้เป็นมรดกอาเซียนนั้น ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ในปี พ.ศ.2547 มีนักท่องเที่ยวจำนวน 40,905 คน ในขณะที่ พ.ศ.2544 มีจำนวน 16,133 คน แต่ในปี พ.ศ.2548 จำนวนนักท่องเที่ยวได้ลดลงเหลือ 7,981 คน เนื่องจากผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ.2547 แต่หลังจากเหตุการณ์สึนามิสงบลง นักท่องเที่ยวได้กลับเข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพิ่มมากขึ้น โดยมีจำนวน

นักท่องเที่ยวในปี พ.ศ.2549 จำนวน 15,708 คน เพิ่มขึ้นจำนวน 16,615 คนในปี พ.ศ.2550 คิดเป็นร้อยละ 2.98 (อุทยานแห่งชาติตะรุเตา, 2551 : 34) และมีแนวโน้มที่จะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จากคาดการณ์จำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามายังอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปี พ.ศ.2564 เป็น 195,500 คน โดยมีอัตราการเจริญเติบโตร้อยละ 7.5 ต่อปี (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545 : 41)

เพื่อเป็นการรองรับนักท่องเที่ยว จึงส่งผลให้พื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีความเติบโตอย่างมาก มีโรงแรม รีสอร์ท บังกะโล สถานบันเทิง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เกิดขึ้น โดยเฉพาะพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา แต่การบริหารจัดการพื้นที่ส่วนใหญ่เน้นดำเนินการโดยเอกชน สำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตายังอยู่ในความรับผิดชอบและบริหารจัดการโดยสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งจากวัตถุประสงค์ของการจัดการอุทยานชาตินั้น ก็เพื่อคุ้มครองและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ แต่เนื่องจากพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจุดเด่นทางด้านการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนักท่องเที่ยวเหล่านี้มีความต้องการหรือมีความคาดหวังต่อสิ่งอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐาน ความปลอดภัยและการบริการต่าง ๆ อยู่ในระดับสูง (ดลฤทัย โกวรรณะกุล, 2549 : 36)

แต่การท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาและเกาะหลีเป๊ะ ยังประสบปัญหาที่สำคัญ คือยังไม่มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ท่าเรือ ไฟฟ้า น้ำประปา ระบบสื่อสาร ที่พัก ร้านอาหาร เป็นต้น และยังประสบปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ปัญหาน้ำเสีย และปัญหาขยะ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีปัญหาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ซึ่งการท่องเที่ยวของอุทยานนั้นพบว่าเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน และกลุ่มบุคคล เช่น สำนักงานจังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย องค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาคมการท่องเที่ยวและชมรมธุรกิจต่างๆ เป็นต้น (เกิดศิริ เจริญวิศาล และคณะ, 2542 : 85-90)

นอกจากสภาพปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวแล้ว ยังพบว่าในการปฏิบัติงานในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ มีอุปสรรคและข้อจำกัดในการปฏิบัติอยู่มาก เช่น แนวเขตอุทยานแห่งชาติไม่ชัดเจน ขาดการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ ขาดนโยบายและแนวทางการดำเนินการท่องเที่ยว ระเบียบกฎหมายไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงและขาดความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งส่วนราชการ องค์กรเอกชนและประชาชน เป็นต้น (ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล, 2542 : 76) ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวเกิดจากรูปแบบการปฏิบัติงานเป็นในลักษณะเชิงโดดเดี่ยว กรมอุทยานฯ และรัฐบาลต้องการรวมศูนย์อำนาจ ประกอบกับพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ (พ.ศ. 2504) ได้กำหนดให้อำนาจในการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานฯ ทั่วประเทศไว้กับคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ อย่างอย่างเบ็ดเสร็จ ซึ่งเป็นการบริหารราชการแบบเก่าซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักการมีส่วนร่วม และการกระจายอำนาจตามรัฐธรรมนูญ (สมชัย เบลูชัย, 2549 : 2 ; มาโนช วงศ์สุรรัตน์, 2550 : 1)

ปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมานั้น นับเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ ตะรุเตา จึงควรมีการพัฒนาพื้นที่และแก้ไขปัญหาอย่างเร่งด่วน เพื่อรองรับกับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเตรียมจะเสนอให้พื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาและแหล่งท่องเที่ยว 18 แห่งในทะเลอันดามันเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติแห่งใหม่ขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติหรือยูเนสโก ซึ่งแนวทางในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่รวมถึงการดูแล ทรัพยากรท่องเที่ยววนั้นต้องมีการจัดรูปแบบองค์การบริหารที่ดี (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 : 63) มีการกำหนดโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบและวิธีการปฏิบัติงานขององค์การ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของพื้นที่ ขนาด ภารกิจ (บัณฑิต รัตนสัมพันธ์, 2548 : 183)

ดังนั้น จากปัญหาและความสำคัญของพื้นที่ประกอบกับการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ ตะรุเตามีศักยภาพสูง (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540 : 21) มีความต้องการในการพัฒนา เพื่อรองรับบทบาท หน้าที่ จึงควรมีรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมที่ทำให้การพัฒนามีความคล่องตัว ดังที่ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมกับพื้นที่ต่างๆ เช่น พื้นที่เกาะสมุย พบว่าการปกครองที่เหมาะสมกับพื้นที่ของเกาะสมุย ได้แก่ รูปแบบที่ผสมผสานระหว่างรูปแบบ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว สำหรับพื้นที่เกาะช้างซึ่งมีการจัดตั้งเป็นองค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน (อพท.) ซึ่งเป็นองค์กรที่บริหารจัดการภายใต้รูปแบบองค์การมหาชน นอกจากนี้ ยังได้มีการศึกษาในพื้นที่ของสุวรรณภูมิ ให้เป็นองค์การบริหารจัดการในรูปแบบพิเศษ โดยมีการเสนอ 2 แนวทาง ได้แก่ รูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิกับบริษัทพัฒนาเมือง ศูนย์กลางการบินสุวรรณภูมิ แต่อย่างไรก็ดี พื้นที่เกาะสมุยและสุวรรณภูมิ ยังไม่ได้มีการดำเนินการ ในรูปแบบที่มีการศึกษามา

การที่รัฐมีความพยายามในการศึกษาหารูปแบบที่เหมาะสมในพื้นที่ท่องเที่ยว การคมนาคม การค้า ที่มีลักษณะ เอกลักษณะพิเศษจึงได้มีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554) ที่มุ่งเน้นให้มีการวิจัยปรับปรุงรูปแบบการบริหารจัดการการพัฒนา พื้นที่ในระดับประเทศ ระดับภาค กลุ่มจังหวัด และพื้นที่ต่างๆ ทางผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา ถึงรูปแบบการบริหารและการพัฒนาพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา จังหวัดสตูล ให้มีความเหมาะสม กับสภาพพื้นที่มากที่สุด เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารและพัฒนาพื้นที่ต่อไป

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและรูปแบบที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว ภูมิศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดการท่องเที่ยว
2. แนวคิดการบริหาร
3. แนวคิดเกี่ยวกับองค์การ
4. แนวคิดว่าด้วยการจัดบริการสาธารณะ
5. แนวคิดอุทยานแห่งชาติ
6. อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
7. การบริหารในมิติต่างๆ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดการท่องเที่ยว

1.1. ความหมายของการท่องเที่ยว

เสรี วังส์ไพจิตร (2530 : 1) กล่าวว่า การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง ผลรวมปรากฏการณ์และความสัมพันธ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์หรือการกระทำต่อกันและกัน ของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ รัฐบาลและชุมชนผู้เป็นเจ้าของบ้านในกระบวนการดึงดูดใจและต้อนรับขับสู้ นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน

องค์การสหประชาชาติ (ยุพดี เสดตพรรณ, 2548 : 287) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางเพื่อความบันเทิง รื่นเริงใจ เยี่ยมญาติหรือการไปร่วมประชุม แต่มิใช่เพื่อประกอบอาชีพเป็นหลักเป็นฐานหรือไปพำนักอยู่เป็นการถาวร

ศิริ ฮามสุโพธิ์ (2543 : 19) ได้ให้นิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยตามปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เพื่อทำการศึกษาและพักผ่อนหย่อนใจ หรือก่อให้เกิดการกระทำร่วมกันของมนุษย์ทั้งทางธรรมชาติและทางสังคม จนเป็นเหตุดึงดูดใจให้เดินทางไปศึกษาและท่องเที่ยวตามแหล่งต่างๆ

นิคม จารุมณี (2536 : 2) ได้ให้คำจำกัดความเพิ่มเติมไว้ว่าการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ
3. การเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มีใช้เพื่อการประกอบอาชีพ

หรือหารายได้

จากคำนิยามดังกล่าว สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางจากที่ อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ สนุกสนาน บันเทิง ประชุมสัมมนา ศึกษาหาความรู้ กีฬา ติดต่อธุรกิจ เยี่ยมญาติ ที่มีใช้เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

1.2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวมีดังต่อไปนี้

1.2.1 นักท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว ถ้า ไม่มีนักท่องเที่ยวการท่องเที่ยวก็เกิดขึ้นไม่ได้ซึ่ง บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2543 : 47-49) ได้ให้นิยามของนักท่องเที่ยว หมายถึงบุคคลที่เดินทางอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งที่มีใช้บ้านเมืองที่อาศัยอยู่ประจำ เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง โดยบุคคลที่นับเป็นนักท่องเที่ยว ได้แก่

1. ผู้เดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อสุขภาพ
2. ผู้เดินทางไปประชุมหรือประกอบภารกิจอย่างหนึ่ง
3. ผู้เดินทางเพื่อทำธุรกิจการค้าบางประการ
4. ผู้เดินทางมากับเรือที่เพลลิตากับทิวทัศน์สองฝั่งน้ำแม้จะแวะพัก

อยู่นั้นกว่า 24 ชั่วโมงก็ตามสำหรับนักท่องเที่ยวในประเทศ

นิคม จารุมณี (2544 : 2) ได้แบ่งประเภทของนักท่องเที่ยว ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. นักท่องเที่ยวที่ค้างคืน (Tourists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราวซึ่งพักอยู่ในประเทศที่มาเยือนตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป และเดินทางมาเยือนเพื่อพักผ่อน พักผ่อน ทัศนศึกษา ประกอบศาสนกิจ ร่วมการแข่งขันกีฬา ติดต่อธุรกิจ ร่วมการประชุมสัมมนา เป็นต้น

2. นักท่องเที่ยวที่ไม่ค้างคืน (Excursionists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราวและอยู่ในประเทศที่มาเยือนน้อยกว่า 24 ชั่วโมง

1.2.2 การตลาดการท่องเที่ยว

วินิจ วีรยางกูร (2532 : 38) ได้ให้ความหมายของตลาดการท่องเที่ยว หมายถึง ปรัชญาทางการจัดการที่มุ่งเน้นไปสู่ความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยอาศัย การวิจัยตลาด การพยากรณ์ การคัดเลือกทรัพยากรการท่องเที่ยวที่กำลังอยู่ในความต้องการ เพื่อให้ธุรกิจได้รับประโยชน์สูงสุด ในการเสนอบริการแก่นักท่องเที่ยวตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ธรรมบุญ ประจวบเหมาะ (2539 : 4-5) ได้ให้ความหมายของ ตลาดการท่องเที่ยว ว่าเป็นการศึกษาองค์ประกอบ (การผลิตและการบริโภคสินค้าและบริการ) ทางการท่องเที่ยว เพื่อใช้กำหนดลู่ทางในการพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยวและส่งเสริมให้นักท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบสำคัญคืออุปสงค์ทางการท่องเที่ยว (Tourism Demand) และ อุปทานทางการท่องเที่ยว (Tourism Supply)

ฉันทิช วรรณถนอม (2547 : 187-188) ได้แบ่งส่วนผสมทางการตลาดการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. ผู้ซื้อ หมายถึงลูกค้าหรือผู้ใช้บริการจากบริษัทนำเที่ยวหรือเป็นนักท่องเที่ยวนั่นเอง สำหรับผู้ซื้อนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริโภคส่วนบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคองค์กร

2. สินค้า หมายถึงโปรแกรมนำเที่ยวต่างๆ ที่บริษัทนำเที่ยวจัดทำขึ้นเพื่อขายให้แก่ลูกค้าหรือจัดตามความต้องการของลูกค้า หรือจัดในลักษณะเฉพาะเป็นพิเศษตามวัตถุประสงค์

3. ผู้ผลิต ในที่นี้หมายถึงผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว หรือผู้จำหน่ายการนำเที่ยวนั่นเอง โดยบริษัทนำเที่ยวจะเป็นผู้รวบรวมส่วนประกอบของสินค้าที่เป็นการบริการต่างๆ จากผู้ผลิตอื่นๆ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ยานพาหนะ แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น และนำมารวบรวมทำเป็นรายการนำเที่ยวเพื่อเสนอขายแก่ผู้ซื้อ

1.2.3 การขนส่ง กล่าวคือเมื่อนักท่องเที่ยวตัดสินใจจะไปท่องเที่ยวแล้ว การขนส่งหรือวิธีการเดินทางจะเข้ามามีบทบาทสำคัญ นักท่องเที่ยวจะต้องตัดสินใจว่าจะเดินทางด้วยวิธีใดและจัดการเดินทางอย่างไร การขนส่งมี 4 ประเภท ได้แก่ ทางรถยนต์ ทางรถไฟ ทางเรือ และทางอากาศ

1.2.4 ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Travel Resources)

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 24) กล่าวว่า ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นทั้งที่อยู่ในลักษณะที่เป็นรูปธรรมสามารถสัมผัสได้ และอยู่ในลักษณะที่เป็นนามธรรมไม่สามารถสัมผัสได้ อันมนุษย์สามารถนำมาใช้เพื่อสินค้าทางการท่องเที่ยวในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชม อีกทั้งยังเป็นมรดกที่ทรงคุณค่าของประเทศด้วย

นิศา ชัชกุล (2550 : 262-265) ได้แบ่งประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. ประเภทธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา ป่าไม้ น้ำพุร้อน ถ้ำ น้ำตก แม่น้ำ ลำคลอง ทะเล ทะเลสาบ อุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

2. ประเภทโบราณสถานและโบราณวัตถุ เช่น พระราชวัง ศาสนสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ แหล่งอารยธรรมต่างๆ เป็นต้น

3. ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรมของชุมชนต่างๆ เช่น หมู่บ้าน ชาวเขา ชาวพื้นเมืองเผ่าต่างๆ การแสดงพื้นบ้านและงานเทศกาลต่างๆ เป็นต้น

1.2.5 สิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว

สิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนให้การท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี และทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินธุรกิจ

เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้แก่ การบริการท่องเที่ยวต่างๆ เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าออกเมือง เช่น การตรวจหนังสือเดินทาง การคั่นสิ่งของเครื่องใช้ การขอวีซ่า สิ่งอำนวยความสะดวกประเภทสาธารณูปโภค เช่น การไฟฟ้า การประปา การสื่อสาร การสาธารณสุข การโฆษณาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น (นิคม จารุมณี, 2544 : 258)

เสรี เวชบุษกร (2546 : 290 อ้างถึงใน นิพนธ์ วุฒิชัย และคณะ, 2550 : 64-66) ได้อธิบายเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

1. ระบบไฟฟ้า จะต้องเพียงพอและใช้การได้ดี ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายหรืออันตรายต่อผู้ใช้บริการหรือในกรณีที่เกิดความต้องการที่จะต้องใช้ปริมาณไฟฟ้ามากในช่วงฤดูท่องเที่ยวที่มียกท่องเที่ยวจำนวนมาก ก็จะต้องมีการเตรียมการรองรับที่ดี เช่น ในบางพื้นที่ที่เป็นเกาะไม่มีระบบไฟฟ้าส่วนกลาง แต่จะต้องอาศัยการปั่นไฟใช้ ก็จะต้องมีการเตรียมแบตเตอรี่สำหรับปั่นไฟไว้ให้พอเพียง และกำหนดเวลาเปิด - ปิดไฟฟ้า เพื่อประหยัดพลังงานและวางแผนการใช้ไฟฟ้าให้พอเพียง

2. ระบบประปาที่สะอาด ถูกหลักอนามัย และมีปริมาณเพียงพอต่อการบริการนักท่องเที่ยว ความต้องการการใช้น้ำจะแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่และจุดประสงค์ในการใช้

3. ระบบสื่อสาร ที่มีความสะดวก รวดเร็ว และมีปริมาณหน่วยบริการที่เพียงพอ ทั้งนี้แม้ว่านักท่องเที่ยวบางกลุ่มอาจจะต้องหลีกเลี่ยงจากการสื่อสารกับผู้อื่นในขณะที่ท่องเที่ยว แต่ระบบการสื่อสารก็ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นโดยเฉพาะในกรณีฉุกเฉิน

4. ระบบสาธารณูปโภค ที่ทันสมัย สะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย ควร มีจำนวนสถานพยาบาลและโรงพยาบาลในท้องถิ่นที่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว และคำรักษาพยาบาลที่ยุติธรรมนอกจากนี้ในส่วนของสถานที่ท่องเที่ยวเอง ก็ควรมีหน่วยรักษาพยาบาลเบื้องต้นไว้รองรับ โดยควรจัดเตรียมยาโรคให้สอดคล้องกับกิจกรรมและลักษณะของนักท่องเที่ยว เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการผจญภัยก็ควรมีการเตรียมยาหรือการรักษาอาการบาดเจ็บที่อาจเกิดจากกิจกรรมนั้นๆ ไว้รองรับ

5. ระบบขนส่งสาธารณะ เป็นสิ่งจำเป็นในการเดินทางของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวที่สมบูรณ์แบบ จึงควรมีสถานีการขนส่งต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกัน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรมีป้ายเส้นทางเชื่อมโยงที่ชัดเจนและง่ายต่อความเข้าใจ

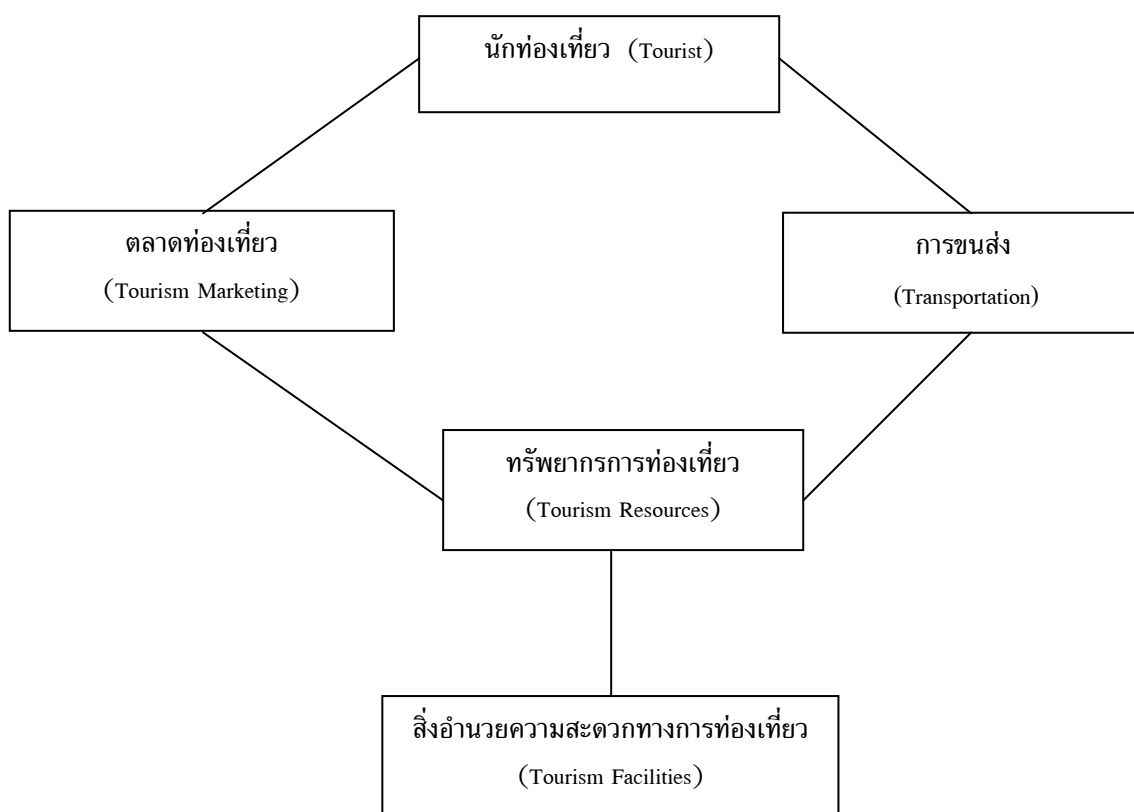
6. บริการที่พักแรม ควรมีหลายขนาดเพื่อตอบสนองความต้องการนักท่องเที่ยวหลายกลุ่ม หลายประเภท ที่ต้องการประเภทและระดับการบริการที่แตกต่างกัน

7. บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ควรมีมาตรฐานการบริการนำเที่ยวที่มีการจัดกิจกรรมนำเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว

8. บริการอาหารและเครื่องดื่ม ร้านอาหารหรือภัตตาคารควรมีหลายประเภทและหลายระดับ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละระดับ

1.2.6 ความปลอดภัย

ความปลอดภัย หมายถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ซึ่งในยุคปัจจุบันความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยวกลายเป็นประเด็นสำคัญที่นักท่องเที่ยวเลือกที่จะเดินทางท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวที่มีการจัดการด้านความปลอดภัยและสวัสดิภาพอย่างมีประสิทธิภาพย่อมสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยวชม



ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

ที่มา : สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2540 : 45

1.3. การบริหารการท่องเที่ยว

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (2543 : 26) ได้กำหนดภารกิจที่สำคัญของการบริหารการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ภารกิจหลัก ดังนี้

1. ภารกิจด้านการควบคุมและการบังคับใช้กฎหมาย (Regulator) ที่ให้อำนาจต่อการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว เช่น จะต้องเป็นผู้ใช้กฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ตรวจสอบ สอดส่อง ดูแล พฤติกรรมของบริษัทนำเที่ยวและมัคคุเทศก์หรือการใช้

กฎหมายผังเมืองป้องกันการบุกรุกแหล่งท่องเที่ยว บังคับใช้ พ.ร.บ. สิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งภารกิจด้านนี้จะเห็นว่ามีความหมายต่าง ๆ มากมายที่มีผลต่อการท่องเที่ยว ดังนั้น ผู้บังคับใช้กฎหมายในภารกิจนี้มีหลายหน่วยงานตามที่กฎหมายแต่ละฉบับได้ให้อำนาจไว้

2. ภารกิจด้านปฏิบัติการ (Operator) ซึ่งภารกิจด้านนี้ หมายถึงการดำเนินการต่าง ๆ ที่จะต้องปฏิบัติเพื่อให้การท่องเที่ยวพัฒนาไปตามแผนและนโยบายที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งมีดังนี้

2.1 ภารกิจด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

2.2 ภารกิจด้านการพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยว เช่น การพัฒนาบริการนำเที่ยว บริการข่าวสาร บริการคมนาคมขนส่ง บริการโรงแรม ที่พัก บริการล่องเรือ บริการสินค้าที่ระลึก บริการภัตตาคาร ร้านอาหาร บริการสื่อสาร โทรคมนาคม แหล่งบันเทิง กีฬา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป็นต้น

2.3 ภารกิจด้านตลาด หมายถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.4. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

แมคอินทอช และ โกลด์เนอร์ (McIntosh and Goeldner, 1995 : 9) ได้แบ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. นักท่องเที่ยว ผู้แสวงหาความสุข ความเพลิดเพลินทั้งทางจิตใจและร่างกาย รวมถึงการได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ จากการไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวและทำกิจกรรมต่าง ๆ

2. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว กลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้มองการท่องเที่ยวเป็นช่องทางหรือโอกาสในการสร้างผลกำไรให้แก่องค์กรของตนเอง ด้วยการขายสินค้าและบริการที่ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว

3. องค์กรของรัฐและองค์กรท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น นักการเมืองเห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เศรษฐกิจของชุมชนหรือประเทศดีขึ้น สิ่งที่ภาครัฐจะได้จากการท่องเที่ยวคือการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างประเทศ การลงทุนทำให้เกิดการหมุนเวียนของเงินตราในประเทศในเชิงบวก

4. ชุมชนท้องถิ่นหรือชาวบ้าน มุมมองที่คนในท้องถิ่นมีต่อการท่องเที่ยวคือการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและการจ้างงาน สิ่งที่ชุมชนจะต้องเผชิญเมื่อได้ปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวคือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ทั้งทางบวกและลบ

2. แนวคิดการบริหาร

2.1 ความหมายของการบริหาร

ความหมายของการบริหารได้มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังจะได้นำเสนอบางส่วนไว้ดังนี้

ไซมอน (Simon, 1976 : 1) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จโดยใช้ศิลปะ

สมพงษ์ เกษมสิน (2523 : 6) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การใช้ศาสตร์และศิลปะเพื่อนำเอาทรัพยากรการบริหารมาประกอบการ ตามกระบวนการการบริหารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมยศ นาวิการ (2540 : 14) ได้กล่าวว่าการบริหาร หมายถึง กระบวนการของการทำงานให้สำเร็จโดยใช้บุคคลอื่น ผู้บริหารต้องทำงานกับบุคคลและกลุ่ม และอยู่ภายในโครงสร้างขององค์การเพื่อที่บรรลุเป้าหมายของพวกเขา

เอกชัย กิสุขพันธ์ (2538 : 1) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่กลุ่มบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายของการบริหารข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการที่ใช้ศาสตร์และศิลป์ของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อประกอบกิจกรรมหรือปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายที่วางไว้ ด้วยการใช้ทรัพยากรต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ทรัพยากรการบริหาร

การบริหารกิจการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารราชการ หรือการบริหารธุรกิจก็ตาม จำเป็นต้องมีทรัพยากรอันเป็นปัจจัยพื้นฐานในการบริหารงาน โดยทั่วไปถือว่าทรัพยากรที่เป็นปัจจัยสำคัญอยู่ 4 ประการ หรือ 4M ได้แก่ การจัดการ (Management) บุคลากร (Men) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Materials)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2548 : 15) ได้สรุปว่า ทรัพยากรการบริหารที่เป็นปัจจัยสำคัญ มี 5 ประการ คือ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) วิธีการ (Methods) และเครื่องจักร (Machines)

สมพงษ์ เกษมสิน (2523 : 7) กล่าวว่า การบริหารงานนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่ต้องการให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ มีประสิทธิผล และพัฒนาอยู่เสมอ ต้องอาศัยทรัพยากรพื้นฐานของการบริหารงาน คือ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการจัดการ

ณรงค์ นันทะวรรณะ (2547 : 16-17) ได้สรุปองค์ประกอบทั่วไปของการบริหาร ได้แก่ 4M คือ ปัจจัยในการบริหารที่เป็นพื้นฐานในการบริหารงานทุกประเภท ประกอบด้วย คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) วิธีปฏิบัติงาน / การบริหารจัดการ (Method / Management) แต่เนื่องจากสังคมในปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาก ทำให้การบริหารในสังคมปัจจุบันต้องมีการปรับเปลี่ยนเป็นการบริหารงานสมัยใหม่ หรือ 7M ประกอบด้วย คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) วิธีปฏิบัติงาน / การบริหารจัดการ (Method / Management) ตลาด (Market) เครื่องจักร (Machine) ขวัญและกำลังใจ (Morale)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 7-8) ได้กล่าวถึงปัจจัยทางการบริหารหรือทรัพยากรการบริหารทั้ง 4 ด้าน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การจัดการ (Management) หมายถึงวิธีการดำเนินงาน เช่น การจัดคนรับผิดชอบแบ่งงานขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติงาน การบริหารงบประมาณให้สอดคล้องกับแผนงานหรือโครงการ ซึ่งไม่ว่าแผนงานหรือโครงการ งบประมาณและอุปกรณ์จะดี มีคุณภาพทันสมัยเพียงใดก็ตาม หากมีการจัดการไม่ดีย่อมก่อให้เกิดความล้มเหลวได้

2. บุคลากร (Men) หรือคนซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในปัจจัยทั้งหมด เพราะคนจะเป็นตัวจักรสำคัญที่จะทำให้กระบวนการบริหารและโครงการดำเนินไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จ ซึ่งคนจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะงาน มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย และสามารถทำงานสอดคล้องประสานกันได้เป็นอย่างดี

3. งบประมาณ (Money) การบริหารงานจะต้องมีเงินเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะสนับสนุนให้แผนงานและโครงการดำเนินไปสู่เป้าหมายและวัตถุประสงค์ ถ้าหากแผนงาน / โครงการใด ไม่มีเงิน ไม่รู้งบประมาณว่าจะได้เท่าไร จะได้จากไหน จำนวนมากน้อยเพียงใด และได้เมื่อไร ก็จะทำให้การบริหารแผนงานและโครงการสำเร็จได้ยาก

4. วัสดุอุปกรณ์ (Materials) หมายถึงเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์สนับสนุนการทำงานซึ่งจะต้องมีครบและใช้การได้ตามความต้องการ และจะต้องเป็นอุปกรณ์ ใช้งาน สะดวก มีคุณภาพและทันสมัยเพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้กระบวนการบริหารงานโครงการสำเร็จลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

กล่าวโดยสรุป การนำทรัพยากรการบริหาร ซึ่งได้แก่ คน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการหรือการจัดการมารวมกันเข้าอย่างมีระบบและเป็นระเบียบ เป็นการช่วยให้มนุษย์ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

2.3 กระบวนการบริหาร

แคมเบลล์ (Campbell, 1962 : 138 อ้างถึงใน ประสิทธิ์ ชูประสูติ, 2533 : 15) กล่าวว่ากระบวนการบริหาร หมายถึงขั้นตอนต่างๆ ของการดำเนินงาน ผู้บริหาร

จะต้องทำหน้าที่ดำเนินงานตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่คิดว่าจะเป็นการทำให้คนอื่นทำงานนั้นจนแล้วเสร็จ ดังนั้นหน้าที่ของผู้บริหารคือ การดำเนินงานด้วยขั้นตอนของการบริหารนั่นเอง

จรัส โพธิศิริ (2523 : 9) กล่าวว่า กระบวนการบริหารคือ การใช้ทรัพยากรการบริหารให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานให้มากที่สุดใช้เวลาน้อยที่สุดและประหยัดที่สุด จำเป็นต้องใช้กระบวนการบริหารมาเป็นองค์ประกอบในการบริหาร

ลูเทอร์ กุลิกและลินดอลส์ เออร์วิค (Luther Gulick and Lyndall Urwick, 1937 : 17 อ้างถึงใน สมคิด บางโม, 2540 : 72) นักวิชาการต่างชาติที่มีประสบการณ์ทางวิชาการและการบริหารราชการ ได้นำหลักการจัดการของฟาโยล (Fayol) มาปรับปรุงประยุกต์กับการบริหารราชการ จึงได้กระบวนการบริหารแบบใหม่ ซึ่งได้แก่ POSDCoRB โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. P (Planning) หมายถึงการจัดวางโครงการและแผนปฏิบัติงานไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไรบ้างและอย่างไร เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. O (Organizing) หมายถึงการจัดหน่วยงาน กำหนดโครงสร้างของหน่วยงาน การแบ่งส่วนงาน การจัดสายงานตำแหน่งต่างๆ กำหนดอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจน

3. S (Staffing) หมายถึงการจัดตัวบุคคล เป็นการบริหารงานด้านบุคลากร อันได้แก่ การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การพัฒนาบุคลากร การสร้างบรรยากาศการทำงานที่ดี การประเมินผลการทำงานและการให้พ้นจากงาน

4. D (Directing) หมายถึงการอำนวยการ นับตั้งแต่การตัดสินใจ การวินิจฉัยสั่งการ การควบคุมบังคับบัญชา และควบคุมการปฏิบัติงาน

5. Co (Coordinating) หมายถึงการประสานงาน เป็นการประสานกิจการด้านต่างๆ ของหน่วยงาน ให้เกิดความร่วมมือเพื่อดำเนินไปสู่เป้าหมายเดียวกัน

6. R (Reporting) หมายถึงการรายงานผลการปฏิบัติของหน่วยงานให้แก่ผู้บริหารและสมาชิกของหน่วยงานได้ทราบความเคลื่อนไหวของการดำเนินงานว่าก้าวหน้าไปเพียงใด

7. B (Budgeting) หมายถึงการงบประมาณ คือการจัดทำงบประมาณ บัญชี การใช้จ่ายเงิน การควบคุมและตรวจสอบด้านการเงิน ตลอดจนวิธีการงบประมาณเป็นแผนงาน เป็นเครื่องมือในการควบคุมงาน

ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง และศศิณ เฉลิมลาภ (2548 : 40) ได้กล่าวถึงการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบหลักที่สำคัญ ดังนี้

1. บุคลากร คือ การจัดหาบุคลากรให้เพียงพอกับปริมาณงานที่มีอยู่ ตลอดจนการสรรหาบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจในด้านทรัพยากรธรรมชาติ การสำรวจและประเมินสภาพทรัพยากร การให้การศึกษาการบริหารงานอุทยานแห่งชาติและจัดให้มีการฝึกอบรมให้แก่บุคลากรของอุทยานแห่งชาติ

2. แผนงาน แบ่งออกเป็นแผนงานระยะสั้น ระยะยาว และแผนงานประจำ แผนงานจะเป็นตัวกำหนดกิจกรรมการบริหารงานภายในอุทยานแห่งชาติ เช่น แผนงานสำรวจตรวจตราทรัพยากร แผนงานป้องกันและปราบปราม แผนงานให้การศึกษาและสื่อความหมาย ธรรมชาติ แผนงานพัฒนาบำรุงรักษาสสิ่งก่อสร้างและเครื่องมือต่างๆ แผนงานสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่น แผนงานรักษาความสะอาด เป็นต้น

3. อุปกรณ์ และเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน จัดเป็นส่วนที่สำคัญอีกส่วนหนึ่ง ทั้งอุปกรณ์สนับสนุนในการป้องกัน ตรวจตรา และปราบปราม ตลอดจนอุปกรณ์ที่ใช้ในการสื่อความหมาย การสำรวจประเมินสภาพทรัพยากร ทางฝ่ายรัฐจะต้องจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการบริหารและการจัดการอุทยานแห่งชาติอย่างเพียงพอ

4. งบประมาณ กล่าวคือ การปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติจะต้องได้รับงบประมาณสนับสนุนที่เพียงพอต่อการดำเนินงานทั้งงานประจำ และงานตามแผนงานต่างๆ

สรุป กระบวนการบริหาร หมายถึง แนวคิดหรือวิธีการทางเทคนิคที่ผู้บริหารนำไปใช้ในการดำเนินงานที่มีขั้นตอนสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดผลสำเร็จบรรลุผลตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

จากแนวคิดการบริหารดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสนใจศึกษาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จากปัจจัยการบริหารที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ อุปกรณ์ (Materials) การบริหารจัดการ (Management) ว่าจากสภาพปัจจุบันการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีข้อจำกัดในด้านใดบ้าง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาต่อไป

3. แนวคิดเกี่ยวกับองค์การ

3.1 ความหมายขององค์การ

روبินส์ (Robbins, 1990 : 4) ให้ความหมายว่าองค์การ คือหน่วยที่ประกอบด้วยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในลักษณะที่มีการประสานงานให้สมาชิกทำงานร่วมกันอย่างกลมกลืนและไม่เกิดการงานซ้ำซ้อน รวมทั้งมีพรมแดนที่แยกสมาชิกขององค์การอย่างชัดเจน โดยเป็นหน่วยที่มีการทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 1) ให้ความหมายขององค์การไว้ว่า เป็นหน่วยทางสังคมที่รู้จักกันและมีการประสานงานเข้าด้วยกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว พร้อมกับการมีขอบเขตที่สามารถแยกชัดเป็นเอกเทศได้ โดยในเวลาเดียวกันก็จะมีหน้าที่หรือประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นงานที่กระทำอย่างต่อเนื่องโดยมีจุดมุ่งที่จะให้บรรลุในเป้าหมายหรือชุดของเป้าหมายร่วมกัน

ศิริอร ชันธหัตถ์ (2545 : 28) ได้ให้ความหมายว่าองค์การ หมายถึงหน่วยสังคมที่ดำเนินกิจการร่วมกันตามวัตถุประสงค์

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2542 : 261) ได้ให้ความหมายขององค์การคือกลุ่มของบุคคลที่ทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกัน โดยทุกองค์การมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการดังนี้

1. จุดมุ่งหมายที่เด่นชัด (Distinct Purposes) ในองค์การหนึ่งต้องมีจุดมุ่งหมายที่เด่นชัด ซึ่งเป็นสิ่งที่องค์การต้องการ
2. บุคคลหรือสมาชิก (People or Members) เป็นผู้ที่ทำงานร่วมกันในองค์การเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน
3. โครงสร้างที่เหมาะสม (Deliberate Structure) ทุกองค์การจะต้องมีโครงสร้างซึ่งสมาชิกสามารถทำงานได้ โครงสร้างจะต้องมีความชัดเจน รัดกุม ยืดหยุ่นได้

จากความหมายและองค์ประกอบพื้นฐานดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่าองค์การ หมายถึงกลุ่มคนที่มารวมตัวกันเพื่อดำเนินการในกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้และในการรวมตัวกันดังกล่าว จะต้องมีการจัดระเบียบการติดต่อ การแบ่งงานกันทำและต้องมีการประสานประโยชน์ของแต่ละบุคคลด้วย ซึ่งองค์การจะมีองค์ประกอบที่สำคัญด้วยกัน 4 ประการคือ

1. วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการก่อตั้งองค์การเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมหรือผลผลิตขององค์การ
2. โครงสร้าง กล่าวคือองค์การจะต้องมีโครงสร้าง โดยมีการจัดแบ่งหน่วยงานภายในตามหลักความชำนาญเฉพาะด้าน มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ มีการบังคับบัญชาตามลำดับชั้น และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานภายในองค์การ
3. กระบวนการปฏิบัติงาน หมายถึงแบบอย่างหรือวิธีปฏิบัติที่เป็นแบบแผนที่แน่นอนเพื่อให้ทุกคนในองค์การใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงาน
4. บุคคล กล่าวคือองค์การต้องประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่เป็นสมาชิกภายในองค์การเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และกลุ่มบุคคลภายนอกที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องได้แก่ กลุ่มผู้รับบริการและกลุ่มผู้ให้บริการสนับสนุนอีกด้วย

3.2 การจัดองค์การ

ฟลิปโป (Flippo, 1970 : 129 อ้างถึงใน วิเชียร วิทยอุดม, 2551 : 68) กล่าวว่า การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึงกระบวนการจัดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ เพื่อให้ส่วนต่างๆ สามารถสัมพันธ์และรวมกันเข้าเป็นหน่วยที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำงานสู่เป้าหมายร่วมกันจนเป็นผลสำเร็จ

ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 63) กล่าวถึงการจัดองค์การ หมายถึงการจัดระเบียบกิจกรรมให้เป็นกลุ่มก้อนและการมอบหมายงานให้คนปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตาม

วัตถุประสงค์ของงาน จึงเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการจัดระเบียบความรับผิดชอบต่างๆ เพื่อให้ทุกคนทราบว่าใครต้องทำอะไร และต้องสัมพันธ์กับฝ่ายอื่นๆ อย่างไรบ้าง

อนิวิช แก้วจางค์ (2550 : 113) ให้นิยามของการจัดองค์การ ว่าเป็นการจัดระบบความสัมพันธ์ของแผนการทำงานในองค์การโดยกำหนดออกมาเป็นโครงสร้างที่แน่นอนและชัดเจนว่าหน่วยงานในองค์การมีความสัมพันธ์และทำงานร่วมกันอย่างไร

พะยอม วงศ์สารศรี (2542 : 107) กล่าวว่า การจัดองค์การ หมายถึงความพยายามของผู้บริหารในการกำหนดโครงสร้างองค์การที่สามารถเอื้ออำนวยให้แผนงานที่จัดทำขึ้นไปสู่สัมฤทธิ์ผลที่ปรารถนา

จากคำจำกัดความข้างต้น จะเห็นได้ว่า การจัดองค์การนั้นเป็นกระบวนการเกี่ยวกับการจัดระเบียบในเรื่องอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบและการประสานงาน ตลอดจนการจัดส่วนงาน โดยแบ่งงานทั้งหมดออกเป็นหมวดหมู่หรือกลุ่มแล้วกำหนดหน่วยงานและบุคคลขึ้นรับผิดชอบ พร้อมกับกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน ตลอดจนกำหนดระบบการปกครองบังคับบัญชา และการตรวจสอบหรือการรวมงาน ทั้งนี้เพื่อจะทำให้การบริหารดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4. แนวคิดว่าด้วยการจัดบริการสาธารณะ

พื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีทิวทัศน์ที่สวยงาม ทำให้นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ เพื่อรองรับการเดินทางมาท่องเที่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นการจัดบริการสาธารณะ

4.1 ความหมายของการจัดบริการสาธารณะ

การบริการสาธารณะเป็นหลักประกันคุณภาพของผลงานภาครัฐ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้เกิดความชอบธรรมในการปกครอง เป็นปัจจัยหลักสำคัญในการทำให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งเป็นผลมาจากความสามารถในการให้บริการทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน สามารถให้บริการที่มีคุณภาพและคุ้มค่า โดยผลดีที่ได้จากการบริการสาธารณะที่ดีจะทำให้เกิดผลดีในหลายด้านต่อประเทศ เช่น ความสามารถในการผลักดันให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันระดับชาติ ความสามารถในการให้แรงบันดาลใจกับข้าราชการหรือลูกจ้างและสนับสนุนให้เกิดวัฒนธรรมการทำงานที่มีความรับผิดชอบ ความสามารถในการตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคและสาธารณชน และความสามารถในการชี้แนวทางและสนับสนุนให้เกิดโครงสร้างและระบบที่สามารถให้บริการสาธารณะที่เป็นเลิศได้ในอนาคต เป็นต้น (วรเดช จันทรศร, 2544 : 2)

สำหรับคำว่า บริการสาธารณะ (Public Service) ได้มีนักวิชาการให้คำจำกัดความหรือความหมายไว้หลายประการ เช่น Maurice Haurion ได้ให้คำจำกัดความของบริการสาธารณะไว้ว่าบริการสาธารณะถือเป็นบริการทางเทคนิค (Le Service Technique) เพื่อสาธารณะ เป็นบริการที่สม่าเสมอและต่อเนื่องเพื่อสนองความต้องการส่วนรวม โดยองค์กรของรัฐมิได้มุ่งผลกำไร สำหรับ Leon Deguit กล่าวว่าบริการสาธารณะ หมายถึงกิจการทุกประเภทที่ถูกควบคุมจัดการโดยฝ่ายปกครองเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ทั้งนี้เพราะกิจการเหล่านี้โดยสภาพแล้วไม่อาจทำสำเร็จได้หากปราศจากการแทรกแซงของอำนาจบังคับทางปกครอง (วุฒิสาร ตันไชย, 2544 : 10)

นอกจากนี้ ประยูร กาญจนดุล (2533 : 108) ได้ให้ความหมายของบริการสาธารณะไว้ดังนี้ เป็นกิจการที่อยู่ในความอำนาจการหรืออยู่ในความครอบคลุมของฝ่ายปกครองที่จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน

จากนิยามดังกล่าวนี้สรุปได้ว่า บริการสาธารณะประกอบด้วยลักษณะสำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ (วุฒิสาร ตันไชย และคณะ, 2550 : 54)

1. มีลักษณะเป็นกิจกรรม กิจการหรือภารกิจที่ถูกระทำขึ้นอย่างต่อเนื่องและสม่าเสมอ
2. ดำเนินการและจัดการโดยองค์กรของรัฐเอง หรือดำเนินการและจัดการโดยองค์กรอื่นใดที่มีใช้องค์กรของภาครัฐแต่อยู่ในความควบคุมดูแลขององค์กรภาครัฐ
3. มีวัตถุประสงค์เพื่อสนองต่อผลประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนโดยส่วนรวมอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

4.2. ประเภทของบริการสาธารณะ

บริการสาธารณะสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ภารกิจพื้นฐานและภารกิจลำดับรอง ดังนี้ (นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2541 : 9-13)

1. ภารกิจพื้นฐานหรือบริการสาธารณะทางปกครอง

ภารกิจพื้นฐาน หมายถึงภารกิจหรือบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งทุกรัฐต้องพึงปฏิบัติจะละเลยมิได้เพราะเป็นหลักประกันความมั่นคงปลอดภัยขั้นพื้นฐานให้กับรัฐ ภารกิจประเภทนี้คือการป้องกันมิให้เกิดข้อพิพาทที่เกิดขึ้นแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นการดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยและรักษาความมั่นคงปลอดภัยทั้งระดับภายในชุมชนหรือประเทศ และรักษาความมั่นคงปลอดภัยจากการประทุษร้ายจากภายนอกชุมชนหรือประเทศ นอกจากนี้ หน้าที่ในการรักษาความมั่นคงและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจก็เป็นภารกิจพื้นฐานที่ภาครัฐจะต้องทำ เช่น ป้องกันสินค้าจากต่างประเทศ เพื่อให้ผู้ประกอบการภายในประเทศดำรงอยู่ได้หรือต้องรักษาระดับดอกเบี้ยภายในประเทศเพื่อให้ระบบเศรษฐกิจเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน เป็นต้น

ภารกิจพื้นฐานของบริการสาธารณะอีกประการหนึ่งคือ ภารกิจในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ องค์การภาครัฐจะต้องทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชนโดยรวมในการปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศในด้านต่างๆ เช่น การเมือง การค้าและสังคม เป็นต้น ดังนั้น บริการสาธารณะประเภทนี้จะเป็นกิจการที่รัฐทำให้เปล่า โดยประชาชนไม่ต้องเสียค่าตอบแทน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าบริการสาธารณะประเภทนี้จะเรียกค่าธรรมเนียมไม่ได้เลย อาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมได้แต่ต้องคิดจากต้นทุน ไม่ควรคิดกำไร รัฐจึงไม่อาจมอบให้องค์กรอื่นหรือให้ภาคเอกชนดำเนินการแทนได้

2. ภารกิจลำดับรองหรือบริการสาธารณะทางอุตสาหกรรมและพาณิชย์

ภารกิจลำดับรอง หมายถึงภารกิจหรือบริการสาธารณะที่หากกระทำขึ้นแล้ว จะเป็นการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนให้มีความมั่นคงปลอดภัยและมีคุณภาพชีวิตที่ดีมากยิ่งขึ้น ทั้งเป็นภารกิจเกี่ยวกับการส่งเสริมสวัสดิภาพทั้งทางกายและจิตใจ ตลอดจนกระจายความมั่งคั่งของชาติไปยังประชาชนในกลุ่มต่างๆ สร้างความเสมอภาค ยุติธรรมและเท่าเทียมให้เกิดขึ้นในสังคม ภารกิจประเภทนี้ เช่น การให้บริการทางการศึกษา การรักษาพยาบาล การขนส่งคมนาคม การพักผ่อนหย่อนใจ ส่งเสริมการเล่นกีฬา ศิลปวัฒนธรรม การประกันการว่างงานและการคุ้มครองการบริโภคของประชาชน เป็นต้น

การบริการสาธารณะประเภทนี้สามารถเรียกเก็บค่าบริการได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้หลักความได้สัดส่วนในการให้บริการ ดังนั้นองค์การภาครัฐหรือฝ่ายปกครองจึงอาจจะกระจายภารกิจประเภทนี้ให้องค์กรอื่นกระทำแทนได้ เช่น มอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือองค์การที่ภาครัฐจัดตั้งขึ้นให้เป็นผู้ดำเนินการ หรือให้ภาคเอกชนดำเนินการแทน โดยฝ่ายรัฐจะเป็นผู้ดูแลควบคุมการให้บริการ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ที่วางไว้ อันส่งผลประโยชน์สูงสุดแก่สาธารณชน

4.3. องค์กรผู้ให้บริการสาธารณะ

1. องค์กรสาธารณะในรูปแบบส่วนราชการ

บริการสาธารณะที่จัดทำโดยระบบราชการหรือในรูปแบบส่วนราชการนั้นเป็นบริการสาธารณะที่รัฐหรือฝ่ายปกครองเป็นผู้จัดทำเองโดยใช้องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้จัดทำและเป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับประเทศไทยมีการจัดแบ่งการจัดทำบริการสาธารณะในระบบหรือรูปแบบส่วนราชการออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) การจัดทำบริการสาธารณะโดยราชการส่วนกลาง

การบริหารราชการส่วนกลางเป็นการบริหารที่ยึดหลักการรวมอำนาจบริหารและการตัดสินใจดำเนินงานขั้นสุดท้ายไว้ที่ส่วนกลาง (Centralization) องค์กรในส่วนกลางคือ กระทรวง กรมและส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม บริการสาธารณะที่จัดทำโดยราชการบริหารส่วนกลางนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ส่วนรวม

ของประชาชนทั้งประเทศ เป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ การป้องกันสาธารณภัย การป้องกันประเทศ การศึกษา การสาธารณสุขและการคลัง เป็นต้น (นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2543 : 151-152)

2) การจัดทำบริการสาธารณะโดยราชการบริหารส่วนภูมิภาค

ราชการบริหารส่วนภูมิภาค หมายถึงหน่วยงานภายใต้สังกัดของกระทรวง กรมต่าง ๆ ซึ่งได้แบ่งแยกออกไปดำเนินการจัดทำตามการปกครองประเทศ ตามหลักการแบ่งและมอบอำนาจปกครอง (De-concentration) เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในเขตการปกครองนั้น ๆ โดยมีเจ้าหน้าที่ของราชการส่วนกลางซึ่งได้รับการแต่งตั้งออกไปประจำตามเขตการปกครองต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาค เพื่อบริหารราชการภายใต้การบังคับบัญชาของราชการส่วนกลางที่ได้รับการแบ่งอำนาจให้ไปดำเนินการกิจการแทน การบริหารราชการส่วนภูมิภาคนี้แบ่งออกเป็นหลายระดับ ได้แก่ จังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้าน (สันสิทธิ์ ขวลิตธำรง, 2546 : 50)

3) การจัดทำบริการสาธารณะโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เป็นการบริหารตามหลักการกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) ในปัจจุบันมี 5 รูปแบบ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานครและพัทยา โดยเป็นการบริหารที่ส่วนกลางกระจายอำนาจอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นปกครองกันเองในรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลเพื่อตอบสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชนภายในเขตท้องถิ่นนั้น ๆ และบริหารงานโดยคนของท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา นับเป็นการกระจายอำนาจทางการบริหารให้กับท้องถิ่น

บริการสาธารณะที่จัดทำโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ได้แก่ บริการสาธารณะบางประเภทที่รัฐมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดทำเองเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในเขตท้องถิ่นนั้น เช่น การดูแลรักษาความสะอาด การจัดให้มีน้ำประปาและการจัดให้มีสถานพักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้จัดทำบริการสาธารณะดังกล่าว ได้แก่ เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ การใช้งบประมาณและทรัพย์สินบางส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นในการจัดทำบริการสาธารณะที่ได้รับมอบหมายและมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้โดยอิสระ โดยส่วนกลางเพียงเข้าไปควบคุมดูแลเท่านั้น

2. การจัดทำบริการสาธารณะในรูปแบบรัฐวิสาหกิจ

รัฐวิสาหกิจเป็นองค์กรที่ก่อตั้งโดยภาครัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคล เอกเทศแยกออกจากส่วนราชการที่มีอยู่เดิม มีความเป็นอิสระทั้งในทางการเงิน การบริหารงานและการบริหารบุคลากร รับผิดชอบภารกิจในทางอุตสาหกรรมและการค้า อันเป็นภารกิจที่รัฐถูกเรียกร้องให้เข้าไปรับผิดชอบดำเนินการตามความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของอุตสาหกรรมและการค้าที่

เติบโตไปอย่างรวดเร็วในสังคมสมัยใหม่ รัฐวิสาหกิจจะดำเนินการในเชิงพาณิชย์ สามารถดำรงอยู่ได้จากค่าตอบแทนการขายสินค้าหรือบริการของรัฐวิสาหกิจนั่นเอง ไม่ต้องพึ่งพาเงินงบประมาณที่มาจากภาษีอากร ทั้งนี้ รัฐวิสาหกิจจะอยู่ภายใต้ระบบการควบคุมตรวจสอบในลักษณะที่เรียกว่า การกำกับดูแลจากองค์กรของรัฐเสมอ เพื่อเป็นหลักประกันมิให้เกิดความรั่วไหลและการใช้เงินผิดวัตถุประสงค์ (สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์, 2547 : 124)

กิจกรรมที่เป็นรัฐวิสาหกิจมีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) มีใช้กิจการการค้าและการป้องกันประเทศหรือการรักษาความสงบสุขของประชาชน และความยุติธรรมแต่เป็นกิจการที่มีลักษณะเป็นสาขาทางเศรษฐกิจ (2) เป็นการจัดตั้งโดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลนี้อาจเป็นรัฐบาลระดับชาติหรือระดับท้องถิ่นก็ได้ (3) ลักษณะขององค์การที่จัดตั้งนั้น อาจเป็นองค์การตามกฎหมายปกครอง โดยมีกฎหมายจัดตั้งโดยเฉพาะหรือควรเป็นองค์การตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ได้ โดยมีการถือหุ้น ซึ่งผู้ถือหุ้นเหล่านี้อาจประกอบไปด้วยส่วนราชการหรือเอกชน (4) องค์การเหล่านี้จะมีความเป็นอิสระทางการเงินจากทางราชการ ซึ่งหมายความถึง การมีรายได้ของตนเอง โดยรัฐไม่ต้องจัดสรรงบประมาณให้หรือไม่ต้องผ่านการตรวจสอบจากหน่วยงานราชการหรือรัฐสภา (เอกวิทย์ มณีธร, 2551 : 186)

สำหรับข้อจำกัดในการจัดทำบริการสาธารณะโดยรัฐวิสาหกิจ ได้แก่ (1) ข้อบกพร่องในด้านการกำกับดูแล การกำกับดูแลรัฐวิสาหกิจเป็นการกำกับดูแลทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลกว่าการตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้มีอำนาจกำกับดูแล ปัญหาสำคัญคือ ความสมดุลระหว่างความเป็นอิสระเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยคล่องตัวกับการควบคุมจากรัฐบาล การควบคุมที่มากเกินไปจนขาดความเป็นอิสระ จะทำให้รัฐวิสาหกิจดำเนินงานทางเศรษฐกิจขาดประสิทธิภาพ ล่าช้าเหมือนราชการทั่วไป (2) การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจเป็นการจัดทำบริการสาธารณะทางอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม การดำเนินงานจึงต้องคำนึงถึงรายได้เป็นหลัก กิจกรรมที่ทำนั้นจึงต้องมีค่าตอบแทนที่เหมาะสมจนเพียงพอที่จะดำรงอยู่ในเชิงพาณิชย์ได้ (สมคิด เลิศไพฑูรย์ และคณะ, 2547 : 32)

3. การจัดทำบริการสาธารณะในรูปแบบองค์กรมหาชน

องค์กรมหาชน (Public Organization) คือหน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่ส่วนราชการและไม่ใช้รัฐวิสาหกิจ เป็นนิติบุคคล ไม่เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรเป็นหลัก โดยดำเนินการกิจการของรัฐในด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อจัดทำบริการสาธารณะ โดยมีความมุ่งหมายให้มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและบุคลากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และต้องการบริหารจัดการที่มีความคล่องตัวสูงอีกด้วย (เอกวิทย์ มณีธร, 2551 : 248)

บริการสาธารณะที่องค์กรมหาชนดำเนินการนั้น ส่วนมากจะเป็นงานทางด้านสังคม การศึกษาและวัฒนธรรม โดยกิจการเหล่านี้ต้องไม่เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรเป็นหลัก แต่อาจมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินกิจการได้ รวมถึงภารกิจเหล่านี้อาจมีลักษณะถาวร ดำเนินการต่อเนื่องไม่สิ้นสุด หรือ

ลักษณะชั่วคราวโดยมีระยะเวลาหรือเงื่อนไขในการดำเนินงานที่แน่นอนก็ได้ ทั้งนี้ องค์การมหาชน ต้องมีภารกิจไม่ซ้ำซ้อนกับภารกิจทางการปกครองที่ควรเป็นส่วนราชการ และภารกิจทางอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมที่ควรเป็นของรัฐวิสาหกิจ บริการสาธารณะที่อยู่ในขอบข่ายของ องค์การมหาชน เช่น การรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา การอบรมและพัฒนา เจ้าหน้าที่ของรัฐ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การพัฒนาและส่งเสริมกีฬา การส่งเสริมและ สนับสนุนการศึกษาและวิจัย การถ่ายทอดและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ การบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข การสังคม สงเคราะห์และการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน (อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ, 2542 : 16)

สำหรับข้อจำกัดของการจัดทำบริการสาธารณะโดยองค์การมหาชนมี 2 ประการ ได้แก่ (1) องค์การมหาชนไม่สามารถจัดทำภารกิจได้ทุกอย่างเหมือนกับส่วนราชการ กล่าวคือ องค์การมหาชนเป็นองค์การที่เกิดจากการกระจายอำนาจทางบริการ เพื่อจัดทำกิจการ อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นหลักเท่านั้น เป็นกิจกรรมที่กฎหมายจัดตั้งองค์กรนั้น ๆ กำหนดไว้ เช่น มหาวิทยาลัยก็จะมีพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัย กำหนดเจ้าหน้าที่ที่จะต้องให้บริการเรื่อง การศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่แม้ว่าการให้บริการสาธารณะขององค์การมหาชนจะทำให้เฉพาะ กิจการใดที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่ก็สามารถจัดทำกิจกรรมนั้นได้ตลอดทั่วราชอาณาจักร (2) การทำกิจกรรมขององค์การมหาชน จะต้องมีความหมายให้อำนาจไว้ชัดเจน เนื่องจากองค์การ มหาชนเป็นองค์การที่ต้องการความเป็นอิสระในการทำงาน เพื่อไม่ให้รัฐเข้ามาควบคุมมากเกินไป จึงต้องมีกฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การมหาชนโดยชัดเจน ซึ่งเป็นหลักประกันความ เป็นอิสระขององค์การ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นข้อจำกัดว่าองค์การมหาชนจะทำกิจกรรมใดที่ นอกเหนือจากที่กำหนดไม่ได้แม้ว่าจะเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน (สมคิด เลิศไพฑูรย์ และคณะ, 2547 : 34-35)

4. การจัดทำบริการสาธารณะในรูปแบบหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ

หน่วยบริการรูปแบบพิเศษ (Service Delivery Unit : SDU) มีสถานะ เป็นหน่วยงานในทางบริหารภายในของระบบราชการที่มุ่งเน้นในเรื่องของประสิทธิภาพและ คุณภาพของการดำเนินงาน โดยมีลักษณะกึ่งอิสระ (Quasi-Autonomy) แต่ไม่มีสถานะเป็นนิติ บุคคล ซึ่งแยกออกไปต่างหากจากหน่วยงานแม่ (Parent Organization) เช่น กรณีขององค์การ มหาชน หรือรัฐวิสาหกิจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หน่วยบริการรูปแบบพิเศษนั้นยังคงถือเป็น ส่วนหนึ่งของกระทรวงหรือกรม และอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของปลัดกระทรวงหรืออธิบดีสูงสุด แล้วแต่กรณี ตามนัยดังกล่าวข้างต้น หน่วยบริการรูปแบบพิเศษจึงมีลักษณะของการจัดโครงสร้าง การบริหารในแบบการกระจายอำนาจ โดยแยกส่วนออกมาเป็นหน่วยงานเอกเทศหรือที่เรียกว่า ศูนย์รับผิดชอบ (Responsibility Center) ที่สามารถดูแลรับผิดชอบการดำเนินงานการบริหาร ทรัพยากรและการส่งมอบผลผลิตของตนเองในลักษณะเดียวกับศูนย์กำไร (Profit Center) ที่นิยม จัดตั้งขึ้นในบริษัทธุรกิจทั่วไป

หน่วยบริการรูปแบบพิเศษมีความสัมพันธ์กับหน่วยงานแม่ จึงทำให้การดำเนินงานใดๆ ของหน่วยบริการรูปแบบพิเศษต้องได้รับการมอบอำนาจจากปลัดกระทรวงหรืออธิบดีของหน่วยงานแม่ อันก่อให้เกิดผลติดตามอย่างน้อยสองประการ คือ (1) หน่วยบริการรูปแบบพิเศษต้องมีภาระรับผิดชอบต่อผลงาน (Accountability for Results) ต่อหน่วยงานต้นสังกัดของตน (2) ฝ่ายผู้มอบอำนาจยังสามารถเข้าไปกำกับดูแลการดำเนินการของหน่วยบริการรูปแบบพิเศษอยู่ เพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินการของหน่วยบริการรูปแบบพิเศษเป็นไปตามวัตถุประสงค์อย่างแท้จริง

คุณลักษณะของหน่วยบริการรูปแบบพิเศษที่สำคัญมี 5 ประการ คือ (1) เป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่ส่วนราชการซึ่งได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการแก่หน่วยงานต้นสังกัด ส่วนราชการอื่นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและ / หรือประชาชน โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อการแสวงหารายได้ (กำไร) และนำส่งรายได้เข้ารัฐเป็นการโดยตรง หรือจำเป็นต้องเลี้ยงตัวเองได้เป็นสำคัญ (Full Cost Recovery) อย่างไรก็ดี ในบางกรณีอาจมีการวางเงื่อนไขให้ต้องนำส่งรายได้เหนือรายจ่ายบางส่วนเข้ารัฐตามสมควร (2) การจัดตั้งหน่วยบริการรูปแบบพิเศษไม่ใช่เป็นเรื่องของการเตรียมการแปรสภาพกิจการหรือถ่ายโอนภารกิจให้ไปเป็นของเอกชน (Privatization) แต่การดำเนินงานของหน่วยบริการรูปแบบพิเศษต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสามารถแข่งขันและเทียบเคียงได้กับภาคเอกชน โดยอาจต้องเปิดให้มีการทดสอบตลาด (Market Testing) เพื่อตอบคำถามและให้เหตุผลในการดำรงอยู่ของตนเอง (3) หน่วยบริการรูปแบบพิเศษไม่ใช่หน่วยงานที่มีความเป็นอิสระอย่างเด็ดขาดหรืออยู่นอกเหนือการควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารอย่างสิ้นเชิง แต่ยังคงอยู่ภายใต้สายการบังคับบัญชาของรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงและอธิบดีตามลำดับ (4) การได้รับการยกเว้นหรือผ่อนคลายกฎระเบียบเพื่อให้เกิดความอิสระคล่องตัวทางการบริหารจัดการ (Managerial Flexibility Waives) ยังคงมีขีดจำกัดอยู่บางประการตราบเท่าที่ไม่เกินขอบเขตอำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหาร (นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี) ที่สามารถอนุญาตหรืออนุมัติให้ได้เท่านั้น (5) การจัดตั้งหน่วยบริการรูปแบบพิเศษมีหลักการที่แตกต่างไปจากองค์การมหาชนในแง่ของลักษณะธรรมชาติของภารกิจงานที่ยังไม่สมควรแยกออกเป็นนิติบุคคลอิสระอย่างเด็ดขาดจากหน่วยงานต้นสังกัดเดิมหรืออาจมีขนาดที่ค่อนข้างเล็กและขอบเขตที่จำกัดกว่าหรือไม่มีคุณลักษณะของประเด็นในเชิงนโยบายสาธารณะอย่างเด่นชัดที่จำเป็นต้องมีระดับของความอิสระค่อนข้างสูง (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร กรมโยธาธิการและผังเมือง, 2551 : 4-15)

5. การจัดทำบริการสาธารณะโดยสหการ

สหการ คือองค์กรที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่เกิดจากการร่วมมือกันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งแต่สองแห่งขึ้นไปหรือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับนิติบุคคลมหาชนอื่น มีความเป็นอิสระจากหน่วยการปกครองท้องถิ่นเดิม เพื่อจัดทำบริการสาธารณะอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีการจัดองค์กรและการแสวงหารายได้จากแหล่งต่างๆ ในนามของสหการเอง สำหรับในประเทศไทย

สหการสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ (1) สหการเฉพาะ คือ สหการที่เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทเดียวกัน ได้แก่ เทศบาล (2) สหการผสม คือ สหการที่เกิดจากการร่วมมือกันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรูปแบบแตกต่างกัน กฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องมีรูปแบบเดียวกัน สหการรูปแบบนี้อาจเป็นความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรูปแบบหรือฐานะเหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้หรือเป็นการร่วมมือกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับหน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจหรือส่วนราชการใดก็ได้ (อรรถยุกติผล, 18 : 2550)

องค์ประกอบของสหการมี 4 ประการ คือ (1) สหการมีฐานะเป็นนิติบุคคลมหาชน (2) สหการเกิดจากความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสององค์กรหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับนิติบุคคลมหาชนอื่น (3) สหการจัดทำบริการสาธารณะอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง (4) สหการมีความสัมพันธ์กับท้องถิ่นที่จัดตั้งสหการขึ้นมาและเป็นผู้กำกับดูแล

บริการสาธารณะที่จัดทำโดยสหการนั้น เป็นบริการสาธารณะบางอย่างที่ไม่สามารถจัดทำได้โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งเดียว เนื่องจากเป็นกิจการที่ต้องผ่านเขตพื้นที่หลายท้องถิ่นหรือเป็นกิจการที่มีขนาดใหญ่ เช่น การขนส่งมวลชน การเก็บขยะ การสร้างท่าเรือขนาดใหญ่ เป็นต้น และการร่วมมือกันจัดทำจะทำให้เกิดประโยชน์ร่วมกันได้หรือเป็นกิจการที่ร่วมมือกันจะประหยัดค่าใช้จ่าย สำหรับสหการในประเทศไทยนั้นจะต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภคด้วย

สำหรับข้อจำกัดของการจัดทำบริการสาธารณะโดยสหการมีอยู่ 2 ประการ ได้แก่ (1) สหการเกิดจากการร่วมมือกันระหว่างท้องถิ่นตั้งแต่สองแห่งขึ้นไป การดำเนินงานจึงต้องคอยประสานประโยชน์ของแต่ละท้องถิ่นให้เหมาะสมอยู่เสมอ ทำให้การดำเนินงานมีความยุ่งยากมากกว่าการจัดทำโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพียงแห่งเดียว (2) สหการเป็นองค์การที่จัดตั้งขึ้น โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การดำเนินงานของสหการนั้นจะต้องอาศัยงบประมาณของสหการเอง ซึ่งที่มาของรายได้ได้มาจากการเก็บค่าบริการสาธารณะที่สหการจัดทำ ซึ่งไม่พอเพียงต่อการใช้จ่ายในการจัดทำบริการสาธารณะ (สมคิด เลิศไพฑูรย์ และคณะ, 2547 : 50)

6. การจัดทำบริการสาธารณะโดยเอกชน

บริการสาธารณะบางประการรัฐไม่จำเป็นต้องดำเนินการต่อไป เนื่องจากเอกชนสามารถดำเนินการเองได้ ดังนั้นกิจการสาธารณะบางประเภทรัฐจึงไม่ควรดำเนินการ นอกจากนี้บริการสาธารณะบางประเภทขององค์กรเอกชนก็สามารถทำได้ดีหรือมีประสิทธิภาพมากกว่าขององค์กรภาครัฐเอง รัฐจึงควรมอบให้องค์กรเอกชนรับไปดำเนินการโดยภาครัฐจะเป็นผู้ดูแลตรวจสอบการบริการนั้นให้อยู่ในมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ รูปแบบการมอบบริการ

สาธารณะให้ภาคเอกชนดำเนินการมีอยู่หลากหลายรูปแบบที่สำคัญ ได้แก่ (นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2543 : 8-21)

1) การทำสัญญาจ้างเอกชนให้บริหารงาน คือการที่รัฐตกลงจ้างเอกชนให้บริหารงานที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของรัฐ โดยรัฐจะจ่ายค่าจ้างตามผลงานหรือเหมาจ่ายให้เอกชนเพื่อทำหน้าที่บริหารงานแทนรัฐ การทำสัญญาจ้างให้เอกชนบริหารงานนี้เป็นเพียงวิธีการที่รัฐให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมเฉพาะการบริหารงานโดยที่รัฐยังเป็นเจ้าของทรัพย์สินและมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายบริหารและรับภาระด้านการลงทุน

2) การทำสัญญาให้เอกชนเช่าดำเนินการ คือการที่รัฐมอบให้เอกชนเป็นผู้เช่าดำเนินการในโครงการของรัฐและจ่ายเงินให้รัฐบาลตามสัดส่วนที่ทำสัญญากัน โดยรายได้และกำไรของเอกชนขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการบริหารงานทางด้านการตลาด แต่สำหรับอัตราค่าบริการรัฐยังคงเป็นผู้กำหนดและมีการกำหนดให้มีค่าประกันการลงทุนและบทลงโทษสำหรับภาคเอกชนโดยรัฐยังคงเป็นเจ้าของทรัพย์สิน แต่ภาระการจัดการการดำเนินงานและการลงทุนเป็นของภาคเอกชน

3) การให้สัมปทานภาคเอกชน คือการที่รัฐให้สิทธิเอกชนเป็นผู้รับผิดชอบด้านการลงทุน การจัดการและการปฏิบัติงานในทรัพย์สินที่รัฐให้สัมปทาน แต่เมื่อหมดอายุสัมปทานแล้วเอกชนผู้รับสัมปทานต้องโอนทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นของรัฐ หรืออาจใช้วิธีการกำหนดให้มีการโอนทรัพย์สินเป็นของรัฐทันที แต่ให้สิทธิเอกชนในการบริหารงานโครงการที่ได้รับสิทธิต่อไป เอกชนผู้รับสัมปทานจะได้รับค่าตอบแทนการให้บริการจากประชาชนผู้ใช้บริการโดยตรง ขณะที่รัฐจะเก็บค่าสิทธิหรือส่วนแบ่งตามที่ได้ตกลงไว้ในสัญญาการให้สัมปทาน ซึ่งหากคุณภาพการบริการไม่ดีหรือไม่เป็นไปตามที่ตกลงไว้ รัฐมีสิทธิยกเลิกสัญญาได้

4) การกระจายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ สามารถทำได้กับองค์กรรัฐวิสาหกิจที่ถูกจัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ทั้งนี้ การกระจายหุ้นรัฐอาจลดสัดส่วนการถือหุ้นของภาครัฐลงบางส่วนหรือตั้งบริษัทลูกขึ้นเพื่อดำเนินกิจกรรมแทน โดยรัฐวิสาหกิจถือหุ้นในบริษัทลูกทั้งหมดในขั้นแรก แล้วดำเนินการเพิ่มทุนในบริษัทลูกหรือกระจายหุ้นเดิมในบริษัทลูกด้วยการนำเข้าซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์

5) การร่วมลงทุนกับภาคเอกชน รัฐสามารถร่วมลงทุนกับภาคเอกชนได้ 2 วิธีการคือ การจัดตั้งบริษัทขึ้นดำเนินการบางกิจกรรมที่เคยทำอยู่และบริษัทเอกชนจะเป็นผู้บริหารงานในกิจกรรมนั้น กับการร่วมลงทุนโดยการประเมินทรัพย์สินของตนเองแล้วนำไปลงทุนกับภาคเอกชนซึ่งกิจการส่วนใหญ่จะเป็นกิจการที่ภาคเอกชนทำได้ที่อยู่แล้วหรือมีการแข่งขันสูง

6) การให้เอกชนลงทุนดำเนินการแต่รัฐรับซื้อผลผลิต คือการที่รัฐเปิดโอกาสให้เอกชนเข้าประมูลแข่งขันเพื่อดำเนินกิจกรรมของรัฐ ซึ่งรูปแบบนี้รัฐจะสนับสนุนให้เอกชนเป็นผู้ลงทุนในกิจกรรมนั้น เพื่อลดภาระการลงทุนของรัฐ และเมื่อเอกชนดำเนินการแล้วรัฐจะเป็นผู้รับซื้อผลผลิตจากภาคเอกชนนั้น

จากการทบทวนแนวคิดการจัดบริการสาธารณะ ผู้วิจัยได้ทราบถึงขอบเขตของการจัดบริการสาธารณะ รวมถึงรูปแบบขององค์กรที่สามารถให้บริการสาธารณะได้และข้อจำกัดของการจัดบริการสาธารณะแต่ละรูปแบบ นอกจากนี้ผู้วิจัยนำรูปแบบขององค์กรที่ให้บริการสาธารณะมาเป็นส่วนในการพิจารณาถึงรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

5. อุทยานแห่งชาติ

งานวิจัยนี้ศึกษาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ

5.1 ความหมายของอุทยานแห่งชาติ

วิจารณ์ วิทย์ศักดิ์ (2536 : 7) กล่าวว่า อุทยานแห่งชาติ หรือ National Park หมายถึงพื้นที่ที่มีขนาดใหญ่ ประกอบด้วยระบบนิเวศอันสำคัญที่เป็นตัวแทนของภูมิภาค ลักษณะเด่นตามธรรมชาติหรือทิวทัศน์อันสวยงาม เป็นแหล่งของพืชพรรณและสัตว์ป่า ธรณีสัณฐาน และเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยที่มีคุณค่าด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษาและการพักผ่อนหาความเพลิดเพลิน

เสรี เวชบุษกร (2536 : 7) กล่าวว่า อุทยานแห่งชาติ หมายถึงพื้นที่อันกว้างขวาง ประกอบด้วยทิวทัศน์ที่สวยงามเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ มีสิ่งที่น่าสนใจในด้านการศึกษา เช่น เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของพืช สัตว์ป่าหายากหรือปรากฏการณ์ธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจหรือมีสิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะหรือวัฒนธรรม

ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง และศศิน เฉลิมลาภ (2548 : 23) ให้นิยามว่า อุทยานแห่งชาติ เป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการพื้นที่คุ้มครอง (Protected Areas) ที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ โดยมีระดับของการปกป้องและการใช้ประโยชน์ ไปจนถึงการอนุญาตให้มีการใช้ประโยชน์โดยมีข้อจำกัดบางประการ

สหภาพนานาชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ (International Union for the Conservation of Nature and Natural Resources : IUCN) กำหนดมาตรฐานการดำเนินงานอุทยานแห่งชาติของโลกไว้ ซึ่งมีสาระสำคัญอยู่ 4 ประเด็นคือ (1) รักษาทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศที่เป็นทรัพยากรแต่ละชนิดได้อาศัยอยู่นั้นมิให้เปลี่ยนแปลงไปจนไม่สามารถฟื้นคืนสภาพได้ เพราะการกระทำของมนุษย์ (2) สนับสนุนให้เกิดความสนใจในการศึกษาและการพักผ่อนหาความสดชื่นรื่นรมย์ของประชาชนโดยทั่วไป (3) เข้าคุ้มครองรักษาพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เพื่อประโยชน์ของส่วนรวมโดยขจัดการแสวงหาประโยชน์ใดๆ ที่เป็นผลเสียหายหรืออาจเกิดผลเสียแก่อุทยานในระยะยาว (4) ระมัดระวังมิให้มีการใช้พื้นที่อุทยานแห่งชาติหรือการเข้าไปในอุทยานแห่งชาติเพื่อประการใดๆ เกิดผลเสียหายจนเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติ (พงษ์ภี ศรีสวัสดิ์ และคณะ, 2550 : 18)

สุรเชษฐ์ เชษฐมาส (2533 : 2) ได้กล่าวว่า อุทยานแห่งชาติทางทะเล หมายถึงพื้นที่คุ้มครองรูปแบบหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศต่าง ๆ แลกชายฝั่ง และเป็นแหล่งรวมของทรัพยากรธรรมชาติทั้งทางบกและในทะเลที่อำนวยประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ กล่าวคือ เป็นแหล่งท่องเที่ยวและนันทนาการที่มีเอกลักษณ์เด่นตามธรรมชาติ นอกจากนี้สภาพแวดล้อมที่ได้รับการดูแลรักษา เช่น ป่าชายเลนและแนวปะการังอันอุดมสมบูรณ์ยังเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ และสนับสนุนการประกอบกิจกรรมของสัตว์น้ำชนิดต่าง ๆ

จากความหมายดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า อุทยานแห่งชาติ หมายถึงพื้นที่ซึ่งได้ประกาศตามกฎหมายให้เป็นแหล่งอนุรักษ์ธรรมชาติ โดยเฉพาะระบบนิเวศที่สำคัญและสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามตามธรรมชาติ ตลอดจนทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าน่าสนใจเป็นพิเศษ ให้ได้รับการคุ้มครองอย่างเข้มงวดและดำรงอยู่อย่างถาวร ทั้งนี้เพื่อให้เป็นแหล่งอำนวยประโยชน์ต่อการรักษาสมดุลทางสิ่งแวดล้อม เพื่อการใช้ประโยชน์ทางด้านการศึกษา ค้นคว้า เพื่อนันทนาการและการท่องเที่ยวของสาธารณชน

5.2 การบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการทางทะเล

การบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการทางทะเล มีดังนี้ (ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง และ ศศิณี เฉลิมลาภ, 2548 : 32-38)

1. การกำหนดกิจกรรมการท่องเที่ยว

รูปแบบของการท่องเที่ยวควรเป็นรูปแบบที่ส่งผลกระทบต่อหรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติให้น้อยที่สุด กิจกรรมที่ไม่ควรส่งเสริม ได้แก่ การเก็บหาของกินจากธรรมชาติ การก่อกองไฟบริเวณชายหาด การใช้ยานพาหนะบนหาดทราย การเล่นสกีวอเตอร์ไกล์ แนวปะการัง การเดินชมปะการังใต้น้ำที่อยู่ใกล้กับแนวปะการังมากเกินไป อาคารสำรวจใต้ทะเล กิจกรรมยิงปลาในแนวปะการังหรือการตกปลาในแนวปะการัง

2. การแบ่งเขตกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมในแต่ละบริเวณ

พื้นที่ของอุทยานแห่งชาติทางทะเลนั้น มีความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติตั้งแต่ป่าไม้ ป่าชายหาด ป่าชายเลน หาดทราย ปะการัง ภูเขาทะเล และสภาพพื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์ที่หลากหลาย เช่น เขตพักผ่อนหย่อนใจ เขตบริการ เขตกิจกรรมพิเศษ เขตร้านค้า เขตพักค้างแรม เป็นต้น พื้นที่และบริเวณมีความเหมาะสมสำหรับกิจกรรมที่แตกต่างกัน บางกิจการสามารถดำเนินการได้ในพื้นที่หนึ่ง แต่ไม่ควรอนุญาตให้ดำเนินการในบางพื้นที่ เช่น กิจกรรมดำน้ำลึกอาจจะมีการกำหนดเส้นทางชมปะการังน้ำลึก เพื่อจำกัดการกระจายของนักดำน้ำไปทั่วบริเวณและยังเป็นการลดผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมด้วย สำหรับบริเวณปะการังน้ำตื้น จัดให้มีการใช้หน้ากากดำน้ำและท่อหายใจ โดยอาจจะมีการสร้างเส้นทางชมปะการัง โดยมีข้อมูลเกี่ยวกับปะการังในแต่ละจุดให้นักท่องเที่ยวพกติดไปด้วย

3. การกำหนดเส้นทางศึกษาธรรมชาติ

การกำหนดเส้นทางศึกษาธรรมชาติ ถือเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งในการควบคุมผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมไม่ให้แพร่กระจายไปทั่วบริเวณ โดยยินยอมให้พื้นที่ตลอดเส้นทางเดินนั้นมีการเปลี่ยนแปลง เช่น การใช้ก้อนหิน การเทปูนบนทางเดินหรือสร้างสะพาน เป็นต้น เพื่อป้องกันพื้นที่บริเวณอื่น และตลอดเส้นทางศึกษาธรรมชาติอาจจะมีการให้ความรู้ด้วยการติดป้ายความรู้หรือจัดให้มีการบริการมัคคุเทศก์ โดยอาจจะเป็นเจ้าของพื้นที่หรือสมาชิกในครอบครัวของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติหรืออาสาสมัครจากประชาชนในท้องถิ่น

4. การแบ่งเขตกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม

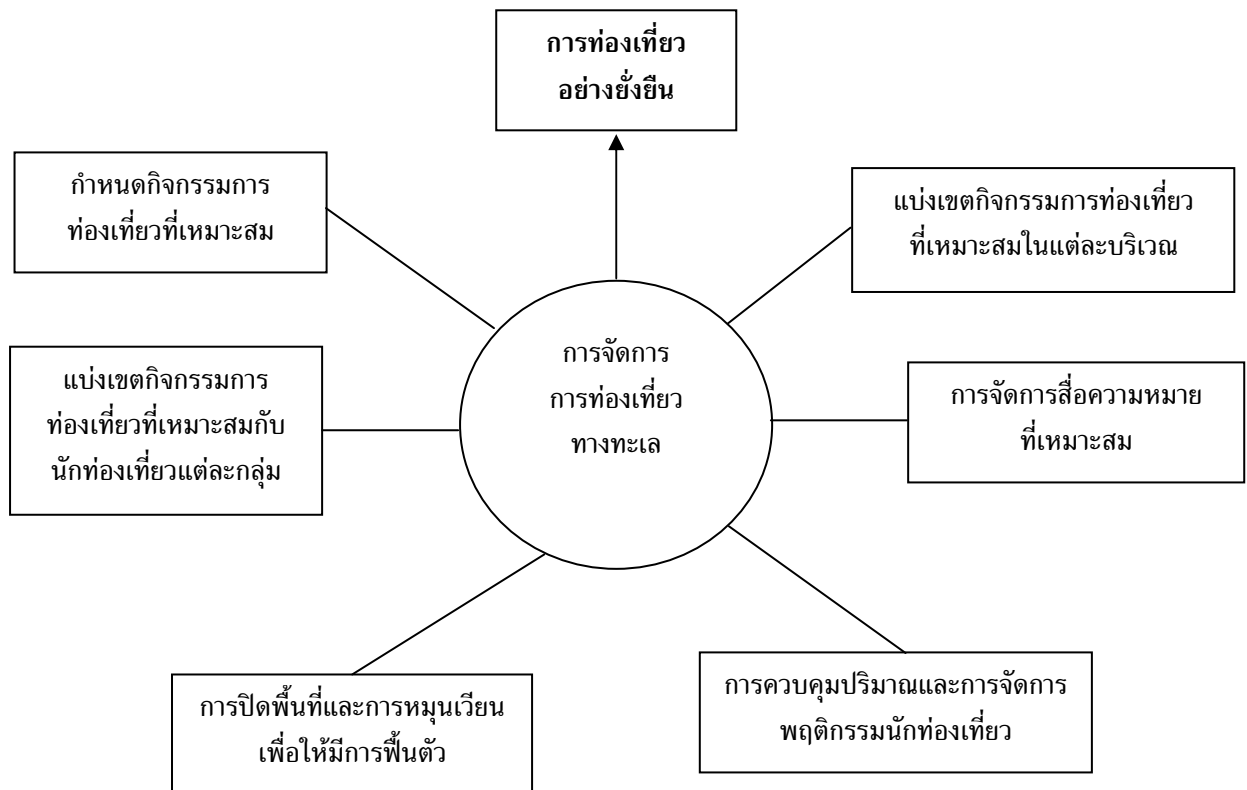
นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีประสบการณ์ในการท่องเที่ยว ความคาดหวังและความพึงพอใจในสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ในขณะเดียวกันนักท่องเที่ยวแต่ละคนก็มีโอกาสสร้างความเสียหายให้กับแหล่งท่องเที่ยวไม่เท่ากัน ดังนั้นผู้บริหารสถานที่จะต้องสามารถแยกกลุ่มของนักท่องเที่ยวตามประสบการณ์ ความคาดหวังและความพึงพอใจให้ได้ เพื่อที่จะสามารถแยกนักท่องเที่ยวไปยังบริเวณต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมตามขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่

5. การควบคุมปริมาณและการจัดการพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

นอกจากการบริหารและการจัดการสถานที่แล้ว การให้โปรแกรมการศึกษาแก่นักท่องเที่ยวเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการจัดการท่องเที่ยวและการจัดการพฤติกรรมนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะในระหว่างการเดินทางซึ่งจะเป็นโอกาสดีที่จะให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว นอกจากการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวแล้ว ข้อมูลสำคัญที่ควรจะให้แก่นักท่องเที่ยว ได้แก่ การปฏิบัติตนในสถานที่ท่องเที่ยว วิธีการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมท่องเที่ยว และความเข้าใจในความสลับซับซ้อนและความเปราะบางของสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในระหว่างการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว จะมีโอกาสสร้างความเสียหายให้กับธรรมชาติได้มาก ถ้าผู้ใช้ไม่รู้จักวิธีการใช้ที่ถูกต้องหรือไม่มีความชำนาญในการใช้

6. การปิดพื้นที่และการหมุนเวียนเพื่อให้มีการฟื้นตัว

การท่องเที่ยวในบางครั้งนั้นอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อธรรมชาติได้ ดังนั้นจะต้องหยุดการใช้ประโยชน์ เพื่อไม่ให้ธรรมชาติเสื่อมโทรมลง กลยุทธ์ที่ใช้ในการจัดการพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากการท่องเที่ยวหรือบริเวณที่มีการใช้ประโยชน์ แต่ไม่พบความเสียหายก็ตาม ก็คือการปล่อยให้ธรรมชาติได้มีการฟื้นตัว ด้วยการปิดพื้นที่หรือการหมุนเวียนให้ไปใช้ในบริเวณอื่นสลับไปมา การบริหารด้วยวิธีการนี้จะต้องมีการตรวจตรา (Monitoring) เพื่อดูอัตราการฟื้นตัวตามธรรมชาติว่าใช้เวลานานเท่าไรในการฟื้นตัวกลับคืนสู่สภาพปกติ ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับความเสียหายที่เกิดขึ้น



ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบต่างๆ ของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์
ที่มา : ศักดิ์อนันต์ ปลายทอง และ ศศิน เฉลิมลาภ, 2548 : 33

6. อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

6.1 สถานภาพทางกายภาพ

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลแห่งที่ 2 ของประเทศไทย ได้รับการประกาศให้เป็นอุทยานแห่งชาติลำดับที่ 8 เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2517 รวมทั้งได้รับการประกาศให้เป็นมรดกอาเซียน (ASEAN Heritage Parks and Reserves 1982) อุทยานแห่งชาติตะรุเตาตั้งอยู่บริเวณช่องแคบมะละกา ทางชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกในภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทยในท้องทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 7 ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล หรือตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 6 องศา 28 ลิปดา 10 ฟิลิปดาเหนือ ถึง ละติจูดที่ 6 องศา 43 ลิปดา 21 ฟิลิปดาเหนือ และระหว่างลองจิจูดที่ 99 องศา 8 ลิปดา 7 ฟิลิปดาตะวันออก ถึง ลองจิจูดที่ 99 องศา 43 ลิปดา 21 ฟิลิปดาตะวันออก มีเนื้อที่ทั้งหมด 931,250 ไร่ หรือ 1,490 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่น้ำ 1,230 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 82 ของพื้นที่ทั้งหมด อาณาเขตของอุทยานมีพื้นที่ติดต่อกับพื้นที่โดยรอบ ดังนี้

| | |
|-------------|--|
| ทิศเหนือ | จุด อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา ตำบลปากน้ำ อำเภอละงู จังหวัดสตูล |
| ทิศใต้ | จุด ทะเลที่เป็นแนวพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับ สหพันธรัฐมาเลเซียคือ แนวกึ่งกลางระหว่างเกาะตะรุเตากับเกาะลังกาวิของมาเลเซีย อยู่ห่างกัน 4.8 กิโลเมตร |
| ทิศตะวันออก | จุด ทะเลในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดสตูล |
| ทิศตะวันตก | จุด ทะเลในช่องแคบมะละกาและต่อเนื่องไปจนถึง มหาสมุทรอินเดีย |

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ประกอบไปด้วยหมู่เกาะจำนวน 51 เกาะ มีเกาะ
ขนาดใหญ่ 7 เกาะ ได้แก่ เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี เกาะหลีเป๊ะ เกาะกลาง เกาะบาตองและ
เกาะปีลี โดยจัดแบ่งเป็นหมู่เกาะใหญ่ ๆ ได้ 2 หมู่เกาะ คือ หมู่เกาะตะรุเตา และหมู่เกาะอาดัง - ราวี

6.2 ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม

ก่อนการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ในพื้นที่อุทยานฯ เคยเป็น
บริเวณที่มีประชากรตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่เป็นระยะเวลานานแล้ว โดยกระจายอยู่ตามเกาะต่าง ๆ 3 เกาะ
คือเกาะตะรุเตา เกาะหลีเป๊ะ และเกาะอาดัง ลักษณะการตั้งถิ่นฐานมีอยู่ 2 ลักษณะคือ การตั้งถิ่นฐาน
แบบชั่วคราวเพื่อการประกอบอาชีพประมง เกษตรกรรม ได้แก่ ประชากรที่มาจากเกาะอื่นนอก
เขตอุทยานและจากแผ่นดินใหญ่ของจังหวัดสตูลกับจังหวัดใกล้เคียง ส่วนการตั้งถิ่นฐานแบบถาวร
ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวเล พบว่าชนกลุ่มนี้ตั้งถิ่นฐานที่เกาะหลีเป๊ะมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เกาะอาดัง

หลังจากการประกาศให้เขตน่านน้ำในหมู่เกาะตะรุเตาและหมู่เกาะอาดัง-ราวี
เป็นเขตอุทยานแห่งชาติได้ระยะหนึ่ง อุทยานฯ มีนโยบายไม่อนุญาตให้ประชาชนอาศัยอยู่ในเขต
พื้นที่ของอุทยานฯ และได้ดำเนินการด้วยวิธีต่าง ๆ ส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่อพยพออกไปจาก
พื้นที่อุทยานฯ เกือบหมด โดยเฉพาะจากเกาะตะรุเตาและเกาะอื่น ๆ ยกเว้น เกาะหลีเป๊ะและเกาะอาดัง
เพราะว่าเกาะหลีเปะนั้นเป็นชุมชนชาวเลที่มีการตั้งถิ่นฐานมานานประมาณ 80-90 ปี จนกลายเป็น
ชุมชนถาวร มีสภาพบ้านเรือนที่มั่นคงเกินที่จะรื้อถอนได้

สำหรับอาชีพของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานฯ นั้น ประกอบอาชีพ
การประมงและอาชีพที่เกี่ยวกับอาชีพการประมง เช่น เพาะเลี้ยงสัตว์ รวมไปถึงอาชีพด้านการรับจ้าง
การบริการ การค้าขาย เป็นต้น

สำหรับสภาพสังคมนั้น ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
โดยเฉพาะที่เกาะหลีเป๊ะและเกาะอาดัง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวเล (Sea Gypsies) ที่ยุติการเร่ร่อน
เป็นชื่อเรียกของชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในชาติพันธุ์มาเลย์ มีชีวิตเร่ร่อนย้ายถิ่นฐานไปตามเกาะต่าง ๆ
ในแหลมมลายู ระหว่างเมืองมะริดประเทศสหภาพพม่าจนถึงประเทศอินโดนีเซีย โดยใช้เรือที่มี
น้ำหนักเบาและไม่เป็นอาหารของเพรียงเป็นพาหนะ เชื่อกันว่า โตะซีรี หรือ ฮีลี ชาวเลในกลุ่มอุรักลาไวก

เป็นชาวเลคนแรกที่เดินทางมาจากน่านน้ำมาเลเซียหรืออินโดนีเซียมาตั้งถิ่นฐานที่เกาะหลีเป๊ะและเชิญชวนชาวเลอื่นๆ มาอยู่ร่วมกันสืบลูกหลานมาจนถึงปัจจุบัน ชาวเลเหล่านี้มีสภาพชีวิตความเป็นอยู่ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงเป็นจุดเด่นอีกจุดหนึ่งของการท่องเที่ยว

6.3 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาเยี่ยมชมเยือน โดยส่วนใหญ่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ สถานที่ท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์และสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรม เช่น

อ่าวพันเตมะละกา ซึ่งตั้งอยู่ชายฝั่งทางตะวันตกของเกาะตะรุเตา มีชายหาดสะอาด เนื้อทรายละเอียด มีความลาดชันน้อย อ่าวพันเตมะละกานี้ยังเป็นที่ตั้งของที่ทำการอุทยานฯ ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ร้านอาหาร สถานีพยาบาล เป็นต้น

ถ้ำจระเข้ ตั้งอยู่สุดคลองพันเตมะละกา ห่างจากที่ทำการอุทยานฯ ประมาณ 2 กิโลเมตร เป็นถ้ำหินปูนลึก 300 เมตร มีหินงอกหินย้อยที่สวยงาม

ผาโต๊ะบู เป็นหน้าผาหินอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 60 เมตร เป็นจุดชมทัศนียภาพมุกกว้างของอ่าวพันเตมะละกา

เกาะไข่ ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของเกาะกลาง อยู่ระหว่างเกาะตะรุเตากับเกาะอาดัง เป็นเกาะที่มีซุ้มประตูหินที่เป็นสัญลักษณ์ของอุทยานฯ ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมกราคมจะมีเต่าทะเลขึ้นมาวางไข่บนชายหาดนับหมื่นฟอง

เกาะอาดัง เป็นแหล่งปะการังอยู่รอบๆ เกาะ จึงเหมาะแก่การดำน้ำแบบน้ำตื้น มีหาดทรายขาวเหมาะแก่การท่องเที่ยว มีที่พักและร้านอาหารของอุทยานฯ

เกาะราวี มีหาดทรายสีขาว ละเอียด งดงาม เงียบสงบ มีแนวปะการังอยู่รอบๆ เกาะ เหมาะแก่การกางเต็นท์พักผ่อน

เกาะบุโหลนหรือเกาะหินงาม มีชายหาดหินสีดำกลมมน ลวดลายสวยงาม เป็นเกาะเล็กไม่มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวใดๆ แต่เป็นที่นิยมเป็นจุดแวะพักผ่อน เล่นน้ำ ชมทัศนียภาพของนักท่องเที่ยว

นอกจากนี้แล้ว ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อีกมากมาย เช่น อ่าวมะขาม อ่าวตะโลละวาว อ่าวฤๅษี เกาะยาง เกาะหลีเป๊ะ เกาะจาบัง เป็นต้น

6.4 การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

พื้นที่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา อยู่ในเขตรับผิดชอบของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งมีการดำเนินงานโดยแบ่งงานในหน้าที่ความรับผิดชอบออกเป็น 5 ฝ่าย ได้แก่

1. ฝ่ายบริหารทั่วไป มีหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป งานด้านการเงินการบัญชี วัสดุ ครุภัณฑ์ โดยแบ่งการดำเนินงานออกเป็น

1) งานบริหารสำนักงาน มีหน้าที่เกี่ยวกับงานสารบรรณ อาคารสถานที่ การรักษาความสะอาด การจัดซื้อ จัดจ้าง ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการซ่อมแซมบำรุงรักษาพัสดุครุภัณฑ์ต่าง ๆ

2) งานบริหารบุคลากร มีหน้าที่เกี่ยวกับอัตรากำลัง แต่งตั้งโยกย้าย พิจารณาความดี ความชอบ และสวัสดิการ

3) งานบริหารแผนงานและงบประมาณ มีหน้าที่ในการจัดทำแผนงาน และคำขอของงบประมาณ การเงินและบัญชีของเงินงบประมาณและเงินนอกงบประมาณ

4) งานบริหารการบริการ เช่น ที่พัก อาหาร ความปลอดภัย การเข้าถึงการคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เป็นต้น

2. ฝ่ายจัดการทรัพยากรธรรมชาติ นอกจากตรวจปราบปรามผู้กระทำความผิดตาม พรบ. อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และ พรบ. อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว อุทยานแห่งชาติจะต้องดำเนินงานทางด้านวิชาการป่าไม้ และวิชาการที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติในด้านต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามความต้องการในการจัดการอุทยานแห่งชาติ โดยแบ่งการทำงานออกเป็น

1) งานจัดการทรัพยากรป่าไม้ มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจทรัพยากรป่าไม้ การสำรวจระบบนิเวศป่าไม้ทุกประเภท เช่น ป่าบก ป่าชายเลน ป่าพรุ ป่าชายหาด ทุ่งหญ้า เป็นต้น การติดตามและประเมินสถานภาพทรัพยากรป่าไม้และระบบนิเวศป่าไม้ ประเมินผลกระทบทรัพยากรป่าไม้ วิเคราะห์สถานภาพพันธุ์พืชที่อยู่ในภาวะถูกคุกคาม (Threaten Species) และใกล้สูญพันธุ์ (Endangered Species) และวิธีการจัดการพืชพันธุ์เหล่านั้น การจัดการพันธุ์ไม้ต่างถิ่น (Exotic or Alien Species) และการจัดการพืชอาหารสัตว์ป่า

2) งานจัดการทรัพยากรสัตว์ป่า มีหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจจำแนกชนิดพันธุ์สัตว์ป่าและสัตว์น้ำ วิเคราะห์ประเมินสถานภาพและประชากรของสัตว์ป่าประเภทต่าง ๆ เช่น สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม นก สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์สะเทินน้ำสะเทือนบก เป็นต้น การจัดการที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า (Wildlife Habitat) การจัดระบบนิเวศของสัตว์ป่าที่อยู่ในภาวะถูกคุกคาม (Threaten Species) และสัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (Endangered Species) การจัดการสัตว์ป่าเพื่อการนันทนาการ เช่น นก และสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม การจัดแหล่งน้ำและแหล่งอาหารของสัตว์ป่า เช่น โปงดิน โปงเทียน เป็นต้น และการจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ (Wetland) โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งที่เป็นที่พักพิงของนกที่มีการอพยพย้ายถิ่น (Migrated Species)

3) การจัดการทรัพยากรชายฝั่ง มีหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจจำแนกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในระบบนิเวศชายหาด แหล่งหญ้าทะเล และป่าชายเลน วิเคราะห์และประเมินสถานภาพของสิ่งมีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ทะเลที่มีอยู่ในระบบนิเวศชายฝั่ง และวิจัยวางแผน

การจัดการเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศ พืชและสัตว์ทะเลที่อยู่ในภาวะถูกคุกคามและใกล้สูญพันธุ์ เช่น แหล่งหญ้าทะเล และพะยูน เป็นต้น

4) งานจัดการทรัพยากรทะเล มีหน้าที่เกี่ยวกับสำรวจจำแนกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในระบบนิเวศในแนวปะการัง วิเคราะห์และประเมินสถานภาพของสิ่งมีชีวิต ทั้งพืชและสัตว์ทะเลที่มีอยู่ในระบบนิเวศท้องทะเล วิจัยและวางแผนการจัดการเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศ พืชและสัตว์ทะเลที่อยู่ในภาวะถูกคุกคามและใกล้สูญพันธุ์ เช่น แนวปะการัง เต่าทะเล สัตว์หายากและวิสัยคุณภาพและคุณสมบัติของน้ำทะเล และประเมินสถานภาพและศักยภาพของน้ำทะเล

3. ฝ่ายจัดการทรัพยากรนันทนาการ มีหน้าที่จัดกิจกรรมนันทนาการ และพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับกิจกรรมนันทนาการ และการพักผ่อนหย่อนใจส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จัดกิจกรรมค่ายเยาวชนเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยแบ่งงานออกเป็น

1) งานสำรวจและพัฒนา มีหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจแหล่งที่น่าสนใจ และมีศักยภาพพร้อมที่จะพัฒนาให้เป็นทรัพยากรท่องเที่ยว เช่น แหล่งประวัติศาสตร์ โบราณคดี ธรณีวิทยา ถ้ำ น้ำตก โป่ง จุดชมวิวหรือจุดดำน้ำชมปะการัง น้ำตื้นและน้ำลึก วัฒนธรรมและประเพณีของชุมชนพื้นเมือง ร่องรอยที่ก่อให้เกิดตำนานของพื้นที่หรือความเป็นมาของอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

2) งานผังบริเวณ มีหน้าที่วางผังบริเวณที่สอดคล้องกับธรรมชาติของจุดท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อการใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยวให้มีผลกระทบต่อทรัพยากร นันทนาการ น้อยที่สุด (Low Impact) โดยให้นักท่องเที่ยวมีความปลอดภัย และได้รับความพึงพอใจมากที่สุด (Maximum Satisfaction) เช่น การวางท่อน้ำทิ้งเพื่อการดำน้ำดูปะการัง การพัฒนาเส้นทางเดินเท้า หอดูสัตว์ จุดชมวิวและที่กางเต็นท์ เป็นต้น

3) งานมวลชนสัมพันธ์ มีหน้าที่ประชาสัมพันธ์และประสานงานกับหน่วยงานทุกระดับ ทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น ให้เกิดความเข้าใจและร่วมมือที่ดีต่อกัน ให้ความร่วมมือและติดตามความเคลื่อนไหวของนานาชาติในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและจัดการอุทยานแห่งชาติ ประชาสัมพันธ์หน่วยงานและผลงานออกสู่สาธารณชนทั้งในระดับนานาชาติ ระดับชาติและระดับท้องถิ่น

4) งานจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว มีหน้าที่เกี่ยวกับ

(1) วางแผนและกำหนดกิจกรรมนันทนาการที่เหมาะสมกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งจัดมาตรการควบคุมที่นักท่องเที่ยวยอมรับและพึงพอใจ

(2) กำหนดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการและข้อจำกัดที่หลากหลายกลุ่มได้ เช่น ทางเดินป่าควรมีทั้งประเภทเดินศึกษาธรรมชาติ (Nature Trail) ทางเดินป่าระยะใกล้ (Walking Trail) ใช้เวลา

1-3 ชั่วโมง และทางเดินป่าระยะไกล (Hiking Trial) ซึ่งอาจจะเป็นเส้นทางเดินในวันเดียว หรือ ต้องค้างแรมในป่า การดูสัตว์ควรมีความหลากหลายในฤดูกาล หรือแตกต่างกันในเวลาเช้า เย็น หรือกลางคืน และจุดดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Diving) สำหรับนักท่องเที่ยวที่ดำน้ำลึกไม่เป็น และมีจุดดำน้ำลึกสำหรับกลุ่มที่ดำน้ำลึกเป็นและมีอุปกรณ์ (Scuba Diving) เป็นต้น

(3) การสำรวจความต้องการและกระแสความต้องการของนักท่องเที่ยว (Visitor Needs and Expectation) ที่เปลี่ยนแปลงไปตามเวลา เพื่อใช้ในการปรับแผนและมาตรการจัดการนักท่องเที่ยวต่อไป

(4) การสำรวจและวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวและกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรนันทนาการ (Human Dimension and Behavior) เพื่อนำไปวางแผนในการจัดการทรัพยากรนันทนาการ และวางแผนในการทำการประชาสัมพันธ์ และทำการสื่อความหมายธรรมชาติต่อไป

(5) กำหนดมาตรการและควบคุมให้มีการเก็บผลประโยชน์ที่รัฐหรือคนไทยควรได้รับจากทรัพยากรนันทนาการในพื้นที่ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม ยั่งยืนและยุติธรรมกับทุกฝ่าย

4. ฝ่ายสื่อความหมายธรรมชาติ มีหน้าที่รับผิดชอบในการให้ความรู้และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่น ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน โดยแบ่งการทำงานออกเป็น

1) งานศูนย์บริการนักท่องเที่ยว มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (Visitor Center) ให้เป็นไปตามหลักการจัดการอุทยานแห่งชาติที่เป็นสากล ซึ่งมีเป้าหมายในการให้การต้อนรับและให้บริการข้อมูล ให้ข่าวสารความเคลื่อนไหวของทรัพยากรต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจในภาพรวมของอุทยานแห่งชาติและให้ความรู้ถึงสิ่งที่พึงกระทำและไม่พึงกระทำแก่ผู้ใช้ (Visitor Reception, Information, and Orientation)

2) งานบริการสื่อความหมาย มีหน้าที่ในการให้บริการด้านสื่อความหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรนันทนาการอื่นๆ เพื่อเสริมความหลากหลายของกิจกรรมนันทนาการของพื้นที่ เช่น การบรรยายสรุป (Orientation Talk) การพาเดินป่า (Guided Walk) การแสดงโดยสื่อโสตทัศนูปกรณ์ (Audio Visual Presentation) การจัดค่ายให้การศึกษาหรืออบรม (Training or Educational Camp) และการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว คู่มือทำการศึกษาธรรมชาติ หนังสือต่างๆ เป็นต้น

3) งานสร้างจิตสำนึกสาธารณชน มีหน้าที่ในการสร้างจิตสำนึกของสาธารณชนให้มีความซาบซึ้งในความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรนันทนาการของอุทยานแห่งชาติ และกระตุ้นในเขาเหล่านั้นมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงกับอุทยานแห่งชาติ เช่น การจัดงานในโอกาสพิเศษต่างๆ การจัดการแข่งขันกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่ การจัดการประกวดภาพวาด ภาพถ่าย บทประพันธ์ งานฝีมือที่

สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น และอื่น ๆ รวมถึงกิจกรรมใด ๆ ที่เป็นการดำเนินงานในด้าน
รณรงค์ออกไปสู่สังคม (Outreach Program)

5. ฝ่ายคุ้มครองทรัพยากร มีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษาทรัพยากร
ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยแบ่งการทำงานออกเป็น

1) งานป้องกันทรัพยากร โดยกฎหมายซึ่งในเขตอุทยานแห่งชาติจะมี
กฎหมายหลัก คือ พรบ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พรบ. สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535
พรบ. ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และ พรบ. ป่าไม้ พ.ศ. 2484 โดยมีหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ
ซึ่งจะตั้งอยู่ในบริเวณแหล่งล่อแหลมต่อการบุกรุก ทำหน้าที่ควบคุม ลาดตระเวน ป้องกันและ
ปราบปราม ดำเนินคดีร้องทุกข์ กล่าวโทษผู้กระทำผิดตาม พรบ. ต่าง ๆ ที่รับผิดชอบ มีหน้าที่
ติดตามผลคดี ควบคุมดูแลพื้นที่และของกลางระหว่างคดี รายงานผลคดีและมีหน้าที่ดูแลหลัก
แนวเขตป้ายแสดงแนวเขต และประชาสัมพันธ์โดยร่วมประชุมกับองค์การบริหารส่วนตำบล กำหนด
ผู้ใหญ่บ้าน ในพื้นที่ติดต่อ รวมถึงการประชาสัมพันธ์ ด้านการท่องเที่ยวโดยเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่นัก
ท่องเที่ยวกรณีดูแลพื้นที่ที่มีการท่องเที่ยวด้วย

2) งานอนุญาต มีหน้าที่งานตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นในกรณีมีโครงการ
ใด ๆ ขอใช้พื้นที่อุทยานแห่งชาติ เพื่อสนับสนุนกิจการอุทยานแห่งชาติหรือเพื่อกิจการอื่น โดยการ
สำรวจข้อมูลเบื้องต้นในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เพื่อรวบรวมข้อมูลนำเสนอหัวหน้าอุทยานแห่งชาติ
พิจารณา ตรวจสอบข้อมูลและรวบรวมข้อมูลให้การอนุญาตเข้ามาดำเนินกิจกรรม เพื่อการท่องเที่ยว
ในเขตอุทยานแห่งชาติ พิจารณาตามความเหมาะสมและความจำเป็นในการดำเนินกิจการนั้น ๆ
พร้อมรวบรวมเสนอข้อมูลให้หัวหน้าอุทยานแห่งชาติพิจารณา

3) งานแผนงานและประเมินผล มีหน้าที่วางแผนการป้องกัน โดยใช้
ภาพถ่ายทางอากาศ ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) งานตรวจสอบประวัจนวเขตอุทยาน
แห่งชาติโดยใช้เครื่องมือ GIS การทำเครื่องหมายแสดงแนวเขต โดยใช้หลักเขต ป้าย และวางท่อน
สำหรับพื้นที่ทะเล ติดตามผลการปฏิบัติงานในด้านป้องกันและปราบปรามของงานป้องกันและ
ปราบปรามส่วนกลาง และงานป้องกันและปราบปรามของหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ โดยตรวจ
ติดตามจุดที่มีผลคดีสูง และมีแนวโน้มที่จะมีการบุกรุกพื้นที่ เร่งรัดให้งานป้องกันและปราบปราม
เพิ่มจำนวนครั้งในการออกตรวจปราบปรามในพื้นที่ที่ล่อแหลม เร่งรัดติดตามคดีเร่งรัดเกี่ยวกับ
การดำเนินการเกี่ยวกับของกลางในคดี เร่งรัดให้มีการตรวจสอบดูแลพื้นที่ที่ได้มีการดำเนินคดี
โดยการป้องกันไม่ให้มีการเข้ายึดถือครอบครองพื้นที่ระหว่างคดีและหลักการดำเนินคดี
ตรวจสอบผลการปฏิบัติโดยการร่วมแผนประจำปีของกรมป่าไม้

6. หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

1) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 1 (อ่าวตะโลละวาว
เกาะตะรุเตา) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจน
ปราบปรามผู้กระทำผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่แหลมพันล้านถึงอ่าวตะโลละ

2) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 2 (อ่าวตะโล๊ะอูดัง เกาะตะรุเตา) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่อ่าวตะโล๊ะถึงแหลมอ่าวมะขาม

3) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 3 (อ่าวมะขาม เกาะตะรุเตา) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่แหลมมะขามถึงแหลมตะโล๊ะลีงาย

4) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 4 (อ่าวสน เกาะตะรุเตา) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่ตะโล๊ะงายถึงอ่าวมะและ

5) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 5 (แหลมสน เกาะอาดัง) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่เกาะอาดัง เกาะหลีเป๊ะ เกาะจาบัง เกาะหินงาม เกาะกละ เกาะกลาง และเกาะไข

6) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 6 (หาดทรายขาว เกาะราวี) มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายบริเวณพื้นที่ตั้งแต่เกาะราวี เกาะดง และเกาะยาง

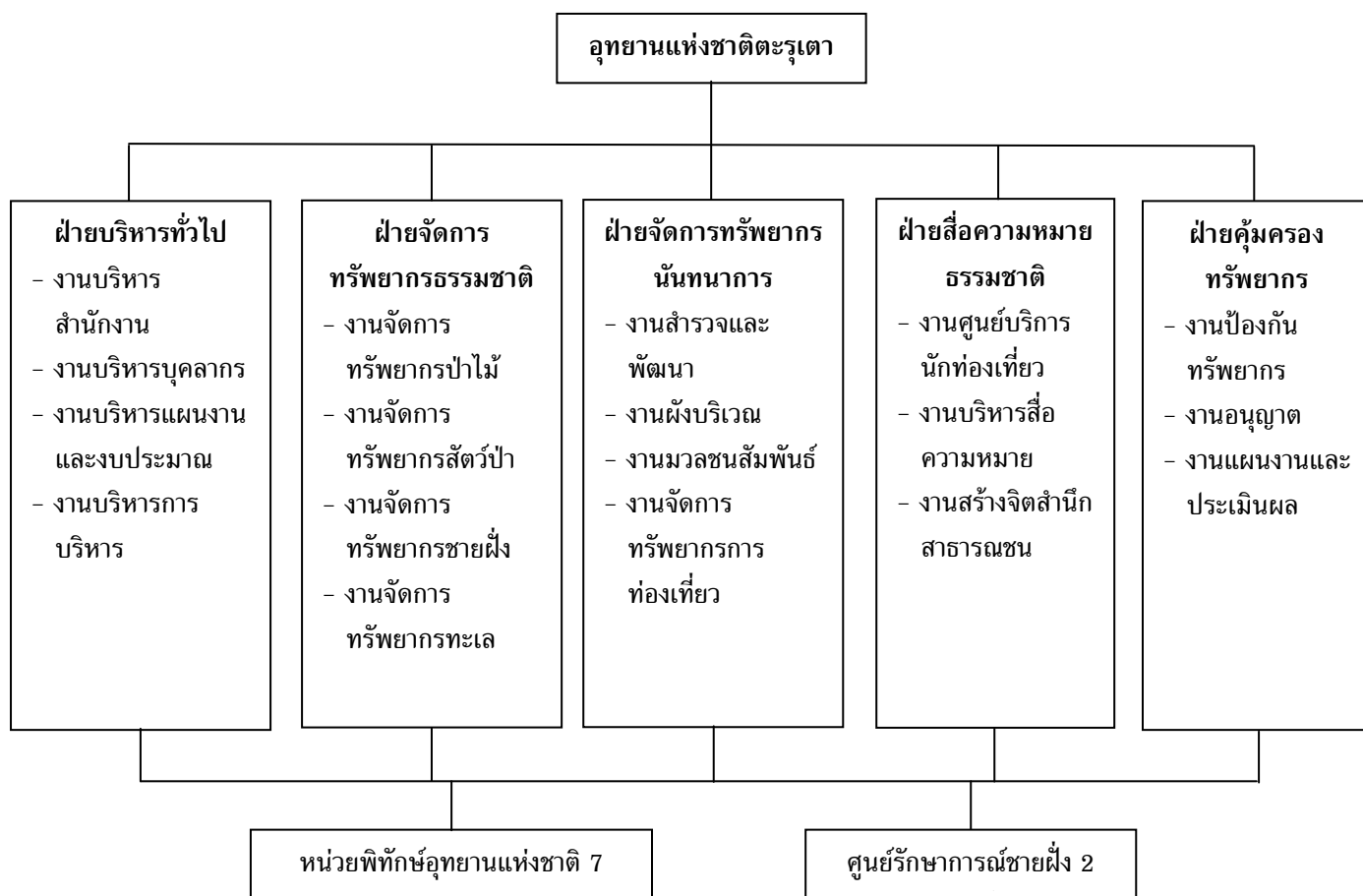
7) หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ ตต. 7 (อ่าวตะโล๊ะปะเหลียน เกาะราวี)

สำหรับงานด้านการดูแลรักษาความปลอดภัยและการกู้ภัยในบริเวณชายฝั่งและท้องทะเล อยู่ในความรับผิดชอบของศูนย์รักษาการณ์ชายฝั่ง 2 ศูนย์ แบ่งออกเป็น

1. ศูนย์รักษาการณ์ชายฝั่งที่ 1 (อ่าวพันเตมะละกา) มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในบริเวณหมู่เกาะตะรุเตา

2. ศูนย์รักษาการณ์ชายฝั่งที่ 2 (แหลมสน) มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในบริเวณหมู่เกาะอาดัง - ราวี

ทั้งนี้ หน่วยงานทั้งสอง (หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ และศูนย์รักษาการณ์ชายฝั่ง) อยู่ในความรับผิดชอบและดูแลของทั้ง 5 ฝ่ายตามสายงานที่เกี่ยวข้อง



ภาพประกอบ 3 การแบ่งส่วนราชการของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

7. รูปแบบการบริหารพื้นที่ในมิติต่างๆ

7.1 รูปแบบผสมผสานระหว่างองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว กรณีเกาะสมุย

จากการศึกษาวิเคราะห์ศักยภาพในการจัดการแก้ปัญหาเร่งด่วนและวิสัยทัศน์เกาะสมุยที่ต้องการให้เกาะสมุยมีการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืนบนพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จะพบว่ารูปแบบการบริหารจัดการที่เหมาะสมกับเกาะสมุยจะต้องเป็นรูปแบบที่มีเอกภาพในการจัดการสามารถตอบสนองปัญหาได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งต้องเป็นรูปแบบที่สามารถกระจายโอกาสและผลประโยชน์จากการพัฒนาไปยังประชาชนทุกภาคส่วนได้อย่างทั่วถึง ซึ่งจากการวิเคราะห์รูปแบบการบริหารจัดการทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ (1) เทศบาลเมืองและเพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว (2) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (3) องค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งผลจากการรับฟังความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งหน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชน

เกาะสมุย จากการวิจัยพบว่ารูปแบบการบริหารจัดการที่เหมาะสมกับพื้นที่เกาะสมุย ได้แก่ รูปแบบที่ผสมผสานระหว่างรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว เนื่องจาก

1. เป็นรูปแบบที่มีเอกภาพในการบริหารจัดการ กล่าวคือเป็นรูปแบบที่สามารถตั้งอำนาจหน้าที่ที่กระจัดกระจายอยู่ในหน่วยต่างๆ มาอยู่ที่เมืองสมุย ทำให้เมืองสมุยเป็นรูปองค์กรที่รับผิดชอบโดยตรง เกิดระบบการบริหารจัดการที่มีเอกภาพ และสามารถประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว

2. เป็นองค์กรที่มีความเข้มแข็ง กล่าวคือการกำหนดอำนาจหน้าที่ที่ครอบคลุมทุกด้านและให้อำนาจในการจัดหารายได้อย่างกว้างขวาง ทำให้การบริหารจัดการเมืองสมุยเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจการบริหารเมืองสมุยซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เมืองสมุยมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทั้งในระดับผู้บริหารและพนักงานเจ้าหน้าที่ ทำให้เมืองสมุยมีองค์กรที่มีความเข้มแข็ง

3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน กล่าวคือได้มีการจัดตั้งสภาที่ปรึกษาเมืองสมุยซึ่งถือเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกภาคส่วนได้มีผู้ตัวแทนของตนเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางนโยบายการพัฒนาเกาะสมุย และการตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญของเมืองสมุย ทำให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาอย่างทั่วถึง ทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ประชาชนมีความสนใจทางการเมืองมากขึ้น

4. ความเป็นมืออาชีพในเรื่องการท่องเที่ยว กล่าวคือการท่องเที่ยวซึ่งเป็นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญในเกาะสมุยนั้นปัจจุบันยังไม่มีองค์กรที่รับผิดชอบหลัก อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวกระจายอยู่ในหลายหน่วยงาน เช่น ศูนย์ประสานงานและพัฒนการท่องเที่ยว จะทำงานด้านการตลาด การประชาสัมพันธ์ ดำรงจะทำงานในด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เทศบาลทำงานในส่วนของการบำรุงรักษาและดูแลสถานที่ท่องเที่ยว ให้เงินอุดหนุนแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว หรือหน่วยงานของกระทรวงทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมจะดูแลเรื่องปะการังและทรัพยากรทางทะเล เป็นต้น ซึ่งหน่วยงานต่างๆ เหล่านี้แยกกันปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของตนโดยขาดการประสานความร่วมมือ ทำให้การจัดการท่องเที่ยวขาดเอกภาพ

ส่วนอำนาจหน้าที่ในระดับการวางนโยบายที่เป็นการวางแผนร่วมกัน เช่น การกำหนดทิศทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวยังไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบ ดังนั้นจึงต้องมีการจัดตั้งองค์กรขึ้นมารับผิดชอบในเรื่องนี้ โดยมีสถานะเป็นองค์กรหลักที่เป็นตัวกำหนดทิศทางการพัฒนาและประสานความร่วมมือหน่วยงานที่รับผิดชอบให้ทำงานไปในทิศทางเดียวกันนอกจากนั้นการบริหารงานการท่องเที่ยวเป็นงานที่ต้องอาศัยความเป็นมืออาชีพเข้ามาจัดการ องค์กรที่จัดตั้งขึ้นจึงจัดทำในรูปองค์การมหาชน

ทั้งนี้รูปแบบการบริหารที่เป็นการผสมผสานระหว่างรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์กรมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวจะประกอบด้วยเมืองทำหน้าที่เป็นองค์กรหลักในการจัดทำบริการสาธารณะในเขตเมืองสมัย และองค์กรมหาชนซึ่งจัดตั้งในรูปองค์กรมหาชนของท้องถิ่นทำหน้าที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

7.1.1 เมืองสมัย

มีโครงสร้างการบริหารจะประกอบด้วย 3 องค์กร คือ

1) สภาเมืองสมัย มีจำนวน 24 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตเมืองสมัย มีอำนาจหน้าที่หลักในการตราข้อบัญญัติเมืองสมัยขึ้นบังคับกับประชาชนในเขตเมืองสมัย และทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชนชาวสมัยคอยตรวจสอบการบริหารงานของนายกเมืองสมัย นอกจากนี้ยังมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ เช่น การอนุมัติงบประมาณ เป็นต้น

2) นายกเมืองสมัย มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน เช่นเดียวกับสมาชิกเมืองสมัย มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการบริหาร เป็นผู้รับผิดชอบบริหารงานให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบัญญัติ และนโยบาย มีอำนาจในการอนุมัติกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวกับราชการของเมืองสมัย รวมทั้งมีอำนาจในการแต่งตั้งรองนายกเมืองสมัยจำนวนไม่เกิน 4 คน ซึ่งผู้ได้รับการแต่งตั้งจะต้องไม่ใช่สมาชิกสภาเมืองสมัยเพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือนายกเมืองสมัยในการบริหารงาน

3) สภาที่ปรึกษาเมืองสมัย มีจำนวน 30 คน ประกอบด้วยผู้แทนของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 คน ซึ่งมาจากการแต่งตั้งของผู้ว่าราชการจังหวัด ดังนี้

(1) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งมิใช่ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ด้านการบริหารเมืองท่องเที่ยว หรือด้านจัดการการท่องเที่ยว หรือด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ จะต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างน้อยหนึ่งคน

(2) ผู้แทนกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพ จำนวน 20 คน ประกอบด้วย ผู้แทนผู้ประกอบการภาคธุรกิจ ผู้แทนผู้ประกอบการภาคการเกษตรและผลิตภัณฑ์การเกษตร ผู้แทนผู้ประกอบการข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจและผู้แทนผู้ประกอบการอื่นๆ โดยให้ผู้แทนของผู้ประกอบการแต่ละประเภทมีจำนวนเท่ากัน ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบการในแต่ละประเภทเลือกกันเองตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนด

สภาที่ปรึกษาเมืองสมุยจะมีบทบาทหน้าที่ในส่วนของการทบทวน การตัดสินใจของเมืองสมุยในเรื่องที่มีผลกระทบต่อประชาชนชาวสมุยโดยรวม เช่น การอนุมัติ แผนพัฒนาพื้นที่หรือการกู้ยืมเงินตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป เป็นองค์กรที่ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ เมืองสมุย เช่น ให้ข้อเสนอแนะแก่สภาเมืองสมุยในการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการจัดทำ บริการสาธารณะ การให้ข้อสังเกตในเรื่องการปรับปรุงระบบการให้บริการ เป็นต้น

สำหรับอำนาจหน้าที่ของเมืองสมุย ซึ่งมีลักษณะเป็นองค์กรหลัก ในเรื่องการจัดทำบริการสาธารณะ จึงมีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของเมืองสมุยไว้อย่างกว้างขวาง เช่น การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม เป็นต้น นอกจากนี้อำนาจบางประการซึ่งเป็นหน้าที่ ของราชการส่วนภูมิภาค ต้องมีการยุบหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ทับซ้อนกับเมืองสมุยลง และโอน อำนาจหน้าที่ดังกล่าวให้เป็นของเมืองสมุยเพื่อให้เมืองสมุยเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรง เพียงองค์กรเดียว

สำหรับการกำกับดูแล ให้เมืองสมุยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ ผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

7.1.2 องค์กรมหาชนของท้องถิ่น

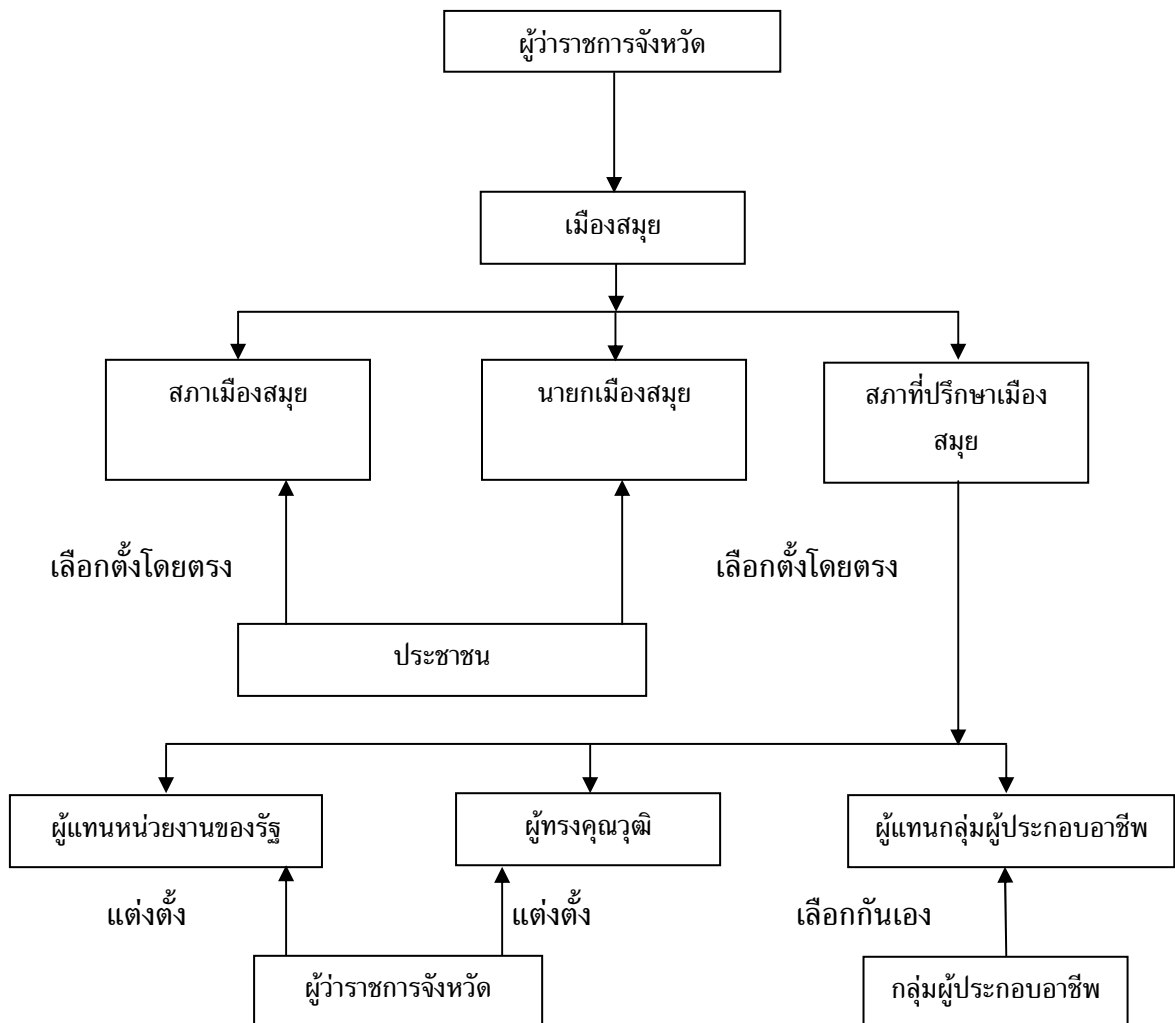
มีโครงสร้างขององค์กรมหาชนของท้องถิ่น ดังนี้

1) คณะกรรมการบริหาร มีจำนวน 12 คน ประกอบด้วย ผู้แทน ของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจำนวน 4 คน ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ ด้านกฎหมาย การบริหารจัดการ หรือการเงินการบัญชี จำนวน 4 คน และผู้แทนของผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว จำนวน 4 คน โดยให้นายกเมืองสมุย เป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เหมาะสมเพื่อให้สภาเมืองสมุยพิจารณาแต่งตั้ง

คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลองค์กร มหาชนให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น การกำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานขององค์กรมหาชน อนุมัติแผนการลงทุนและแผนการเงิน ขององค์กรมหาชน ตลอดจนการออกระเบียบ ข้อบังคับขึ้นใช้บังคับกับองค์กรมหาชน

2) ผู้อำนวยการคณะกรรมการบริหารจะเป็นผู้พิจารณาสรรหาผู้ที่ มีความรู้ความเชี่ยวชาญและว่าจ้างให้เป็นผู้บริหารองค์กรมหาชน โดยคณะกรรมการบริหารจะเป็น ผู้มีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการ

ผู้อำนวยการมีหน้าที่บริหารกิจการองค์กรมหาชนให้เป็นไป ตามกฎหมายวัตถุประสงค์ขององค์กรมหาชน ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติและ ประกาศของคณะกรรมการและเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างขององค์กรมหาชนทุก ตำแหน่ง

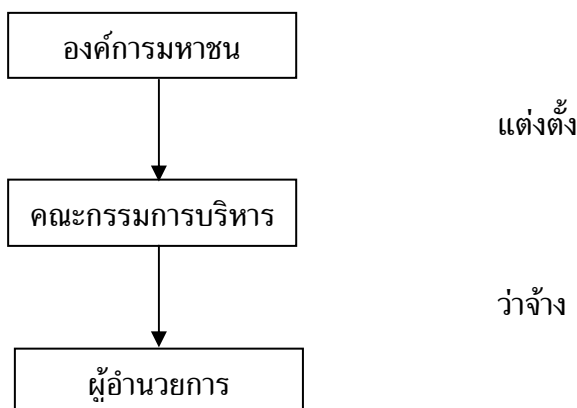


ภาพประกอบ 4 รูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ
ที่มา : สมคิด เลิศไพฑูรย์, 2547 : 14

สำหรับอำนาจหน้าที่ขององค์การมหาชนจะกำหนดไว้ในข้อบัญญัติจัดตั้ง ซึ่งครอบคลุมเรื่องการท่องเที่ยวในเขตเมืองสมัยทั้งหมด ได้แก่ กำหนดนโยบายและทิศทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะสมัย บริหารจัดการและวางแผนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวบนเกาะสมัย ซึ่งรวมถึงการวางแผนด้านการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ กำหนดมาตรฐานการให้บริการและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เป็นต้น

สำหรับรายได้ขององค์การมหาชนของท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่ปฏิบัติกิจการที่ไม่มุ่งแสวงหากำไร นอกเหนือไปจากรายได้ที่ได้มาจากค่าธรรมเนียม ค่าบริการต่างๆ แล้ว รายได้ส่วนใหญ่มาจากการอุดหนุนจากรัฐบาลและจากเมืองสมัยเป็นหลัก

สำหรับการกำกับดูแลองค์การมหาชนจะกระทำโดยนายกเมืองสมุย ซึ่งจะกำกับดูแลในการดำเนินงานขององค์การมหาชนชอบด้วยกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง นอกจากนี้เมืองสมุยจะเข้ามามีบทบาทในส่วนของการกำกับดูแลด้านนโยบายโดยผ่านทางผู้แทนของเมืองสมุยที่ทำหน้าที่เป็นกรรมการบริหารองค์การมหาชน ซึ่งจะทำให้การดำเนินการขององค์การมหาชนสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกับเมืองสมุยด้วย



ภาพประกอบ 5 โครงสร้างขององค์การมหาชนท้องถิ่น
ที่มา : สมคิด เลิศไพฑูรย์, 2547 : 23

7.1.3 จุดแข็งและจุดอ่อนของรูปแบบผสมระหว่างรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์การมหาชน

1) จุดแข็ง

จุดแข็งของรูปแบบนี้ คือ การกำหนดอำนาจหน้าที่ของเมืองสมุยไว้อย่างกว้างขวาง และเป็นอำนาจดำเนินการอย่างแท้จริง ทำให้เมืองสมุยสามารถจัดการกับปัญหาเร่งด่วนของเกาะสมุยได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การกำหนดให้เมืองสมุยเป็นองค์กรหลักในการดำเนินการและคอยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การแก้ไขปัญหาที่มีเจ้าภาพหลัก ซึ่งส่งผลให้เกิดการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาที่มีลักษณะบูรณาการ นอกจากนี้การจัดองค์กรที่มีความเข้มแข็งทั้งในอำนาจหน้าที่และงบประมาณเป็นเสมือนแรงดึงดูดหรืออาจเรียกว่าเป็นการท้าทายความสามารถของผู้ที่เข้ามาบริหารงาน ซึ่งจะทำให้เมืองสมุยได้รับความสนใจจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการมากขึ้น

การที่เมืองสมุยมีองค์กรที่เข้มแข็งนอกจากจะดึงดูดผู้มีความรู้ความสามารถให้เข้ามาบริหารแล้ว ในส่วนของประชาชนก็จะมี ความสนใจทางการเมืองมากขึ้นเช่นกัน เพราะเมืองสมุยจะเป็นผู้รับผิดชอบดูแลการบริการสาธารณะทั้งหมด ซึ่งเมื่อความสนใจทางการเมืองของประชาชนมีส่วนร่วมหลายทางด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นสภาที่ปรึกษาเมืองสมุย

การถอดถอนสมาชิกเมืองสมุยหรือนายกเมืองสมุย หรือการกำหนดให้เมืองสมุยต้องรายงานผลการดำเนินงานทุก 6 เดือน เป็นต้น

นอกจากนั้น การจัดตั้งองค์การมหาชนขึ้นรับผิดชอบเรื่องการท่องเที่ยว ก็จะทำให้การบริหารจัดการเรื่องการท่องเที่ยวอยู่ภายใต้การบริหารของมืออาชีพ ทำให้การแข่งขันและการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2) จุดอ่อน

จุดอ่อนของรูปแบบนี้อยู่ที่ ต้องมีการวางระบบการควบคุม ตรวจสอบการบริหารงานของนายกเมืองสมุยไว้อย่างรัดกุม เนื่องจากนายกเมืองสมุยจะมีอำนาจในการบริหารจัดการเมืองสมุยมาก ซึ่งอาจทำให้เกิดการบริหารงานโดยคำนึงถึงการเอื้อประโยชน์ให้กับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้ ซึ่งการแก้ไขจุดอ่อนดังกล่าวอาจใช้วิธีการมีส่วนร่วมของประชาชนในการควบคุมตรวจสอบให้การบริหารงานของนายกเมืองสมุยดำเนินการอยู่ภายใต้กฎหมาย จึงต้องมีการกระตุ้นและปลูกฝังให้ประชาชนมีความสนใจทางการเมือง

7.2 องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เกาะช้างเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของประเทศไทย อยู่ในเขตจังหวัดตราด ในปัจจุบันเกาะช้างเป็นองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.) ซึ่งเป็นองค์กรที่บริหารจัดการภายใต้รูปแบบขององค์การมหาชน ตามพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542 โดยประกอบไปด้วย เกาะช้าง เกาะหมาก เกาะกูดและหมู่เกาะใกล้เคียง มีเนื้อที่ประมาณ 4,280 ตารางกิโลเมตร

องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นหน่วยงานบริหารจัดการเพื่อทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ ประสานงานการบริหารจัดการท่องเที่ยวระหว่างส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่หรือได้รับมอบหมายให้บริหารจัดการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการใช้ศักยภาพของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวและการจัดทำข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เป็นต้น

ในการบริหารและดำเนินกิจการขององค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น มีคณะกรรมการชุดหนึ่งซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) ซึ่งประกอบด้วย

1. ประธานกรรมการ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงทางด้านการบริหารการพัฒนาพื้นที่การท่องเที่ยว ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือด้านการปกครอง

2. กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวน 4 คน ได้แก่ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง และผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

3. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ทางด้านการบริหาร กฎหมาย การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การผังเมืองหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยในจำนวนนี้จะต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐร่วมอยู่ด้วย

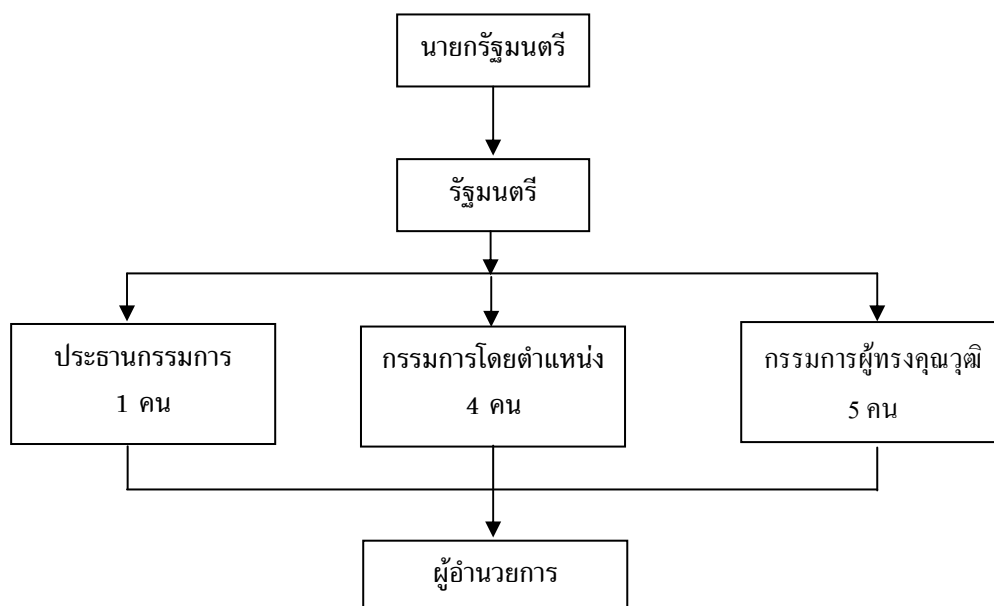
โดยคณะกรรมการจะสรรหา แต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการจำนวน 1 คน เพื่อทำหน้าที่ในการบริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย วัตถุประสงค์ขององค์การ ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายและมติของคณะกรรมการและเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างทุกตำแหน่ง

หลักการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง เพื่อให้การกำหนดแผนปฏิบัติการมีความชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันการจัดบริการและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวและประสิทธิภาพการบริหารการพัฒนา ในพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง อันนำไปสู่การเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน จึงกำหนดหลักการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ ดังนี้

1. รัฐ โดยคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) เป็นผู้กำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐานเพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและการใช้ประโยชน์เพื่อการพัฒนาตลอดจนกำหนดมาตรฐานการจัดบริการและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในพื้นที่พิเศษฯ และประสานการพัฒนาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานดังกล่าว เพื่อให้พื้นที่พิเศษมีความเป็นเลิศระดับสากล

2. รัฐ โดยคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) ส่งเสริมและสนับสนุนภาคเอกชนในการลงทุนพัฒนาธุรกิจหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่พิเศษฯ ทั้งในรูปแบบโครงการรายสาขาหรือโครงการพัฒนาพื้นที่แบบเบ็ดเสร็จตามข้อตกลงระหว่างคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) และผู้ลงทุน ทั้งนี้รัฐจะไม่เป็นผู้ดำเนินการประกอบการแข่งขันกับภาคเอกชน

3. รัฐ โดยคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) พิจารณาจัดบริการโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นซึ่งภาคเอกชนไม่ประสงค์เข้าดำเนินการ เพื่อประโยชน์ต่อการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ โดยให้ กพท. ซึ่งเป็นหน่วยปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่เป็นผู้ดำเนินการ โดยมีแนวคิดการบริหารการท่องเที่ยวที่เน้นเพิ่มรายละเอียดในกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มากขึ้น



ภาพประกอบ 6 โครงสร้างองค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อ
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ที่มา : สำนักงานพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง, ม.ป.ป. : 4-7

7.3 เทศบาลตำบลแหลมฉบัง

เทศบาลตำบลแหลมฉบัง อยู่ในเขตอำเภอศรีราชาและอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมและท่าเรือน้ำลึกสำหรับการขนส่งสินค้า การพัฒนาอุตสาหกรรมและการขนส่งในพื้นที่เทศบาลตำบลแหลมฉบังได้เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐานและการจราจร ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาการอพยพแรงงานและประชากรแฝง รวมทั้งปัญหาในการบริหารจัดการและการให้บริการแก่ภาคอุตสาหกรรมและการขนส่งของหน่วยงานที่รับผิดชอบในพื้นที่ จากสภาพปัญหาดังกล่าวหากไม่มีการเตรียมความพร้อมในการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างตลอดจนระบบการบริหารของเทศบาลตำบลแหลมฉบังเพื่อรองรับภารกิจในอนาคต ก็อาจจะก่อให้เกิดผลเสียต่อการบริหารงานของเทศบาลในอนาคต จึงได้มีการศึกษาเพื่อยกฐานะเทศบาลตำบลแหลมฉบังเป็นเมืองพิเศษด้านอุตสาหกรรมและเมืองท่า โดยงานศึกษานี้ได้เสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการเทศบาลตำบลแหลมฉบังในฐานะเมืองพิเศษไว้ดังนี้

ด้านอำนาจหน้าที่ เทศบาลตำบลแหลมฉบังควรมีอำนาจหน้าที่พิเศษเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากบทบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เช่น ประการแรก คือควรให้อำนาจแก่เทศบาลในการจัดเก็บภาษีจากกิจกรรมลานกองตู้สินค้า (Container Yards) โดยเทศบาลสามารถออกข้อบัญญัติท้องถิ่น

เรียกเก็บค่าธรรมเนียม (Service Charge) ได้ โดยการจัดเก็บค่าบริการผู้คอนเทนเนอร์ที่ตั้งในพื้นที่ โดยเฉพาะกรณีที่เป็นคอนเทนเนอร์ที่มีความเสี่ยงโดยบรรจุของเสียหรือกากพิษ จะต้องมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูงมากกว่าคอนเทนเนอร์ทั่วไป ประการที่สอง คือมีการกำหนดเงื่อนไขที่ให้สิทธิพิเศษบางประการสำหรับประชากรที่ย้ายถิ่นมาทำงานในเขตเทศบาล กล่าวคือเทศบาลอาจสร้างเคหะเพื่อที่อยู่อาศัยให้ในราคาถูก แต่มีคุณภาพดีแต่ผู้ที่จะสามารถเข้ามาอยู่อาศัยในเคหะนี้ได้จะต้องมีการจดทะเบียนย้าย (Register) บ้านให้มาอยู่ในเขตเทศบาล และประการที่สาม คือควรจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างเทศบาล หน่วยงานที่ตั้งในพื้นที่ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อทำหน้าที่ในการวางแผนการใช้ที่ดิน และกำกับดูแลการปฏิบัติงานของเทศบาล ในอีกชั้นหนึ่ง ในการดูแลการปฏิบัติตามผังเมือง เป็นต้น

สำหรับด้านการจัดโครงสร้างการบริหารของเทศบาลตำบลเมืองแหลมฉบังในฐานะเมืองพิเศษ มีดังต่อไปนี้

1. ฝ่ายกำกับดูแล (Regulator) คือ คณะกรรมการที่ปรึกษา มีองค์ประกอบและที่มาตลอดจนบทบาทอำนาจหน้าที่ดังนี้

1.1 คณะกรรมการที่ปรึกษา ควรมีจำนวนไม่เกิน 15 คน ประกอบด้วยผู้แทนจากบุคคล 3 ฝ่าย คือ

1.1.1 ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่ เช่น ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสิ่งแวดล้อม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านอุตสาหกรรมและเทคนิค ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิศวกรรม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมาย เป็นต้น โดยกรรมการที่มาจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนี้อาจรวมถึงผู้แทนจากหน่วยงานราชการส่วนกลางหรือรัฐวิสาหกิจที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ด้วยก็ได้

1.1.2 ผู้แทนกลุ่มอาชีพ ซึ่งอาจมาจากการคัดเลือกกันเองของกลุ่มอาชีพหลักที่สำคัญ เช่น ผู้แทนผู้ประกอบการโรงงาน ผู้แทนผู้ประกอบการขนส่งและโลจิสติกส์ ผู้แทนกลุ่มผู้ค้ารายย่อย เป็นต้น

1.1.3 ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมาจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้แทนภาคประชาชน เป็นต้น ทั้งนี้ในส่วนของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒินั้นควรมีสัดส่วนจำนวนไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษานี้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามข้อเสนอของเมืองพิเศษ

1.2 บทบาทและอำนาจหน้าที่ คือการเป็นหน่วยงานกำกับดูแล ที่ทำหน้าที่ตักเตือน เมื่อเกิดปัญหาขึ้นกับการบริหารงานของเทศบาลโดยเฉพาะปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับ วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติหรือทรัพย์สินที่เป็นสาธารณประโยชน์ และปัญหาในเชิงเทคนิควิชาการเฉพาะทาง ในกรณีที่เกิดปัญหาดังกล่าวคณะกรรมการฯ จะเสนอรายงานไปยังคณะผู้บริหารโดยตรง ซึ่งในทางปฏิบัติหากตรวจสอบพบว่าเป็นความผิดพลาดในการบริหารของเทศบาล นายกเมืองแหลมฉบังจะต้องรับไป

ดำเนินการแก้ไขปรับปรุง เช่น ปัญหาการขาดวินัยทางการเงิน เป็นต้น หรือในกรณีที่เป็นจัดทำนโยบาย หากนโยบายใดที่คณะกรรมการฯ เห็นว่าขาดความเหมาะสมในเชิงเทคนิคหรือกระทบกับสิ่งแวดล้อม เช่น การลดพื้นที่สีเขียวในพื้นที่ คณะกรรมการฯ ก็อาจเสนอความเห็นไปที่นายกเมืองแหลมฉบังโดยตรงเพื่อยับยั้งการกระทำหรือยับยั้งนโยบายดังกล่าว เป็นต้น ทั้งนี้ อำนาจการกระทำดังกล่าวของคณะกรรมการฯ เรียกว่า สิทธิยับยั้งการกระทำ ซึ่งจะต้องมีเสียงคณะกรรมการจำนวน 2 ใน 3 ของจำนวนกรรมการทั้งหมด

2. ฝ่ายปฏิบัติการ (Operator) คือฝ่ายบริหารและส่วนราชการภายใน จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ฝ่ายบริหารหรือผู้บริหาร ซึ่งในที่นี้คือนายกเมืองแหลมฉบังและรองนายกเมืองแหลมฉบังซึ่งจะเป็นผู้วางกรอบนโยบายการบริหารงาน และส่วนราชการภายในที่ประกอบด้วยกองหรือฝ่าย ต่าง ๆ ที่เป็นหน่วยงานระดับปฏิบัติการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ฝ่ายบริหาร คือนายกเมืองแหลมฉบัง เป็นผู้บริหารสูงสุดที่มีบทบาทหน้าที่หลักในการกำหนดนโยบายการบริหารงานของเทศบาล โดยนายกเมืองแหลมฉบังจะมาจาก การเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี ไม่เกิน 2 วาระติดต่อกัน มีอำนาจแต่งตั้งรองนายกเมืองแหลมฉบังจำนวนไม่เกิน 4 คน เพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการและมีหน้าที่ในการบริหารจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้เป็นไปตามนโยบายที่วางเอาไว้ โดยคณะผู้บริหารจะต้องแถลงผลงานต่อสภาเทศบาลทุก 6 เดือน อีกทั้งให้มีการรายงานความก้าวหน้าของการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ต่อประชาชน เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและมีการตรวจสอบจากภาคประชาชนในอีกทางหนึ่งด้วย

2.2 ส่วนราชการภายใน การจัดส่วนราชการภายในเทศบาลภายใต้โครงสร้างเมืองพิเศษนี้ จะต้องปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจและอำนาจหน้าที่ที่เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย โดยส่วนราชการหรือกองภายในนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.2.1 หน่วยงานหรือกองปกติ มีสายการบังคับบัญชาตามลำดับ คือมีปลัดเมืองแหลมฉบังเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในฐานะพนักงานเมืองแหลมฉบัง และแต่ละสำนักงานหรือกองก็จะมีหัวหน้ากองเป็นผู้รับผิดชอบบังคับบัญชาพนักงานที่ปฏิบัติงานของแต่ละกอง โดยหน่วยงานหรือกองบางหน่วยงานจะมีการเปลี่ยนแปลงในเชิงขนาดคือมีขนาดใหญ่มากขึ้น ทั้งในส่วนของจำนวนบุคลากร (ซึ่งจะต้องมีความรู้ ความชำนาญหรือมีทักษะเฉพาะ) และอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการปฏิบัติงานซึ่งจะต้องทันสมัยเหมาะสมกับงาน ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวได้แก่ สำนักงานช่าง ที่จะต้องรับผิดชอบดูแลถนนที่อยู่ในเขตเทศบาลทั้งหมด ทั้งในส่วนของถนนสายหลักที่เชื่อมโยงหลายจังหวัดและถนนในซอย กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ที่จะต้องมีหน้าที่ในการดูแลแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างรอบด้านครอบคลุมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรมีการประสานงานกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เมืองพิเศษ) ทำเรือแหลมฉบัง และนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง เพื่อให้เกิดการบูรณาการการพัฒนาให้ไปในทิศทางเดียวกัน จึง

ควรจัดตั้งหน่วยงานและประสานรัฐวิสาหกิจขึ้นมา (อาจมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบ 1-2 คน) อยู่ภายใต้กองวิชาการและแผนงาน เพื่อทำหน้าที่หลักในการติดต่อประสานงานกับรัฐวิสาหกิจ

2.2.2 หน่วยงานอิสระภายใน จะเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่หลักในการประกอบกิจการพาณิชย์ของเทศบาล ซึ่งอาจจัดตั้งภายในรูปแบบหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ (Service Delivery Unit : SDU) โดยจัดตั้งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ พ.ศ. 2548 หรืออาจจัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัด ที่เป็นการใช้วิธีการทางกฎหมายเอกชนมาจัดตั้งนิติบุคคลขึ้นมาก็ได้ หรืออาจจัดตั้งเป็นองค์การมหาชนท้องถิ่นก็ได้ สำหรับผู้บริหารหน่วยงานสามารถสรรหาจากมีอาชีพได้ ไม่จำเป็นต้องมาจากสายพนักงานเมืองแหลมฉบัง ระบบการบริหารด้านต่าง ๆ จะคล่องตัวยืดหยุ่น เนื่องจากสามารถออกระเบียบหรือข้อบังคับขึ้นมาใช้เฉพาะในองค์กรได้ ไม่ว่าจะเป็นระเบียบว่าด้วยการบริหารงานทั่วไป ระเบียบว่าด้วยการบริหารงบประมาณตลอดจนระเบียบว่าด้วยการบริหารงานบุคคล เป็นต้น

3. ฝ่ายนิติบัญญัติ (Legislature) คือสภาเมืองแหลมฉบัง ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 24 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตพื้นที่ มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี และมีอำนาจหน้าที่คล้ายคลึงกับสภาท้องถิ่นอื่น ๆ กล่าวคือมีหน้าที่หลักในการออกกฎหมายขึ้นใช้บังคับภายในท้องถิ่น กำกับดูแลและควบคุมการบริหารของฝ่ายบริหาร และพิจารณาอนุมัติงบประมาณ

การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างเมืองพิเศษกับราชการส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาค

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเมืองพิเศษกับราชการบริหารส่วนกลาง จะเป็นไปในลักษณะของการกำกับดูแล โดยให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งอำนาจหน้าที่หลัก ๆ ของรัฐมนตรีฯ ได้แก่ การแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษา การตัดสินใจโต้แย้งระหว่างฝ่ายบริหารของเมืองแหลมฉบังกับคณะกรรมการที่ปรึกษา เป็นต้น และรัฐบาลยังจำเป็นต้องให้เงินอุดหนุนแก่เมืองพิเศษเช่นเดียวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วไป

2. ความสัมพันธ์ระหว่างเมืองพิเศษกับราชการบริหารส่วนภูมิภาค ยังคงบทบาทอำนาจหน้าที่ของราชการบริหารส่วนภูมิภาคเอาไว้ โดยเฉพาะในส่วนของผู้ว่าราชการจังหวัด นอกจากนั้นยังมีหน่วยราชการบริหารส่วนภูมิภาคอื่น ๆ ที่ยังคงมีบทบาทสำคัญในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่ เช่น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลการประกอบกิจกรรมของโรงงานอุตสาหกรรม เช่น การอนุญาตตั้งโรงงาน เป็นต้น

3. การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างเมืองพิเศษกับรัฐวิสาหกิจในพื้นที่ ควรมีการแก้ไขกฎหมายโดยเพิ่มบทบาทให้นายกเมืองแหลมฉบังเข้าร่วมเป็นกรรมการในการบริหารท่าเรือและนิคมอุตสาหกรรมฯ

7.4. กรณีพื้นที่สุวรรณภูมิ

แนวความคิดการจัดตั้งพื้นที่สุวรรณภูมิให้เป็นองค์กรบริหารจัดการในรูปแบบพิเศษนั้น สืบเนื่องมาจากการก่อสร้างท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ จึงต้องมีการพัฒนาพื้นที่ 2 ส่วน คือ ส่วนของจังหวัดสมุทรปราการและพื้นที่บางส่วนของกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการบิน การขนส่ง การประกอบธุรกิจ การจ้างงานและการประชุม ซึ่งจากแผนการพัฒนามีการก่อสร้างสิ่งสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบขนส่ง การคมนาคม ทำให้มีโรงงานอุตสาหกรรม ธุรกิจและการพาณิชย์ ที่อยู่บริเวณรอบท่าอากาศยานสุวรรณภูมิมีการจ้างงานในธุรกิจเกี่ยวกับการบินและมีการเคลื่อนย้ายของประชากรตามมา จึงมีความจำเป็นในการวางแผนการใช้ประโยชน์ในที่ดิน ระบบขนส่งและการระบายน้ำ รวมทั้งการจัดการสิ่งแวดล้อมและอนามัยชุมชน ให้เป็นระบบเดียวกันทั้งพื้นที่ แต่ในปัจจุบันปรากฏว่าพื้นที่ดังกล่าวประกอบไปด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ซึ่งมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณและบุคลากร อันไม่สามารถแก้ไขปัญหาการขยายตัวของเมืองได้ จึงมีแนวคิดในการจัดตั้งพื้นที่เมืองสุวรรณภูมิให้เป็นองค์กรบริหารพื้นที่ในรูปแบบพิเศษ 2 แนวทาง ได้แก่ รูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิมหานคร และบริษัทพัฒนาเมืองศูนย์กลางการบินสุวรรณภูมิ

7.4.1 รูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิมหานคร

รูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิมหานคร มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อม ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานและระบบสารสนเทศ ให้มีความทันสมัยครอบคลุมทั่วทุกพื้นที่ ซึ่งรูปแบบการบริหารจัดการได้มีการแบ่งไว้เป็น 2 ระยะ คือการบริหารในระยะแรกและการบริหารในระยะที่สอง ดังนี้

1) การบริหารในระยะแรก

กำหนดให้มีการบริหารจัดการพื้นที่มหานครสุวรรณภูมิ มีสถานะเป็นจังหวัด โดยมีโครงสร้างของการบริหารประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ คณะกรรมการบริหารสุวรรณภูมิมหานครและผู้ว่าการสุวรรณภูมิมหานคร โดยคณะกรรมการบริหารสุวรรณภูมิมหานคร มีจำนวน 30 คน ซึ่งประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน และมีกรรมการโดยตำแหน่ง 20 คน ผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการแต่งตั้ง 5 คน (วาระดำรงตำแหน่ง 2 ปี) และมีผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 คน คณะกรรมการบริหารดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่สำคัญคือ กำหนดนโยบาย อนุมัติแผนงาน โครงการ งบประมาณ กำหนดกฎระเบียบการบริหารงานของสุวรรณภูมิ เป็นต้น สำหรับผู้ว่าการสุวรรณภูมิมหานคร ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการบริหารสุวรรณภูมิมหานคร มีวาระการดำรงตำแหน่ง 2 ปี ทำหน้าที่ทางการบริหารที่สอดคล้องกับคณะกรรมการบริหารสุวรรณภูมิมหานคร กำหนดนโยบาย จัดทำแผนสุวรรณภูมิมหานครและรับผิดชอบในการบริหารราชการสุวรรณภูมิให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายและแผนพัฒนาสุวรรณภูมิมหานคร รวมทั้งอาจแต่งตั้งรองผู้ว่าการฯ

ได้ไม่เกิน 4 คน และแต่งตั้งที่ปรึกษา เลขานุการผู้ว่าการฯ และรองผู้ว่าการฯ ได้รวมทั้งบริหารจัดการงานบุคคลในสุวรรณภูมิมหานคร เป็นต้น สำหรับการกำกับดูแลนั้นประธานคณะกรรมการบริหารสุวรรณภูมิมหานคร เป็นผู้กำกับดูแลผู้ว่าการฯ โดยมีอำนาจควบคุมตรวจสอบ ประเมินผลการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ผู้ว่าการฯ และผู้อำนวยการเขตกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่

2) การบริหารในระยะที่สอง

สถานภาพของสุวรรณภูมิมหานครมีสถานะเป็นนิติบุคคล เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและมีฐานะเป็นจังหวัด การบริหารราชการสุวรรณภูมิมหานคร ในช่วงที่สองนี้มีการผ่องถ่ายอำนาจการบริหารและการปกครองจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคตามรูปแบบการบริหารสุวรรณภูมิมหานครในช่วงแรก มาสู่รูปแบบการปกครองแบบท้องถิ่น ซึ่งได้กำหนดโครงสร้างการบริหารราชการไว้ 3 ส่วน ได้แก่ สภาสุวรรณภูมิมหานคร นายกสุวรรณภูมิมหานคร และที่ปรึกษาสภาสุวรรณภูมิมหานคร โดยสภาสุวรรณภูมิมหานคร ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 36 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี มีอำนาจหน้าที่หลักคือ การออกข้อบัญญัติ การตรวจสอบการบริหารราชการของนายกสุวรรณภูมิมหานคร สำหรับนายกสุวรรณภูมิมหานคร อาจแต่งตั้งบุคคลอื่นที่มีได้เป็นสมาชิกสภาสุวรรณภูมิมหานครมาเป็นรองนายกสุวรรณภูมิมหานคร เลขานุการรองนายกสุวรรณภูมิมหานครได้ไม่เกินจำนวนรองนายก และอาจแต่งตั้งที่ปรึกษานายกสุวรรณภูมิมหานครจำนวนไม่เกิน 5 คน นายกฯ เป็นผู้ควบคุมรับผิดชอบในการบริหารราชการและเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและพนักงานของสุวรรณภูมิมหานคร ซึ่งจะต้องจัดให้มีปลัดสุวรรณภูมิเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและพนักงานสุวรรณภูมิให้ปฏิบัติงานเป็นไปตามระเบียบของสุวรรณภูมิ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับบัญชา รองจากนายกสุวรรณภูมิมหานคร พร้อมทั้งจัดตั้งคณะกรรมการข้าราชการสุวรรณภูมิมหานคร (ก.ส.) ขึ้นมา เพื่อเป็นผู้ดำเนินการบริหารงานบุคคลของสุวรรณภูมิมหานคร สำหรับสมาชิกสภาที่ปรึกษาสุวรรณภูมิมหานคร มาจากการแต่งตั้งจากรัฐมนตรี ซึ่งมีจำนวน 30 คน ประกอบด้วยผู้แทนจากส่วนราชการ 10 คน ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คนและผู้แทนกลุ่มอาชีพ 15 คน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 2 ปี มีอำนาจและหน้าที่คือ การให้คำเสนอแนะแก่สภาสุวรรณภูมิมหานคร สำหรับการกำกับดูแล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำกับดูแลสุวรรณภูมิมหานคร โดยมีอำนาจหน้าที่ ให้คำแนะนำ การเพิกถอนมติ การสั่งยุบสภา การสั่งให้นายกสุวรรณภูมิ ประธานสภา รองประธานสภา พ้นจากตำแหน่ง หรือการสั่งให้พักการปฏิบัติหน้าที่ของนายก ประธานสภา รองประธานสภา

7.4.2 บริษัทพัฒนาเมืองศูนย์กลางการบินสุวรรณภูมิ

เป็นการบริหารจัดการภายในพื้นที่เมืองศูนย์กลางการบินสุวรรณภูมิ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่เขตปกครอง 2 จังหวัด โดยเป็นเขตปกครองระดับจังหวัดคือกรุงเทพมหานครและองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ และเขตปกครองระดับอำเภอและตำบล (เขตใน

กรุงเทพมหานคร และองค์การบริหารส่วนตำบล) โดยองค์กรดังกล่าวจะบริหารจัดการในลักษณะบริษัท (Holding Company) และมีบริษัทย่อยรายพื้นที่ที่อยู่ภายใต้บริษัทพัฒนาเมืองศูนย์กลางสุวรรณภูมิ โดยบริษัทย่อยรายพื้นที่เหล่านี้จะดำเนินภารกิจการพัฒนาพื้นที่เฉพาะ เช่น อุทยานอุตสาหกรรม ศูนย์กลางธุรกิจและการค้านานาชาติ และศูนย์กลางขนส่งและโลจิสติกส์นานาชาติ เป็นต้น บริษัทพัฒนาเมืองฯ จะทำหน้าที่ในการวางแผน สำรวจ จัดทำผังเมือง ออกแบบ ก่อสร้าง สิ่งต่างๆ เพื่อพัฒนาเมืองฯ รวมทั้งจัดให้มีสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่างๆ และปัจจัยพื้นฐานหรือปัจจัยอื่นสำหรับการพัฒนาพื้นที่เมืองฯ สำหรับโครงสร้างขององค์กรจะมีการจัดตั้งคณะกรรมการบริษัทขึ้น เพื่อกำกับและควบคุมการดำเนินงานของบริษัทโดยคณะกรรมการฯ มาจากการแต่งตั้งของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ประกอบด้วย ข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจหรือพนักงานองค์การมหาชนและผู้แทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความรู้ความสามารถที่สอดคล้องกับการดำเนินงานของบริษัท และให้คณะกรรมการฯ แต่งตั้งผู้จัดการทั่วไปของบริษัท 1 ตำแหน่ง เพื่อบริหารกิจการของบริษัทให้เป็นไปตามนโยบายที่คณะกรรมการของบริษัทกำหนด และมีอำนาจบังคับบัญชาลูกจ้างของบริษัท

จากอำนาจหน้าที่ของบริษัทฯ จะเข้าซ้อนกับอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดระบบการบริการสาธารณะ ดังนั้นจึงจะมีการมอบอำนาจจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในสองลักษณะ คือ การรับมอบอำนาจมาดำเนินการเอง เช่น การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ เป็นต้น และการสนับสนุนการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยงบประมาณในการจัดหาจัดให้มีบริการสาธารณะอื่น ๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจและดึงดูดการลงทุนสู่พื้นที่ เช่น การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งและพัฒนาสถานศึกษา ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและสถานบริการสาธารณสุข เป็นต้น นอกจากนี้ การบริการสาธารณะอื่น ๆ ยังคงอยู่ในอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

สำหรับการกำกับดูแลนั้น ให้รัฐมนตรีซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับการดำเนินงานของบริษัท

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยการบริหาร

จิราพร ช่วยเหลืออม (2545 : 108-118) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานของเทศบาลตำบลตามทัศนะของผู้บริหาร : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเปลี่ยนแปลงฐานะในจังหวัดสุราษฎร์ธานี” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้บริหารงานเทศบาลตำบลจำนวน 151 ราย โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่า Cramer' s V และค่า Gamma ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานเทศบาลตำบล ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ใน

ระดับมาก ส่วนด้านโครงสร้าง การบริหารและระบบงาน อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคการบริหารเทศบาลตำบล พบว่า ปัจจัยทางด้านเพศ มีระดับความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับต่ำ ส่วนด้านโครงสร้างการบริหารและระบบงานอยู่ในระดับสูง ส่วนปัจจัยทางด้านอายุ ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานอยู่ในระดับต่ำ ส่วนปัจจัยทางด้านระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง มีระดับความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อปัญหาและอุปสรรคการบริหารงานด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง และด้านโครงสร้างการบริหารและระบบงาน อยู่ในระดับต่ำ

แก้วอุทร ลุนแสงจันทร์ (2549 : 114-123) ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการบริหารงานขององค์การของสำนักงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ใน 6 แขวงยุทธศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ พนักงานจำนวน 79 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการบริหาร ควรปรับปรุงในทุก ๆ ด้านคือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการจัดพนักงาน ด้านการอำนวยความสะดวก / สิ่งการ ด้านการประสานงาน ด้านการรายงาน และด้านการงบประมาณ โดยเฉพาะการปรับปรุงโครงสร้างบริหาร การยกระดับบทบาทหน้าที่การบรรจุพนักงานให้ถูกต้องตามตำแหน่งงานที่ต้องการ และการได้รับงบประมาณที่เพียงพอต่อการดำเนินงาน เป็นปัญหาหลักที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน

ชุกลิน อนุวิจิตร และคณะ (2549 : 39) ศึกษาเรื่อง “ศักยภาพและความต้องการในการวางแผนและจัดการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยในจังหวัดเชียงราย จำนวน 432 คน เครื่องมือการเก็บข้อมูลได้แก่ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การจัดเวทีเสวนาและการใช้แบบสอบถาม สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า Chi-Square ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ ปัญหางบประมาณ มีงบประมาณจำกัดขาดงบประมาณในการดำเนินงานตามแผน มีข้อจำกัดในการเบิกจ่ายงบประมาณ ไม่มีหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวในโครงสร้างผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้ขาดความต่อเนื่องใน การบริหาร ปัญหาวิธีการคิด ปฏิบัติและกลไกการปฏิบัติไปสู่เป้าหมาย หน่วยงานทำงานไม่ประสานกัน ชมรมต่างๆ ที่ทำงานด้านการท่องเที่ยวดำเนินการตามอำเภอใจ ขาดการประสานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชน ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในด้านการท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมน้อยเกินไป ปัญหาด้านโครงสร้าง ปัญหากฎหมาย ระเบียบไม่สัมพันธ์กัน ความไม่สงบ ความไม่

แน่นอนของประเทศเพื่อนบ้าน เครื่องมือล้ำสมัย ขาดการนำแผนฯ มาบูรณาการเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น การบริหารจัดการผลประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวไม่ลงตัวระหว่างนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

อติรส หยงสตาร์ (2547 : 116-127) ศึกษาเรื่อง “การประเมินผล การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จังหวัดตรัง” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้การศึกษาได้แก่ ประชาชนจำนวน 260 คน นักท่องเที่ยวจำนวน 208 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) จำนวน 4 กลุ่ม โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และผู้นำที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยการเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เจาะลึก สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนทรัพยากรการบริหาร ได้แก่ บุคลากรงบประมาณที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และวัสดุอุปกรณ์ ครุภัณฑ์ ยานพาหนะ ในปัจจุบันมีอยู่ไม่เพียงพอกับการปฏิบัติงาน

วีระ ฐูปทอง (2546 : 103-108) ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับความพร้อมในการดำเนินงานของศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดเขตภาคเหนือ” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ บุคลากรของศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการเขตภาคเหนือจำนวน 51 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test) ผลการศึกษาพบว่า ความพร้อมในด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านการวางแผน ด้านพัสดุ ด้านบริการชุมชนและด้านการติดตามผล อยู่ในระดับปานกลาง

ผลจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น พบว่าในการบริหารงานของทุกองค์กรจำเป็นต้องมีปัจจัยหลักในการบริหาร ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ อุปกรณ์ (Materials) การบริหารจัดการ (Management) ซึ่งแต่ละองค์กรมักจะประสบปัญหา กับปัจจัยดังกล่าวที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำปัจจัยในการบริหารดังกล่าวมาเป็นแนวทางส่วนหนึ่งในการศึกษาครั้งนี้ โดยนำมาประเมินถึงปัญหาและข้อจำกัดการบริหารงานในปัจจุบันของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

สมชาย สนั่นเมือง (2541) ศึกษาเรื่อง “ชุมชนท้องถิ่นกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว” ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนจะต้องมีผู้เกี่ยวข้อง คือนักท่องเที่ยว ประชาชนในชุมชน ผู้รับผิดชอบและดำเนินการพัฒนา ซึ่งทั้ง 3 ฝ่ายนี้ต่างมุมมองและความคาดหวังถึงผลที่แตกต่างกันคือ

1. สิ่งที่นักท่องเที่ยวคาดหวัง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ วิธีการดำเนินชีวิตของคนท้องถิ่น เอกลักษณ์ของท้องถิ่น และการได้มีส่วนได้สัมผัสกับประชาชนผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ ตลอดจนความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความร่มรื่นของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวของท้องถิ่น

2. สิ่งที่ชุมชนท้องถิ่นคาดหวัง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในแต่ละชุมชนมีความคาดหวัง คือต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาที่ทันสมัยไปจากเดิม การได้มีที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น ได้อาศัยและดำเนินชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่ดี เกิดความภาคภูมิใจต่อชุมชนของตนเอง และได้รับประโยชน์อื่น ๆ ร่วมกับนักท่องเที่ยว เช่น ความสะดวกในการเดินทางมากขึ้น

3. สิ่งที่ผู้รับผิดชอบและดำเนินการพัฒนาคาดหวัง คือ สามารถแบ่งโครงการพัฒนาออกเป็นขั้นตอนได้โดยง่าย โดยทั้งนี้จะต้องเป็นโครงการพัฒนาที่ไม่ขัดแย้งกับหน่วยงานอื่นหรือประชาชนในชุมชน ได้รับความร่วมมือจากประชาชนส่วนใหญ่ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเป็นโครงการที่ผลตอบแทนหรือมีผลกระทบต่อสังคมในทางบวก และเร่งส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรและบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรมของประเทศหรือท้องถิ่น

สฤกษ์ แสงอรุณ (2541 : 166-171) ศึกษาเรื่อง “ศักยภาพและแนวทางการจัดการอุทยานแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา จังหวัดพังงา” โดยใช้แบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ ผู้ประกอบการท่องเที่ยว/ราษฎรท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว และใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกเพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้สถิติอย่างง่ายในการวิเคราะห์ข้อมูล และใช้สมการถ่วงน้ำหนัก (Weighting Score Method) เพื่อคำนวณหาระดับศักยภาพของพื้นที่ ระดับศักยภาพการบริหารจัดการ และระดับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ผลการศึกษาพบว่าแนวทางในการจัดการควรมีการพัฒนาบุคลากร ปรับปรุงระบบสื่อความหมายและการให้บริการนักท่องเที่ยว ควบคุมคุณภาพให้บริการด้านการท่องเที่ยว เน้นการสร้างร่วมมือและการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น ส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้หลากหลายมากขึ้น และมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

ชนะการณ ออสุวรรณ (2548 : 137-138) ศึกษาเรื่อง “ความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหัวหิน” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน

การศึกษาได้แก่ นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในอำเภอหัวหิน จำนวน 384 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ และค่าไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหัวหิน ดังนี้

1. ด้านการบริหารจัดการอุตสาหกรรม พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้หัวหินเป็นเมืองแห่งความสงบ มีความปลอดภัยสูง และมีหาดทราย ธรรมชาติที่สวยงาม
2. ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและเอกลักษณ์ของหัวหิน พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้หัวหินพัฒนาและเพิ่มศักยภาพเกี่ยวกับการพัฒนาชายหาด และจัดระเบียบให้ดีขึ้นเพิ่มการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น รถรับจ้าง การจราจรที่จอดรถ ทางเดินเท้า เป็นต้น และเพิ่มแหล่งช้อปปิ้ง
3. ด้านการบริหารจัดการบุคลากร พบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการให้พัฒนาหรือเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากร ในคุณลักษณะด้านความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศ ด้านความสุภาพ ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตร และด้านความสามารถในการให้ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว
4. ด้านบริการขั้นพื้นฐานและสาธารณูปโภค พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้พัฒนาสถานที่เกี่ยวกับความสะอาดบริเวณชายหาดและทางลงชายหาด ความสะอาดทั่วไปของเมืองถนนสายต่างๆ ตลาดโต้รุ่ง สถานบริการ ร้านค้า และเพิ่มที่จอดรถสาธารณะให้เพียงพอ สำหรับบริการขั้นพื้นฐานด้านความปลอดภัย พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการ ดังนี้ ต้องการเกี่ยวกับการจัดระบบจราจร มีป้ายบอกทาง มีสัญญาณจราจร ต้องการพัฒนาด่าน ความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง และต้องการพัฒนาคุณภาพน้ำประปา
5. ด้านการประชาสัมพันธ์ พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้ประชาสัมพันธ์ด้วยอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และให้หัวหินจัดเทศกาลงานประเพณีและกิจกรรมเฉลิมฉลองต่างๆ

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้น พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวในทุกพื้นที่จำเป็นที่จะต้องมีการจัดการและพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อให้การท่องเที่ยวในพื้นที่มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป ได้แก่ ทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำปัจจัยดังกล่าวข้างต้นมาเป็นส่วนหนึ่งส่วนการศึกษาครั้งนี้ โดยนำมาประเมินผลการจัดการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

8.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหาร

ปธาน สุวรรณมงคล และอิสระ สุวรรณบอล (2536) ศึกษาเรื่อง “การบริหารการปกครองภูเก็ตในอนาคต” ผลการศึกษาได้เสนอยุทธศาสตร์การจัดรูปแบบการบริหารงานภูเก็ต โดยเน้นยุทธศาสตร์การกระจายอำนาจทางการเมืองการบริหารให้ภูเก็ตมีอิสระและมีความ

คล่องตัวในการบริหารจัดการกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต รูปแบบที่ผู้วิจัยเสนอ มี 3 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 ปรับปรุงขีดความสามารถของกลไกของรัฐในจังหวัดภูเก็ตและหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้เข้มแข็ง

รูปแบบที่ 2 การบริหารปกครองในรูปแบบเทศบาลเต็มพื้นที่

รูปแบบที่ 3 ภูเก็ตมหานครเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปพิเศษที่มีความเหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจอย่างมาก และมีความเห็นว่ารัฐบาลจะต้องทำแผนพัฒนาการบริหารงานของรัฐทั้งในระยะสั้นและระยะยาวโดยมีเป้าหมายที่ชัดเจน มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบของภูเก็ตมหานครมีพื้นฐานอยู่บนการเปลี่ยนแปลงอย่างมีแผนโดยที่มีการกำหนดเป้าหมายสุดท้ายอยู่ที่การให้ท้องถิ่นอิสระมีความคล่องตัวในการบริหารงาน และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปจากรูปแบบที่ 1 ไปสู่รูปแบบที่ 3

ข้อสรุปของการศึกษา คือ ระบบบริหารภูเก็ตในปัจจุบันจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนให้มีประสิทธิภาพบริหารจัดการกับสภาพแวดล้อมในอนาคตที่จะเปลี่ยนแปลงในจังหวัดที่รวดเร็วยิ่งขึ้น และจะต้องมีการกระจายอำนาจทางการเมืองให้ประชาชนในท้องถิ่นมีอำนาจและมีอิสระในการตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นในสัดส่วนที่เพิ่มมากขึ้น

สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2537 : 8-15) ศึกษาเรื่อง “การกำหนดแนวทางควบคุมพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะเต่าและเกาะนางยวน” ซึ่งได้เสนอแนวทางการบริหารและการจัดการท่องเที่ยว ไว้ว่าองค์กรที่เหมาะสมในการควบคุมพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะเต่าและเกาะนางยวน ควรมีหน้าที่ในระบบการท่องเที่ยวคือ (1) จัดการระบบสุขภาพและสิ่งแวดล้อม (2) จัดระบบให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (3) จัดระบบบริหาร อำนาจและการควบคุม ดังนั้นแนวทางจัดให้มีองค์กรเพื่อทำหน้าที่ดังกล่าวได้เสนอทางเลือกเป็น 2 แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ 1 ปรับปรุงการบริหารองค์กรปัจจุบัน กล่าวคือ เป็นการจัดการบริหารการท่องเที่ยว โดยนำรูปแบบการจัดองค์กรที่มีอยู่แล้ว มาทำหน้าที่ให้บรรลุวัตถุประสงค์ แนวทางนี้ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับระบบงานของกระทรวงมหาดไทยและสำนักนายกรัฐมนตรี กล่าวคือ พื้นที่โครงการอยู่ในเขตปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังนั้น งานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสุขภาพและสิ่งแวดล้อม จึงกำหนดให้ขึ้นอยู่กับส่วนอำเภอพะงัน งานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยขึ้นอยู่กับกรมตำรวจ โดยสถานีตำรวจภูธรอำเภอเกาะพะงัน และสถานีตำรวจภูธรตำบลเกาะเต่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งมีสำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดสุราษฎร์ธานี อาจจะต้องมีสำนักงานย่อยในพื้นที่โครงการ หรือโดยการสนับสนุนให้เอกชนมีบทบาทมากขึ้น

แนวทางที่ 2 จัดตั้งองค์กรใหม่ กล่าวคือ เป็นการปรับปรุงระบบองค์กรใหม่ เพื่อให้ทำหน้าที่จัดการการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้แนวความคิดในการรวบรวมบทบาทของหน่วยงานเข้าด้วยกัน พร้อมนำระบบเอกชนเข้ามาดำเนินการมากขึ้น ทั้งนี้ให้อยู่ภายใต้ระบบกฎหมายของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกฎหมายที่ราชพัสดุ โดยมีแนวความคิดการสร้างอำนาจในการจัดการทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวให้กับหน่วยงานการท่องเที่ยวเพื่อดำเนินการตามกฎหมายการท่องเที่ยวให้บรรลุเป้าหมาย

จากแนวทางทั้ง 2 ข้างต้น สามารถประเมินความเหมาะสมได้ โดยพิจารณาจากข้อดีและข้อเสีย ซึ่งแนวโน้มของแนวทางที่ 1 จะมีความเป็นไปได้สูงในการปฏิบัติในระยะสั้น สำหรับในระยะยาว เมื่อปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดของแนวทางที่ 2 สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในการถือครองที่ดิน ซึ่งกรมธนารักษ์ควรต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จก่อน จึงอาจนำแนวทางที่ 2 มาใช้บริหารการท่องเที่ยวได้

ตาราง 1 เปรียบเทียบความเหมาะสมของแนวทางการจัดการบริหาร

| ทางเลือกที่ 1 (ปรับปรุงองค์กรปัจจุบัน) | ทางเลือกที่ 2 (จัดตั้งองค์กรใหม่) |
|---|---|
| 1 มีกฎหมายรองรับชัดเจนอยู่แล้ว | 1 ต้องมีการปรับปรุงกฎหมายจำนวนมาก |
| 2 เป็นไปตามหลักประนีประนอม | 2 มีความเข้มงวด |
| 3 เป็นการกระจายอำนาจการบริหาร | 3 ค่อนข้างรวมอำนาจให้กับองค์กรเดียว |
| 4 สามารถประเมินประสิทธิผลได้น้อย | 4 สามารถประเมินประสิทธิผลของการบรรลุวัตถุประสงค์ |
| 5 ไม่สามารถควบคุมระดับขีดความสามารถในการรองรับภารกิจหน้าที่ | 5 เหมาะสมกับการรักษาระดับขีดความสามารถในการรองรับ |
| 6 มีโอกาสปฏิบัติได้ เพราะไม่กระทบองค์กรปัจจุบัน | 6 จะมีปัญหากับองค์กรปัจจุบันที่อาจได้รับผลกระทบ |
| 7 การแก้ไขปัญหาการถือครอง ยังอยู่ในความรับผิดชอบของกรมธนารักษ์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลและมีประสบการณ์ | 7 ททท. จะประสบปัญหาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการถือครองที่ดินแทนกรมธนารักษ์ ซึ่งอาจไม่เป็นที่ยอมรับ |
| สรุป | สรุป |
| เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาในระยะสั้น ถ้าต้องการผลในระยะยาว ควรได้มีการปรับปรุงองค์กรเดิมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น | ยุ่งยากในการดำเนินการระยะสั้นควรมีการพิจารณาสำหรับการดำเนินการในระยะยาว |

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยร่วมกับสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2549 : 39-43) ศึกษาเรื่อง “โครงการจัดทำแผนปฏิบัติการทบทวนขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวหมู่เกาะพีพี” ได้เสนอการจัดการเกี่ยวกับองค์กรในการบริหารหมู่เกาะพีพีดังนี้ ควรให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่น ซึ่งจะ เป็นองค์กรประสานงานที่สามารถดูแลทิศทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวในพื้นที่ ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายรวมอย่างเป็นเอกภาพ โดยคณะกรรมการชุดนี้มีอำนาจหน้าที่ คือ จัดทำ แผนพัฒนาและแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนา ด้านส่งเสริมและด้านการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวใน พื้นที่ เสนอบประมาณสนับสนุนโครงการที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเกินขีดความสามารถของ หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น เป็นต้น สำหรับคณะกรรมการชุดนี้จะประกอบด้วยรองผู้ว่าราชการ จังหวัดกระบี่ที่ทำหน้าที่ดูแลด้านการท่องเที่ยว เป็นประธาน หัวหน้าสำนักงานจังหวัดกระบี่ ผู้แทน สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว ผู้แทนสำนักงาน ททท. ภาคใต้เขต 2 เป็นต้น นอกจากนี้ ควรจัดให้มี สำนักงานเลขานุการคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวในแต่ละระดับ แต่ละแห่ง โดยลักษณะของ สำนักงานและบุคลากรจะขึ้นอยู่กับแต่ละพื้นที่เป็นผู้ออกแบบ เมื่อได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับอนุภาคเพิ่มเติมขึ้นแล้วควรมีรูปแบบการทำงานเป็นแบบเครือข่าย กล่าวคือ มีการกำหนดเครือข่ายในการทำงานตั้งแต่ระดับชาติ ระดับอนุภาค ระดับจังหวัดและ ระดับพื้นที่ให้มีการเชื่อมโยงกันเป็นช่วง ๆ กลไกนี้จะต้องทำงานเป็นระบบ หน้าที่ของแต่ละฝ่ายจะ ไม่ซ้ำซ้อนกัน และการทำงานทุกส่วนเป็นไปอย่างสอดคล้องกัน

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช (2550 : 6-10) ศึกษาเรื่อง “แผนแม่บทการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา จังหวัดตรัง-สตูล” ผลการศึกษา พบว่า สภาพปัญหาอุปสรรคในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตราเกิดจากอัตรากำลัง เจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักสำคัญของการบริหารจัดการ ดังนั้น เพื่อให้การบริหารจัดการอุทยาน แห่งชาติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของอุทยานแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างองค์กร การกำหนดขอบเขตเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานในองค์กรให้ชัดเจนและการจัด อัตรากำลังเจ้าหน้าที่ให้เหมาะสม โดยได้เสนอแนะในการปรับโครงสร้างการบริหารจัดการอุทยาน แห่งชาติหมู่เกาะเภตรา ดังนี้ (1) ฝ่ายบริหารงานทั่วไป จะมีขอบเขตความรับผิดชอบดังนี้ งาน ธุรการ งานพัสดุและครุภัณฑ์ งานการเงินและบัญชี งานสื่อสาร งานแผนงานและงบประมาณ (2) ฝ่ายป้องกันและจัดการทรัพยากรธรรมชาติ มีขอบเขตความรับผิดชอบดังนี้ งานป้องกัน ปราบปราม และดำเนินคดี งานจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม งานมวลชนสัมพันธ์ งานการศึกษา วิจัย งานระบบฐานข้อมูล (3) ฝ่ายบริการและสื่อความหมาย มีขอบเขตความรับผิดชอบดังนี้ งานสื่อความหมายและประชาสัมพันธ์ งานบริการนักท่องเที่ยว งานส่งเสริมความรู้ งานนันทนาการ งานดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (4) ฝ่ายก่อสร้างและบำรุงรักษา มีขอบเขตความ

รับผิดชอบดังนี้ งานบำรุงรักษาสสิ่งก่อสร้างและสาธารณูปโภค งานยานพาหนะ งานพัฒนาและ ตกแต่งสถานที่ งานรักษาความสะอาด

สำหรับด้านหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเกดราที่มีทั้งหมด 4 หน่วย ได้มีการเสนอแนะให้หน่วยพิทักษ์อุทยานฯ ควรมีงานธุรการ งานป้องกัน ปราบปรามและ ดำเนินคดี งานบริการนักท่องเที่ยว งานประชาสัมพันธ์ งานซ่อมแซมสิ่งก่อสร้าง งานพัฒนาและ ตกแต่งสถานที่

วรวิทย์ เชื้อสุวรรณ (2547 : 150-155) ศึกษาเรื่อง “การนำหลักการ แนวทางบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management : NPM) มาใช้ในการบริหารงาน อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ กลุ่มผู้บริหารอุทยานแห่งชาติ (อธิบดี รองอธิบดี ผู้อำนวยการสำนัก) กลุ่มข้าราชการผู้ปฏิบัติ (หัวหน้าอุทยานแห่งชาติ ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง) นักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว โดย ใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บข้อมูล ผลการศึกษาได้เสนอรูปแบบของการให้ เอกชนเข้ามาดำเนินงานด้านการจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ โดยกรอบแนวคิด ในการพัฒนาและลงทุนด้านการท่องเที่ยว ดังนี้ (1) จะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวในอุทยาน แห่งชาติในลักษณะ Complex คือ จะต้องมียอดผู้ประกอบการถ่วงทั้งในด้านสิ่งก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการท่องเที่ยว (2) เป็นการพัฒนาแบบเบ็ดเสร็จซึ่งรวมถึงการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยวที่เหมาะสมเต็มรูปแบบของศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว รวมถึง การคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความสะอาด และความปลอดภัย เป็นต้น (3) การพัฒนา โดยเน้นคุณภาพและความพอเพียง (Quality and Quantity) มีความประณีต พิถีพิถันและดำเนินการ โดยใช้ฝีมืออาชีพที่มีประสบการณ์และมีความชำนาญ (4) เป็นการพัฒนาที่มองถึงธุรกิจและ เศรษฐกิจทั้งในระดับท้องถิ่นและสังคมส่วนรวมบนพื้นฐานของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

จากการศึกษาพบว่ารูปแบบอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง เป็นอุทยานที่อยู่ใน เขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ซึ่งต้องบริหารจัดการให้สอดคล้องตาม พรบ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 พรบ. อุทยาน แห่งชาติ พ.ศ. 2504 และ พรบ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2307 ซึ่งหากใช้การแปรรูปการบริหาร จัดการโดยให้เอกชนหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามีส่วนร่วมแล้ว จะก่อให้เกิดเป็นผลดีและ ผลเสียในแต่ละรูปแบบ ดังนี้

1. การจ้างบริหาร เป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมโดยการจ้างให้ภาคเอกชน หรือองค์กรส่วนท้องถิ่นเข้ามาทำหน้าที่บริหารอุทยานแห่งชาติ ทั้งนี้เพื่อให้การบริหารจัดการ อุทยานฯ เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด สำหรับข้อดีของรูปแบบนี้คือ เป็นรูปแบบการ บริหาร แนวใหม่ที่เปิดโอกาสให้เอกชนและองค์กรประชาชนในระดับท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมใน การบริหารจัดการภาครัฐ นอกจากนั้นภาคเอกชนหรือองค์กรส่วนท้องถิ่นที่เข้ามาบริหารจัดการยัง

มีการนำเอาแนวคิด ทฤษฎี การบริหารธุรกิจมาประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งน่าจะทำให้การบริหารจัดการอุทยานเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ส่วนข้อเสียในรูปแบบนี้คือ การนำเอาภาคธุรกิจเอกชนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่บริหารจัดการโดยเน้นผลกำไรการบริหารจัดการสูงสุด (Maximized Benefit) นั้นอาจจะขัดกับหลักปรัชญาของการบริหารงานภาครัฐ

2. การให้เช่า (Leasing) วิธีการนี้เป็นการลดบทบาทการบริหารจัดการโดยนำเอาพื้นที่อุทยานแห่งชาติทั้งหมดหรือบางส่วนให้เอกชนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเช่าดำเนินการ สำหรับข้อดีของวิธีการนี้คือ เป็นรูปแบบการบริหารจัดการที่มีลักษณะได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย (Win-Win Solution) กล่าวคือ ภาคเอกชนและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้ประโยชน์จากการขายสินค้าและบริการในเขตพื้นที่อุทยานฯ ในขณะที่ภาครัฐก็ยังสามารถรักษาพื้นที่อุทยานฯ ให้คงความหลากหลายทางชีวภาพได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังเป็นการลดอัตรากำล้างของรัฐที่จะต้องไปปฏิบัติงานในพื้นที่ที่ให้เช่าลงได้ ในส่วนข้อเสียวิธีการนี้คือ รัฐอาจจะเสียสิทธิบางประการที่พึงได้ไป เนื่องจากภาคเอกชนไม่ได้มุ่งหวังถึงประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้น รัฐควรเข้าไปตรวจสอบและกำกับดูแลให้ภาคเอกชนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่เข้าไปเช่าพื้นที่อุทยานฯ ดำเนินการบริหารจัดการให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอีกด้วย นอกจากนี้การได้รับประโยชน์และสิทธิในการเช่า ภาครัฐจะต้องมีระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ชัดเจน การดำเนินงานที่โปร่งใส ตรวจสอบได้กระจายประโยชน์ได้อย่างทั่วถึง มิเช่นนั้นประชาชนอาจต่อต้านและก่อให้เกิดผลเสียหายต่อราชการได้

3. การร่วมทุน (Joint Venture) รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ภาครัฐและภาคเอกชนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เข้ามาร่วมลงทุนในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติด้วยกัน มีลักษณะเป็นการร่วมระดมสมองและเข้ามาดำเนินการร่วมกัน สำหรับข้อดีของวิธีการนี้คือ มีลักษณะเป็นการช่วยคิดช่วยทำซึ่งสามารถแบ่งภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละภาคให้เกิดความเหมาะสมได้ นอกจากนี้รัฐยังสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายและลดอัตรากำล้างเจ้าหน้าที่ได้ในส่วนของข้อเสียวิธีการนี้คือ แนวทางการบริหารจัดการในระยะยาวภาครัฐได้รับประโยชน์แต่ก็ยังมีความเสี่ยงเนื่องจากสภาพแวดล้อมภายนอกอาจเปลี่ยนแปลงไป เช่น ความผันผวนของราคาน้ำมันในตลาดโลกหรือโรคระบาดร้ายแรง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการท่องเที่ยวภายในประเทศเพราะภาครัฐขาดความยืดหยุ่นในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์และสภาพแวดล้อม ทำให้การประมาณผลกำไรไม่เป็นไปตามที่คาดคะเนไว้

4. การให้สัมปทาน (Concession) เป็นการที่ภาครัฐริเริ่มให้ภาคเอกชนมาทำสัมปทานในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติเพียงบางส่วนหรือทั้งหมด สำหรับข้อดีของวิธีการนี้คือ เป็นการแบ่งเบาภาระการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติลงไป ทำให้ภาครัฐสามารถลดงบประมาณรายจ่ายในการสร้างและบำรุงรักษาเครื่องสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และยังสามารถลดอัตรากำล้างเจ้าหน้าที่ได้ ในส่วนของข้อเสียคือ ภาคเอกชนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้สิทธิครอบครองพื้นที่นั้น ๆ ไปโดยปริยาย ภาครัฐมีหน้าที่เพียง

ควบคุมและตรวจสอบมิให้ละเมิดข้อตกลงและเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้เท่านั้นหากรัฐต้องการเข้าไปดำเนินการใดๆ ต้องเป็นไปตามพันธะสัญญาที่กำหนดไว้ ทำให้รัฐต้องสูญเสียสิทธิบางประการไป

ณัฐพงศ์ ดิษยบุตร (2535 : 52-53) ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการปกครองที่เหมาะสมกับการบริหารเมืองท่องเที่ยวในทัศนคติของประชาชนชาวภูเก็ต” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตจำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-Square) ผลการศึกษา ได้เสนอกรอบแนวคิดและฐานคติของรูปแบบการปกครองที่เหมาะสมกับการบริหารเมืองท่องเที่ยว ดังนี้

1. เมืองท่องเที่ยวเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์พิเศษ กล่าวคือมีบุคคลภายนอก (นักท่องเที่ยว) มาใช้บริการของเมืองมากกว่าจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ประจำในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก

2. การจัดสรรบุคลากรและงบประมาณ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับอัตราความต้องการที่แท้จริง มิใช่กำหนดจากเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้อยู่กับชุมชนเมืองทั่วไป

3. เมืองท่องเที่ยวเป็นแหล่งท่องเที่ยวหนึ่งในการนำเงินตราเข้าประเทศ เป็นการส่งเสริมให้เศรษฐกิจในภาพรวมของประเทศดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็มีความต้องการในการใช้งบประมาณเพื่อการทำนุบำรุงรักษา ในอัตราที่สูงกว่าชุมชนเมืองโดยทั่วไป ดังนั้นรัฐบาลจะต้องยอมรับความจริงในการแบ่งสรรภาษีอากรที่เก็บได้จากเมืองท่องเที่ยวกลับคืนให้กับเมืองท่องเที่ยวให้เพียงพอกับความจำเป็นในการดำรงรักษาความเป็นเมืองท่องเที่ยวในดำรงอยู่ต่อไป

4. เนื่องจากเมืองท่องเที่ยวเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์พิเศษแตกต่างกันออกไป ดังนั้นแนวคิดในการพัฒนาเมืองท่องเที่ยวจึงควรมีอิสระและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในแต่ละเมือง ดังนั้นผู้บริหารท้องถิ่นควรมีอำนาจมากพอในการกำหนดแผนพัฒนาของตน ตลอดจนการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติให้เป็นจริง เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการสำคัญในการบำรุงรักษาความเป็นเมืองท่องเที่ยวให้คงอยู่ตลอดไป

นิรมล พรหมนิล (2549 : 88-97) ศึกษาเรื่อง “การจัดองค์กรศูนย์บริการการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชายแดนจังหวัดมุกดาหาร” ในการศึกษาเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการศูนย์บริการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จ จากผู้เยี่ยมชม ในจังหวัดมุกดาหาร จำนวน 400 คน ประกอบกับการสัมภาษณ์ธุรกิจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำนวน 20 หน่วยงาน เกี่ยวกับลักษณะของศูนย์บริการท่องเที่ยวที่คาดหวัง หน้าที่ความรับผิดชอบและรูปแบบความร่วมมือ สำหรับผลการศึกษาได้เสนอรูปแบบการจัดองค์กรศูนย์บริการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชายแดน โดยศึกษาจากองค์ประกอบหลัก 3 ส่วนได้แก่ การกำหนดทิศทางการจัดโครงสร้างองค์กรและการจัดคน

เข้าทำงาน ซึ่งในส่วนของ การจัดโครงสร้างองค์กร สามารถจัดกลุ่มงานได้เป็น 6 กลุ่มดังนี้ งานบริหาร งานสำนักงาน งานบริการความสะดวกด้านการเข้า – ออกราชอาณาจักรไทย งานบริการด้านการท่องเที่ยว งานต่างประเทศ งานบริการด้านความปลอดภัยและการพยาบาล

รังสิมันท์ วิจิตธำรงค์ดี (2543 : 89-92) ศึกษาเรื่อง “แนวทางการประสานระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวกับหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ” ผลการศึกษาพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวเห็นว่าลักษณะการประสานงานระหว่างหน่วยงานควรมีการติดต่อสื่อสารเป็นทางการมากขึ้น สำหรับประเด็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในการประสานระหว่างหน่วยงาน พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวมีปัญหาขาดความรู้ ความสามารถ และบทบาทการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันกับหน่วยงานอื่น

ศุภวรรณ โปธินาค (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตของชุมชนเกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี” ผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวที่เป็นมาในอดีตและในรูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของเกาะล้านได้ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางด้านบวกและด้านลบต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน ด้านบวกคือการท่องเที่ยวทำให้มีความหลากหลายของทางเลือกในการประกอบอาชีพมากขึ้น และก่อให้เกิดรายได้แก่ครัวเรือนและชุมชนมากขึ้น ซึ่งเป็นทางเลือกนอกเหนือจากการทำประมงรายย่อย ในส่วนด้านลบคือ จำนวนแรงงานต่างถิ่นที่เข้ามาในชุมชนอาจก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง การแก้ไขคือการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการสอดส่องดูแลพฤติกรรม และการสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของดูแลชุมชน

อดิศักดิ์ สายืน (2545 : 70) ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการบริหารการพัฒนาโครงการเขื่อนปากมูล” จากการสอบถามตัวแทนประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากเขื่อนปากมูลใน 11 หมู่บ้าน พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่คล้ายกันคือ การสร้างเขื่อนปากมูลมีความจำเป็นและเหมาะสม เนื่องจากเอื้อประโยชน์ต่อประชาชน แต่ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เกิดจากความไม่เข้าใจกันระหว่างภาครัฐและประชาชน ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผน ประสานงาน การรับรู้ การใช้งบประมาณ การพัฒนาประชาชนในชุมชนที่ได้รับผลกระทบ และการนิเทศติดตามการดำเนินงาน

รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ (2550 : 85-86) ศึกษาเรื่อง “บทบาทขององค์กรภาครัฐหลักที่มีต่อการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนบนพื้นที่เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด” ซึ่งเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) การเก็บแบบสำรวจความคิดเห็น จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทต่อการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวบนพื้นที่เกาะช้าง ผู้ประกอบการที่ให้บริการกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติบนพื้นที่เกาะช้าง และผู้นำชุมชนที่มี

ส่วนร่วมหรือได้รับผลกระทบจากการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติบนที่เกาะช้าง ผลการศึกษาพบว่า หน่วยงานภาครัฐมีความคิดเห็นว่าภาครัฐมีบทบาทต่อการสร้างและปรับปรุง กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากที่สุด ในขณะที่ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความเห็นว่า หน่วยงานภาครัฐมีบทบาทต่อการประชาสัมพันธ์และการตลาดของการท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากที่สุด สำหรับปัจจัยภายในของหน่วยงานภาครัฐที่สำคัญที่สุดต่อการพัฒนา กิจกรรมการท่องเที่ยวคือ ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ส่วนปัจจัยภายนอกนั้นพบว่า ปัจจัยด้านทรัพยากร การท่องเที่ยว และด้านสาธารณสุขเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนา กิจกรรมการท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติมากที่สุด

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่าแนวทางในการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวหรือพื้นที่ ต่าง ๆ นั้นมีได้หลายแนวทาง ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน และศักยภาพ ของแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ทำให้ทราบว่าในการบริหารงานขององค์กรนั้นจำเป็นต้องศึกษาถึง โครงสร้างการบริหาร การประสานงาน อำนาจหน้าที่ และการกำกับดูแล (มุมมองภายในองค์กร) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวเป็นสิ่งที่กำหนดให้รูปแบบการบริหารมีความชัดเจน และสามารถที่จะบริหารงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดประสิทธิผลได้ นอกจากนี้จำเป็นต้องศึกษาถึงผลกระทบ ของรูปแบบการบริหารที่มีต่อชุมชนในพื้นที่ และรับฟังความคิดเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (มุมมองภายนอกองค์กร) ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือพื้นที่ ดังนั้นผู้วิจัย จึงนำปัจจัยมุมมองภายนอกองค์กรและปัจจัยมุมมองภายในองค์กรมาเป็นส่วนหนึ่งในการ ศึกษาครั้งนี้ เพื่อเสนอแนะถึงรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติ ตะรุเตา
2. เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา (โดยประเมินผ่านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก)
3. เพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทราบถึงปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติ ตระรุเตา
2. ทราบถึงการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ตระรุเตา ในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก
3. ทราบถึงข้อเสนอแนะของรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยว ในเขตอุทยานแห่งชาติตระรุเตา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Documentary Study) โดยรวบรวม เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง รายงานประจำปี ตลอดจน แผนปฏิบัติการที่หน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดทำขึ้น เช่น กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช สำนักงานอุทยานแห่งชาติ ตระรุเตา สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล เป็นต้น

1.2 ศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตระรุเตา ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 ด้าน คือด้านบุคลากร ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านงบประมาณ และด้านการ บริหารจัดการ

1.3 ศึกษาการจัดการท่องเที่ยวและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของ อุทยานแห่งชาติตระรุเตา ในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านบริการและ สิ่งอำนวยความสะดวก

1.4 ศึกษารูปแบบการบริหารในมิติต่างๆ ที่ได้มีการศึกษาวิจัยมา

1.5 ศึกษารูปแบบการบริหารงานสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ ตระรุเตา ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ มุมมองภายในขององค์กร (โครงสร้างการบริหารการประสาน ความร่วมมือ อำนาจหน้าที่ และการกำกับดูแล) และมุมมองภายนอกองค์กร (ผลกระทบต่อชุมชน และการยอมรับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ผู้บริหารหรือหัวหน้าหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติ

ตรูเตา

2.2 หน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติตรูเตา ได้แก่ผู้ประกอบการในพื้นที่ บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

2.3 บุคลากรของอุทยานแห่งชาติตรูเตา

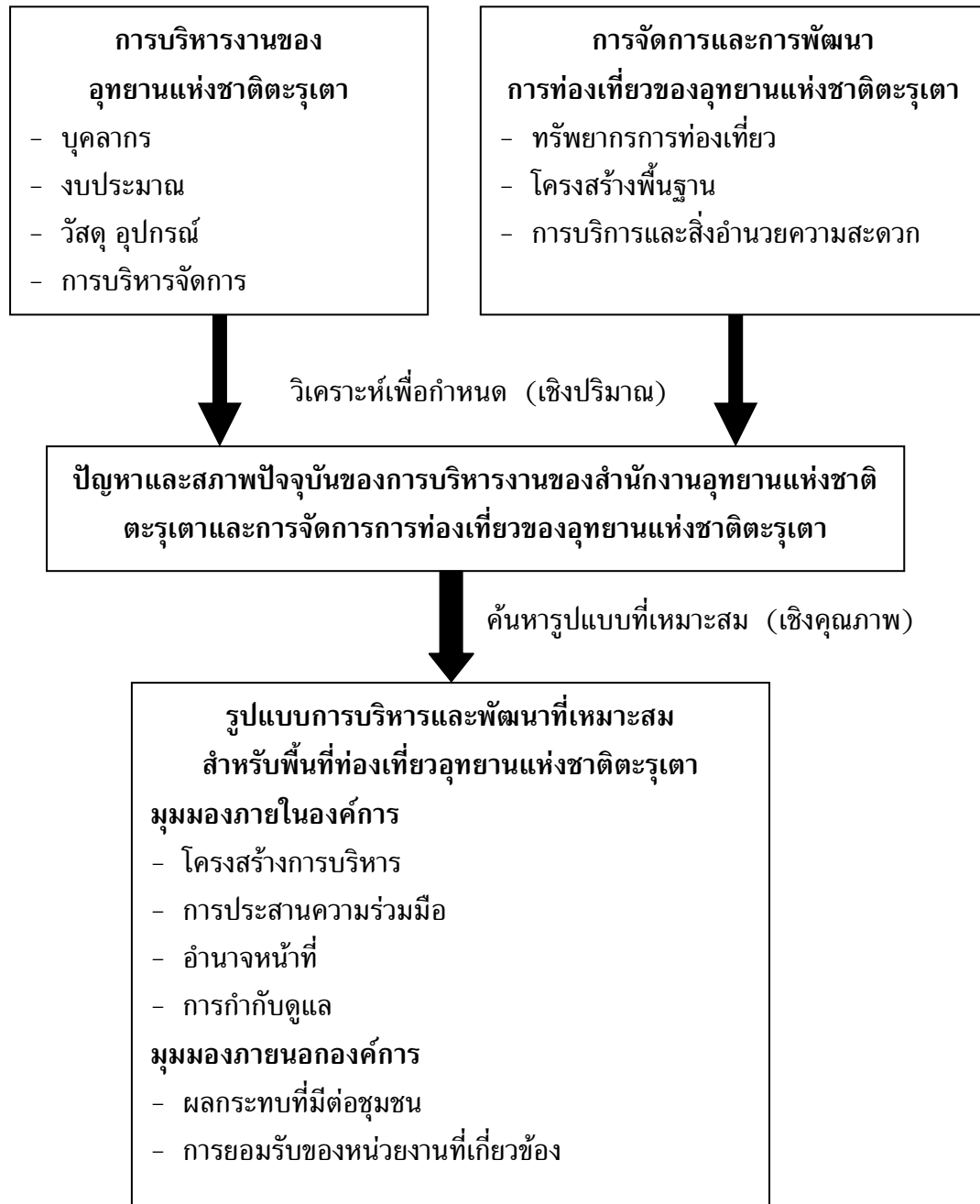
2.4 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตรูเตา

2.5 ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตรูเตา

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือพื้นที่อุทยานแห่งชาติตรูเตา อำเภอเมือง จังหวัดสตูล (ซึ่งรวมเกาะหลีเป๊ะด้วย)

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพประกอบ 7 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. อุทยานแห่งชาติตะรุเตา (Tarutao National Park) หมายถึงอุทยานแห่งชาติทางทะเล ที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของประเทศไทยบริเวณช่องแคบมะละกา ทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย ในเขตตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ประกอบด้วยหมู่เกาะจำนวน 51 เกาะ

2. ปัญหาและข้อจำกัดในการบริหารงาน หมายถึงการพิจารณาถึงสภาพปัญหาหรือข้อจำกัดในด้านการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 4 ด้าน คือด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และด้านการบริหารจัดการ ดังนี้

2.1 บุคลากร หมายถึงการพิจารณาถึงสภาพปัญหาของบุคลากร อัตรากำลังบุคลากร ความรู้ ความสามารถของบุคลากร ตลอดจนการให้ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน และการมีส่วนร่วมของบุคลากรในกิจกรรมการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

2.2 งบประมาณ หมายถึงการพิจารณาถึงสภาพปัญหาของงบประมาณในการจัดการของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีความเพียงพอและเหมาะสม สามารถบริหารจัดการงบประมาณได้สอดคล้องกับกิจกรรม

2.3 วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมืออำนวยความสะดวก หมายถึงการพิจารณาถึงสภาพปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ ครุภัณฑ์ ยานพาหนะ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตารวมทั้งด้านอาคารสถานที่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

2.4 ด้านการบริหารจัดการ หมายถึงการพิจารณาถึงสภาพปัญหาในด้านข้อกำหนดหรือการดำเนินงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา รวมถึงอำนาจหน้าที่ การควบคุมกำกับดูแลการประสานงานและการสื่อสาร

3. การจัดการท่องเที่ยว หมายถึงการจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

4. การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึงการปรับปรุงด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

5. ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งได้รับการส่งเสริมและนำมาใช้ประโยชน์ในกิจการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

6. สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึงสิ่งก่อสร้างและบริการต่าง ๆ ที่จัดขึ้นภายในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพื่อบริการนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่

7. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) หมายถึงกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารและการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน ประชาชน นักท่องเที่ยวและบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

8. นักท่องเที่ยว หมายถึงนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
9. บุคลากรอุทยาน หมายถึงเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งรวมถึงข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานจ้างเหมาและลูกจ้างประจำ ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
10. ประชาชน หมายถึงตัวแทนครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
11. ผู้ประกอบการ หมายถึงผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาและพื้นที่จังหวัดสตูล
12. การบริหารในมิติต่างๆ หมายถึงการบริหารงานขององค์กรในการพัฒนาพื้นที่ ได้แก่ 1) รูปแบบผสมผสานระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกับรูปแบบองค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว 2) องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้าง และพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษแหลมฉบัง 4) รูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิ 5) บริษัทพัฒนาเมืองศูนย์กลางการบินสุวรรณภูมิ
13. มุมมองภายในองค์กร หมายถึงการศึกษาถึงการบริหารงานภายในองค์กร ซึ่งได้แก่
 - 13.1 โครงสร้างการบริหาร หมายถึงการจัดรูปแบบโครงสร้างการบริหารงานของการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
 - 13.2 การประสานความร่วมมือ หมายถึงการประสานความร่วมมือระหว่างบุคลากรภายในหน่วยงานและการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน เพื่อให้การบริหารงานและการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน
 - 13.3 อำนาจหน้าที่ หมายถึงอำนาจหน้าที่ของรูปแบบการบริหารและพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
 - 13.4 การกำกับดูแล หมายถึงระบบการกำกับดูแลการบริหารงานของรูปแบบการบริหารและพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
14. มุมมองภายนอกองค์กร หมายถึงการศึกษาถึงรูปแบบการบริหารงานขององค์กรที่มีต่อบุคคลภายนอกหรือหน่วยงานภายนอกองค์กร ซึ่งได้แก่
 - 14.1 ผลกระทบที่มีต่อชุมชน หมายถึงผลกระทบที่เกิดจากรูปแบบการบริหารและพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่มีต่อประชาชนหรือชุมชนในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
 - 14.2 การยอมรับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หมายถึงข้อคิดเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ที่มีต่อรูปแบบการบริหารและพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษา เรื่องแนวทางการพัฒนาและรูปแบบที่เหมาะสมต่อการบริหารและการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว กรณีศึกษา : อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) กล่าวคือ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และเพิ่มเติมด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) เพื่อให้ได้รายละเอียดเพิ่มเติม และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (Morse, 2001 : 197) โดยผู้วิจัยได้วางแผนการวิจัยเกี่ยวกับประชากร

กลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่

1.1 บุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 130 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2551 สำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา)

1.2 นักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวในบริเวณอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปี 2551 จำนวน 17,308 คน

ตาราง 2 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

| ปี พ.ศ. | นักท่องเที่ยวชาวไทย |
|---------|---------------------|
| 2546 | 26,912 |
| 2547 | 35,650 |
| 2548 | 4,268 |
| 2549 | 6,047 |
| 2550 | 11,563 |
| 2551 | 17,308 |

ที่มา : สำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา, 2551 : 34

1.3 หน่วยงานภาคเอกชน ได้แก่ ตัวแทนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 32 หน่วยงาน ซึ่งแบ่งออกเป็นบริษัทนำเที่ยว จำนวน 22 หน่วยงาน ผู้ประกอบการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 10 หน่วยงาน (สำนักงานจังหวัดสตูล, 2552)

1.4 ประชาชน ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 160 ครั้งเรือน (ข้อมูล ณ วันที่ 22 พ.ค. 2552 องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย)

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) คือบุคลากรอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยผู้วิจัยได้นำประชากรทั้งหมดของบุคลากรมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีจำนวน 130 คน

2.2 เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล มีกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มดังนี้

2.2.1 กลุ่มตัวอย่างบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา นำทั้งหมดมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 130 คน

2.2.2 กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปี 2551 จำนวน 17,308 คน

สำหรับการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยว (Sample Size) ใช้สูตรของ Taro Yamane (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544 : 127) มีรายละเอียดดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

$$\text{เมื่อ} \quad e = \text{ความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม}$$

ตัวอย่าง

$$N = \text{ขนาดประชากร}$$

$$n = \text{ขนาดกลุ่มตัวอย่าง}$$

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 0.05

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{17,308}{1+17,308(0.05)^2}$$

$$= 390.96 \text{ คน}$$

ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เหมาะสมคือ 390 คน โดยจะเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) และใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล

2.2.3 กลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาคเอกชน นำประชากรทั้งหมดของหน่วยงานภาคเอกชนมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีจำนวน 32 คน (แสดงในภาคผนวก 1)

2.2.4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชน คือ ผู้วิจัยจะใช้ประชากรทั้งหมดของประชาชนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือนในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 160 คน

3. กลุ่มที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ใช้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยกลุ่มที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก คือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) กับอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ มีรายละเอียดดังนี้

3.1 หน่วยงานภาครัฐ จำนวน 12 คน คัดเลือกจากตัวแทนของหน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาทั้งในด้านการบริหาร การท่องเที่ยว และการสนับสนุนการปฏิบัติงาน (แสดงในภาคผนวก 1)

3.2 บุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 4 คน คัดเลือกจากผู้บริหารของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ได้แก่ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา และผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

3.3 หน่วยงานภาคเอกชน คัดเลือกจากตัวแทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จำนวน 4 คน ได้แก่ ตัวแทนหอการค้าจังหวัดสตูล ตัวแทนสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสตูล ตัวแทนชมรมมัคคุเทศก์จังหวัดสตูล ตัวแทนผู้ประกอบการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

3.4 ผู้นำที่เป็นทางการ / ไม่เป็นทางการ โดยแบ่งออกเป็น

3.4.1 ผู้นำที่เป็นทางการ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 7 บ้านเกาะอาดัง (เกาะหลีเป๊ะ) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย

3.4.2 ผู้นำที่ไม่เป็นทางการ จำนวน 2 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบอ้างอิง

(Referral or Snow Ball Sampling) โดยผู้วิจัยจะเข้าไปประสานงานกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความร่วมมือเกี่ยวกับบุคคลที่จะสามารถให้ข้อมูลได้ในลักษณะของการบอกต่อ ๆ กันไป (อาคม ใจแก้ว, 2545 : 114)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแบบแผนการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ โดยการเก็บข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรูปแบบการบริหารในมิติต่างๆ และข้อมูลจากเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านทางเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
2. ศึกษาข้อจำกัดการบริหารงานของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยใช้แบบสอบถามกับบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลปฐมภูมิ
3. ศึกษาสภาพทั่วไปและการจัดการการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยใช้แบบสอบถามกับ นักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากร และหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลปฐมภูมิ
4. ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยใช้แบบสอบถามกับนักท่องเที่ยว ประชาชน หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลปฐมภูมิ
5. ศึกษารูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยว โดยการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
6. รวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามและการสัมภาษณ์
7. วิเคราะห์เพื่อกำหนดแนวทางตลอดจนเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
8. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

เครื่องมือในการวิจัย

1. แบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีทั้งหมด 4 ชุด ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แบบสอบถามสำหรับบุคลากร แบ่งออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา สถานภาพการปฏิบัติงาน มีลักษณะคำถามแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) และแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแนวคิดการบริหารงานอุทยานแห่งชาติของ ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง และศศิน เฉลิมลาภ (2548 : 40) และจากเครื่องมือการวิจัยของ ชูรัตน์ พิมพ์เคณา (2551 : 113 - 118) และ จิราพร ช่วยเหลืออม (2545) ซึ่งประกอบด้วย บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารจัดการ จำนวน 46 ข้อ โดยมีการแบ่งระดับแบบมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็น 5 ระดับ แต่ละระดับมีความหมายดังนี้

| | | | | |
|------------------------------|---|---|---|-----------------------------|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| มีปัญหาอุปสรรค น้อยที่สุด | | | | มีปัญหาอุปสรรค มากที่สุด |

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ปรับปรุงเครื่องมือมาจากงานวิจัยของ อำพร วิริยโกศล และคณะ (2548) ซึ่งประกอบด้วย ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 51 ข้อ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการประเมินสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน และส่วนที่ 2 เป็นการประเมินความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Open Ended Questions)

1.2 แบบสอบถามสำหรับประชาชน แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ ภูมิลำเนา สถานภาพ เป็นต้น มีลักษณะคำถามแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) และแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ปรับปรุงเครื่องมือมาจากงานวิจัยของ อำพร วิริยโกศล และคณะ (2548) ซึ่งประกอบด้วย ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการ

และสิ่งอำนวยความสะดวก มีลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 51 ข้อ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการประเมินสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน และส่วนที่ 2 เป็นการประเมินความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Open Ended Questions)

1.3 แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ ภูมิสำเนา เป็นต้น มีลักษณะคำถามแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) และแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะและพฤติกรรมกรท่องเที่ยว ได้แก่ วัตถุประสงค์การเดินทาง ลักษณะการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง เป็นต้น มีลักษณะคำถามแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) และแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ปรับปรุงเครื่องมือมาจากงานวิจัยของ อำพร วิริยโกศล และคณะ (2548) ซึ่งประกอบด้วย ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก มีลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 51 ข้อ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการประเมินสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน และส่วนที่ 2 เป็นการประเมินความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Open Ended Questions)

1.4 แบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการ / หน่วยงานเอกชน แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ชื่อผู้ประกอบการ (ร้านค้า) ที่ตั้ง ประเภทของบริการ ระยะเวลาดำเนินกิจการ เป็นต้น มีลักษณะคำถามแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) และแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้ปรับปรุงเครื่องมือมาจากงานวิจัยของ อำพร วิริยโกศล และคณะ (2548) ซึ่งประกอบด้วย ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก มีลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

5 ระดับ จำนวน 51 ข้อ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการประเมินสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน และส่วนที่ 2 เป็นการประเมินความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Open Ended Questions)

2. แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi Structured Interview) แต่ได้กำหนดกรอบประเด็นคำถามไว้ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสอบถาม จากนั้นนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติโดยการประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Product and Service Solutions) โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อหาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อและรายด้าน

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นในด้านต่างๆ

1.4 ค่า PNI_{modified} (Modified Priority Needs Index) เพื่อจัดลำดับสิ่งที่ต้องการพัฒนา กล่าวคือ เป็นดัชนีจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา โดยการหาค่าผลต่างระหว่างสภาพที่ต้องการให้พัฒนา (I) และค่าสภาพการจัดการในปัจจุบัน (D) ด้วยค่าสภาพการจัดการในปัจจุบัน (D) เพื่อถ่วงน้ำหนักควบคุมขนาดของความต้องการพัฒนาให้อยู่ในพิสัยที่ไม่มีช่วงกว้างมากเกินไป มีสูตรในการคำนวณดังนี้ (สุวิมล ว่องวานิช, 2548 : 279)

$$PNI_{\text{modified}} = (I - D) / D$$

เมื่อ PNI_{modified} หมายถึง ดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของ

ความต้องการพัฒนา

I หมายถึง ค่าเฉลี่ยของสภาพการดำเนินการที่คาดหวัง
D หมายถึง ค่าเฉลี่ยของสภาพการดำเนินการในปัจจุบัน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก โดยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารต่างๆ และการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างมาจัดระเบียบข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูล

3. เกณฑ์การแปลผล

จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ใช้กับนักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ กำหนดให้มิตำน้ำหนักคะแนนดังนี้

| ระดับความคิดเห็น | คะแนน |
|------------------|---------------------------------|
| มากที่สุด | มีค่าความคิดเห็นเท่ากับ 5 คะแนน |
| มาก | มีค่าความคิดเห็นเท่ากับ 4 คะแนน |
| ปานกลาง | มีค่าความคิดเห็นเท่ากับ 3 คะแนน |
| น้อย | มีค่าความคิดเห็นเท่ากับ 2 คะแนน |
| น้อยที่สุด | มีค่าความคิดเห็นเท่ากับ 1 คะแนน |

เพื่อจัดกลุ่มความคิดเห็นของ นักท่องเที่ยว ประชาชน ผู้ประกอบการและบุคลากร นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาจัดกลุ่ม โดยแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนกลุ่ม}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

ระดับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน มีเกณฑ์ค่าเฉลี่ยดังนี้

ส่วนที่ 1 การจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

| ช่วงคะแนน | ระดับความคิดเห็น |
|-------------------------|--|
| คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 | สภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในระดับดีมาก |
| คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 | สภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในระดับดี |
| คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 | สภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง |
| คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 | สภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในระดับน้อย |
| คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 | สภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในระดับน้อยที่สุด |

ส่วนที่ 2 ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว

| ช่วงคะแนน | ระดับความคิดเห็น |
|-------------------------|--|
| คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 | ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด |
| คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 | ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก |
| คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 | ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง |
| คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 | ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย |
| คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 | ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อยที่สุด |

ระดับความเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีเกณฑ์ค่าเฉลี่ยดังนี้

| ช่วงคะแนน | ระดับความคิดเห็น |
|-------------------------|-----------------------|
| คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 | มีระดับปัญหามากที่สุด |
| คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 | มีระดับปัญหามาก |
| คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 | มีระดับปัญหาปานกลาง |
| คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 | มีระดับปัญหาน้อย |

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80

มีระดับปัญหาน้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์คะแนนเพื่อจัดลำดับสำคัญของความต้องการในการพัฒนานั้น ถ้าหากคะแนนค่าเฉลี่ยดัชนีความต้องการพัฒนามากกว่า 0.35 แสดงว่ามีความต้องการพัฒนา ด้านที่สุด แต่ถ้าหากค่าดัชนีความต้องการพัฒนาน้อยกว่า 0.35 แสดงว่ามีความต้องการพัฒนา แต่ยังไม่วิกฤตมากหรืออยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ (สุวิมล ว่องวานิช, 2548 : 201)

การทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การหาคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไป เสนออาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ (รายชื่อดังภาคผนวก 9) เพื่อทำการตรวจสอบความ ถูกต้อง และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของคำถามว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยหรือไม่ หลังจากนั้นปรับปรุงแก้ไขเพื่อดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ในการทดสอบความเชื่อมั่นของ เครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิไป ทดสอบก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง (Pre-test) กับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเกตรา จังหวัดสตูล จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่นด้วย โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ในแบบสอบถามด้านการบริหารงาน มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .947 แต่ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ด้านบุคลากร มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .850

ด้านงบประมาณ มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .896

ด้านวัสดุ อุปกรณ์ มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .873

ด้านการบริหารจัดการ มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .945

สำหรับแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวผู้วิจัยได้นำ แบบสอบถามไปทดสอบก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง (Pre-test) กับนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดิน ทางเข้ามาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเกตรา จังหวัดสตูล จำนวน 30 คน เมื่อนำข้อมูล จากแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้าน ดังนี้

สภาพการณ์ปัจจุบันการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .830 และสภาพความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .942

สภาพการณ์ปัจจุบันการท่องเที่ยว ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .899 และสภาพความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .979

ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตั้งกล่าว มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่ามีความเชื่อถือได้สูง (สรชัย พิศาลบุตร และคณะ, 2550 : 33)

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา” มีวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (2) เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา (โดยประเมินผ่านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก) และ (3) เพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำหรับการศึกษาได้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ และเพิ่มเติมด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามและมีการสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บข้อมูลด้วย ซึ่งสามารถเสนอผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาระดับปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ส่วนที่ 4 ผลการศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ส่วนที่ 5 ผลการสัมภาษณ์

1. ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 บุคลากร

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของบุคลากรจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|-------------------------|------------|--------|
| 1. เพศ | | |
| ชาย | 82 | 63.1 |
| หญิง | 48 | 36.9 |
| รวม | 130 | 100.0 |
| 2. สถานภาพการปฏิบัติงาน | | |
| พนักงานราชการ | 56 | 43.1 |
| ลูกจ้างประจำ | 9 | 6.9 |
| พนักงานจ้างเหมา | 65 | 50.0 |
| รวม | 130 | 100.0 |

ตาราง 3 (ต่อ)

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|------------------------------------|------------|--------|
| 3. อายุ | | |
| ไม่เกิน 20 ปี | 4 | 3.1 |
| 21 - 30 | 36 | 27.7 |
| 31 - 40 | 54 | 41.6 |
| 41 - 50 | 31 | 23.8 |
| 51 - 60 | 5 | 3.8 |
| รวม | 130 | 100.0 |
| 4. ระดับการศึกษา | | |
| ต่ำกว่ามัธยมศึกษา | 7 | 5.4 |
| อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. / ปวส. | 23 | 17.7 |
| มัธยมศึกษา | 70 | 53.8 |
| ปริญญาตรี | 30 | 23.1 |
| รวม | 130 | 100.0 |
| 5. ภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ | | |
| ใช่ | 29 | 22.3 |
| ไม่ใช่ | 101 | 77.7 |
| รวม | 130 | 100.0 |

จากตาราง 3 สรุปลักษณะทั่วไปบุคลากร ได้ดังนี้

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 63.1 เป็นเพศหญิงร้อยละ 36.9

2. สถานภาพการปฏิบัติงาน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพการปฏิบัติงานเป็นพนักงานจ้างเหมา คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือสถานภาพการปฏิบัติงานเป็นพนักงานราชการ คิดเป็นร้อยละ 41.3 และสถานภาพการปฏิบัติงานเป็นลูกจ้างประจำ มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.9

3. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.6รองลงมาเป็นผู้ที่มีอายุ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.7 ส่วนอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.8 อายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.8 อายุไม่เกิน 20 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.1

4. ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงมาเป็นระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 23.1 ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. / ปวส. คิดเป็นร้อยละ 17.7 และระดับต่ำกว่ามัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.4

5. ภูมิลำเนาเดิม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ได้มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 77.7 และมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 22.3

1.2 นักท่องเที่ยว

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|---------------------------------|------------|--------|
| 1. เพศ | | |
| ชาย | 208 | 53.3 |
| หญิง | 182 | 46.7 |
| รวม | 390 | 100.0 |
| 2. อายุ | | |
| ไม่เกิน 20 ปี | 30 | 7.7 |
| 21 – 30 ปี | 186 | 47.7 |
| 31 – 40 ปี | 100 | 25.6 |
| 41 – 50 ปี | 50 | 12.9 |
| 51 – 60 ปี | 20 | 5.1 |
| 61 ปีขึ้นไป | 4 | 1.0 |
| รวม | 390 | 100.0 |
| 3. อาชีพ | | |
| ไม่ประกอบอาชีพ | 12 | 3.2 |
| ข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ | 75 | 19.2 |
| ลูกจ้างเอกชนหรือพนักงานเอกชน | 128 | 32.8 |
| ธุรกิจส่วนตัว | 82 | 21.0 |
| เกษตรกรรวม | 5 | 1.3 |
| รับจ้างทั่วไป | 11 | 2.8 |
| นักเรียน / นักศึกษา | 77 | 19.7 |
| รวม | 390 | 100.0 |

ตาราง 4 (ต่อ)

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|---------------------------------------|------------|--------|
| 4. ระดับการศึกษา | | |
| ประถมศึกษา | 14 | 3.6 |
| อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. หรือ ปวส. | 40 | 10.3 |
| มัธยมศึกษา | 53 | 13.6 |
| ปริญญาตรี | 215 | 55.1 |
| ปริญญาโท | 62 | 15.9 |
| ปริญญาเอก | 6 | 1.5 |
| รวม | 390 | 100.0 |
| 5. รายได้ต่อเดือน | | |
| 5,001 - 10,000 บาท | 55 | 14.1 |
| 10,001 - 15,000 บาท | 69 | 17.7 |
| 15,001 - 20,000 บาท | 57 | 14.6 |
| 20,001 - 25,000 บาท | 70 | 17.9 |
| 25,001 - 30,000 บาท | 34 | 8.7 |
| 30,001 - 35,000 บาท | 31 | 7.9 |
| 35,001 - 40,000 บาท | 4 | 1.1 |
| 40,001 - 45,000 บาท | 13 | 3.3 |
| 45,001 - 50,000 บาท | 8 | 2.1 |
| สูงกว่า 50,001 บาท | 4 | 1.1 |
| รวม | 45 | 11.5 |
| 6. สถานภาพ | | |
| โสด | 244 | 62.6 |
| สมรสแล้ว | 126 | 32.3 |
| หม้าย | 6 | 1.5 |
| หย่าหรือแยกกันอยู่ | 14 | 3.6 |
| รวม | 390 | 100.0 |

จากตาราง 4 สรุปลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวดังนี้

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 53.3 เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 46.7

2. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.7 รองลงมาเป็นผู้ที่มีอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.6 ส่วนอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.9 อายุไม่เกิน 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.7 อายุระหว่าง 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.1 และอายุ 61 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1

3. อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นลูกจ้างเอกชนหรือพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 32.8 รองลงมาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 21 นักเรียนหรือนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 19.7 ข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 19.2 ไม่ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 3.2 รับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 2.8 และเกษตรกรกรรม มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.3

4. ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.1 รองลงมาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 15.9 ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 13.6 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. หรือ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 10.3 ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 3.6 และระดับปริญญาเอก มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.5

5. รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 17.9 รองลงมา มีรายได้ 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 17.7 มีรายได้ 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.6 รายได้น้อยกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.1 รายได้มากกว่า 50,001 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.5 รายได้ 20,001-25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 8.7 รายได้ 25,001-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 7.9 รายได้ 35,001-40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.3 รายได้ 40,001-45,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.1 และรายได้ 30,001-35,000 บาท กับ รายได้ 45,001-50,000 บาท มีจำนวนเท่ากัน ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.1

6. สถานภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 62.6 รองลงมาคือสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 32.3 หย่าหรือแยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 3.6 และหม้าย มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.5

1.3 ประชาชน

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของประชาชนจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|--------------------|------------|--------|
| 1. เพศ | | |
| ชาย | 96 | 60.0 |
| หญิง | 64 | 40.0 |
| รวม | 160 | 100.0 |

ตาราง 5 (ต่อ)

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|---------------------------------|------------|--------|
| 2. อายุ | | |
| ไม่เกิน 20 ปี | 8 | 5.0 |
| 21 - 30 | 50 | 31.2 |
| 31 - 40 | 73 | 45.6 |
| 41 - 50 | 26 | 16.3 |
| 51 - 60 | 3 | 1.9 |
| รวม | 160 | 100.0 |
| 3. ระดับการศึกษา | | |
| ไม่ได้เรียนหนังสือ | 18 | 11.3 |
| ประถมศึกษา | 84 | 52.5 |
| มัธยมศึกษา | 41 | 25.6 |
| ปวส. / ปวช. | 6 | 3.7 |
| ปริญญาตรี | 11 | 6.9 |
| รวม | 160 | 100.0 |
| 4. สถานภาพ | | |
| โสด | 34 | 21.2 |
| สมรสแล้ว | 108 | 67.5 |
| หม้าย | 8 | 5.0 |
| หย่าหรือแยกกันอยู่ | 10 | 6.3 |
| รวม | 160 | 100.0 |
| 5. อาชีพ | | |
| ไม่ได้ประกอบอาชีพ | 6 | 3.8 |
| ค้าขาย | 28 | 17.5 |
| ประมง / เกษตร | 36 | 22.5 |
| พนักงานบริษัท / รับจ้าง | 51 | 31.9 |
| แม่บ้าน | 26 | 16.2 |
| งานเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว | 13 | 8.1 |
| รวม | 160 | 100.0 |

ตาราง 5 (ต่อ)

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|--|------------|--------|
| 6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน | | |
| น้อยกว่า 5,000 บาท | 58 | 36.2 |
| 5,001 - 10,000 บาท | 72 | 45.0 |
| 10,001 - 15,000 บาท | 19 | 11.9 |
| 15,001 - 20,000 บาท | 3 | 1.9 |
| 20,001 - 25,000 บาท | 1 | 0.6 |
| 25,001 - 30,000 บาท | 1 | 0.6 |
| 35,001 - 40,000 บาท | 3 | 1.9 |
| สูงกว่า 50,001 บาท | 3 | 1.9 |
| 7. ภูมิฐานะเดิมของท่านเป็นคนในพื้นที่หรือไม่ | | |
| ใช่ | 138 | 86.2 |
| ไม่ใช่ | 22 | 13.8 |
| รวม | 160 | 100.0 |

จากตาราง 5 สรุปลักษณะทั่วไปของประชาชน ได้ดังนี้

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 60 เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 40

2. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงมาเป็นผู้ที่มีอายุ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.2 ส่วนอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.3 อายุไม่เกิน 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 5 และอายุระหว่าง 51-60 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.9

3. ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 25.6 ไม่ได้เรียนหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 11.3 ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 6.9 และระดับปวส. / ปวช. มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.7

4. สถานภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาไม่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 21.2 หย่าหรือแยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 6.3 และหม้าย มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5

5. อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท / รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 31.9 รองลงมาคือประมง / เกษตร คิดเป็นร้อยละ 22.5 ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 17.5 แม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 16.2 งานเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 8.1 และไม่ได้ประกอบอาชีพ มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.8

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ในช่วง 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาได้มีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.2 รายได้ 20,001-25,000 บาท และ 25,001-30,000 บาท มีเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.6 รายได้ 15,001-20,000 บาท รายได้ 35,001-40,000 บาท และรายได้สูงกว่า 50,001 บาท มีเท่ากัน ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.9

7. ภูมิลำเนาเดิม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 86.2 และไม่ได้มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 13.8

โดยสรุป ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 คน ส่วนมากเป็นเพศชาย อายุระหว่าง 31-40 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา มีสถานภาพสมรสแล้ว ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท / รับจ้าง และมีรายได้เฉลี่ย 5,001-10,000 บาท

1.4 ผู้ประกอบการ

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน | ร้อยละ |
|--------------------------------|-------|--------|
| 1. ประเภทของการบริการ | | |
| จัดทัวร์ | 25 | 43.1 |
| รถนำเที่ยว | 4 | 6.9 |
| ร้านอาหาร | 9 | 15.5 |
| เรือนำเที่ยว | 8 | 13.8 |
| ที่พัก | 12 | 20.7 |
| รวม | 58 | 100.0 |
| 2. ระยะเวลาเปิดดำเนินกิจการ | | |
| 1 - 5 ปี | 17 | 53.1 |
| 6 - 10 ปี | 8 | 25.0 |
| 11 - 15 ปี | 3 | 9.4 |
| 16 ปีขึ้นไป | 4 | 12.5 |
| รวม | 32 | 100.0 |
| 3. นักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ | | |
| ชาวไทย | 6 | 18.8 |
| ชาวต่างชาติ | 26 | 81.2 |
| รวม | 32 | 100.0 |

ตาราง 6 (ต่อ)

| คุณลักษณะส่วนบุคคล | จำนวน | ร้อยละ |
|--------------------------------------|-------|--------|
| 4. จำนวนพนักงาน | | |
| 1 - 10 คน | 19 | 59.3 |
| 11 - 20 คน | 7 | 21.8 |
| 21 - 30 คน | 2 | 6.3 |
| 31 - 40 คน | 2 | 6.3 |
| 41 - 50 คน | 2 | 6.3 |
| รวม | 32 | 100.0 |
| 5. เดือนที่มีผู้มาใช้บริการมากที่สุด | | |
| มกราคม | 25 | 39.1 |
| กุมภาพันธ์ | 14 | 21.9 |
| มีนาคม | 13 | 20.3 |
| เมษายน | 10 | 15.6 |
| ธันวาคม | 2 | 3.1 |
| รวม | 64 | 100.0 |

จากตาราง 6 สรุปลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการ ได้ดังนี้

1. ประเภทของการบริการ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้บริการเกี่ยวกับการจัดทัวร์คิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมาคือที่พัก คิดเป็นร้อยละ 20.7 ร้านอาหาร คิดเป็นร้อยละ 15.5 เรือนำเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 13.8 และรถนำเที่ยว มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.9

2. ระยะเวลาเปิดดำเนินการ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เปิดให้บริการมา 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 53.1 รองลงมาคือ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 เปิดให้บริการ 16 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 12.5 และ 11-15 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.4

3. นักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ คิดเป็นร้อยละ 81.2 และนักท่องเที่ยวชาวไทย คิดเป็นร้อยละ 18.8

4. จำนวนพนักงาน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพนักงานในบริษัทจำนวน 1-10 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3 รองลงมาคือ 11-20 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 มี 21-30 คน, 31-40 คน และ 41-50 คน มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.3

5. เดือนที่มีนักท่องเที่ยวมาใช้บริการมากที่สุดคือเดือนมกราคม คิดเป็นร้อยละ 39.1 รองลงมาคือเดือนกุมภาพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 21.9 เดือนมีนาคม คิดเป็นร้อยละ 20.3 เดือนเมษายน คิดเป็นร้อยละ 15.6 และเดือนธันวาคม คิดเป็นร้อยละ 3.1

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว

(n = 390)

| พฤติกรรมการท่องเที่ยว | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|---------------------------------------|------------|--------|
| 1. วัตถุประสงค์ของการเดินทางมาอุทยานฯ | | |
| พักผ่อน | 359 | 66.6 |
| ทัศนศึกษา | 33 | 6.1 |
| ศึกษารวมชาติ / เดินป่า | 38 | 7.1 |
| ดำน้ำชมปะการัง | 99 | 18.4 |
| กิจกรรมนักเรียน / นักศึกษา | 10 | 1.8 |
| รวม | 539 | 100.0 |
| 2. ท่านพักแรม ณ ที่ใด | | |
| เกาะตะรุเตา | 136 | 31.6 |
| เกาะหลีเป๊ะ | 277 | 64.4 |
| เกาะอาดัง | 17 | 4.0 |
| รวม | 430 | 100.0 |
| 3. จำนวนคืนที่พัก | | |
| 1 คืน | 114 | 29.2 |
| 2 คืน | 228 | 58.5 |
| มากกว่า 2 คืน | 48 | 12.3 |
| รวม | 390 | 100.0 |
| 4. ท่านเลือกที่พักประเภทใด | | |
| บ้านพักอุทยานฯ | 142 | 33.7 |
| โรงแรม / บังกะโล ของเอกชน | 270 | 64.2 |
| กางเต็นท์ | 9 | 2.1 |
| รวม | 421 | 100.0 |
| 5. พาหนะที่เดินทางมาอุทยานฯ | | |
| รถจักรยานยนต์ส่วนตัว | 1 | 0.3 |
| รถยนต์ส่วนตัว | 160 | 41.0 |
| รถบริษัทนำเที่ยวหรือรถเช่า | 128 | 32.8 |
| รถโดยสารประจำทาง | 101 | 25.9 |
| รวม | 390 | 100.0 |

ตาราง 7 (ต่อ)

| (n = 390) | | |
|------------------------------------|------------|--------|
| พฤติกรรมการท่องเที่ยว | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
| 6. ลักษณะการเดินทางมาเที่ยวอุทยานฯ | | |
| คนเดียว | 13 | 3.3 |
| กลุ่มเพื่อน | 262 | 67.2 |
| ครอบครัว | 115 | 29.5 |
| รวม | 390 | 100.0 |
| 7. ท่านจะกลับมาเที่ยวอีกหรือไม่ | | |
| มา | 349 | 89.5 |
| ไม่มา | 41 | 10.5 |
| รวม | 390 | 100.0 |

จากตาราง 7 สรุปพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา พบว่ามาเพื่อพักผ่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.6 รองลงมาคือดำน้ำชมปะการัง คิดเป็นร้อยละ 18.4 ศึกษาธรรมชาติ / เดินป่า คิดเป็นร้อยละ 7.1 ทศนศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.1 และกิจกรรมนักเรียน / นักศึกษา น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.8

2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พักแรมที่เกาะหลีเป๊ะ คิดเป็นร้อยละ 64.4 รองลงมาคือเกาะตะรุเตา คิดเป็นร้อยละ 31.6 และเกาะอาดัง คิดเป็นร้อยละ 4

3. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พักค้างคืนเป็นเวลา 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 58.5 รองลงมาคือ พัก 1 คืน คิดเป็นร้อยละ 29.2 และพักมากกว่า 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 12.3

4. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้บริการที่พักของโรงแรม / บังกะโล ของเอกชน คิดเป็นร้อยละ 64.2 รองลงมาคือบ้านพักอุทยานฯ คิดเป็นร้อยละ 33.7 และกางเต็นท์ มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.1

5. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางอุทยานฯ โดยรถยนต์ส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือรถบริษัทนำเที่ยวหรือรถเช่า คิดเป็นร้อยละ 32.8 รถโดยสารประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 25.9 และ รถจักรยานยนต์ส่วนตัว มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.3

6. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมากับกลุ่มเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 67.2 รองลงมาคือมากับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 29.5 และเดินทางมาคนเดียว มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.3

7. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะกลับมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอีก คิดเป็นร้อยละ 89.5 และไม่กลับมาเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 10.5

ตาราง 8 แหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเข้าชมหรือท่องเที่ยว

| (n = 390) | | |
|---------------------------------|------------|--------|
| แหล่งท่องเที่ยว | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
| 1. เกาะหลีเป๊ะ | 336 | 16.3 |
| 2. เกาะไข่ | 311 | 15.1 |
| 3. เกาะหินงาม | 296 | 14.3 |
| 4. เกาะราวี | 282 | 13.7 |
| 5. พิพิธภัณฑ์ | 236 | 11.4 |
| 6. แหล่งประวัติศาสตร์ (คุกเก่า) | 176 | 8.5 |
| 7. เกาะอาดัง | 149 | 7.2 |
| 8. ถ้ำจระเข้ | 137 | 6.6 |
| 9. หน้าผาโต๊ะบู (จุดชมวิว) | 85 | 4.2 |
| 10. ป่าชายเลน | 29 | 1.4 |
| 11. อ่าวสน | 19 | 0.9 |
| 12. น้ำตก | 8 | 0.4 |
| รวม | 2,064 | 100.0 |

จากตาราง 8 พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเข้าชมหรือท่องเที่ยวที่เกาะหลีเป๊ะ คิดเป็นร้อยละ 16.3 รองลงมาคือเกาะไข่ คิดเป็นร้อยละ 15.1 เกาะหินงาม คิดเป็นร้อยละ 14.3 เกาะราวี คิดเป็นร้อยละ 13.7 พิพิธภัณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 11.4 แหล่งประวัติศาสตร์ (คุกเก่า) คิดเป็นร้อยละ 8.5 เกาะอาดัง คิดเป็นร้อยละ 7.2 ถ้ำจระเข้ คิดเป็นร้อยละ 6.6 หน้าผาโต๊ะบู คิดเป็นร้อยละ 4.2 ป่าชายเลน คิดเป็นร้อยละ 1.4 อ่าวสน คิดเป็นร้อยละ 0.9 และน้ำตก มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.4

ตาราง 9 กิจกรรมการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเข้าร่วม

| (n = 390) | | |
|-------------------------|------------|--------|
| กิจกรรมการท่องเที่ยว | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
| 1. ดำน้ำ / ดูปะการัง | 298 | 30.0 |
| 2. เล่นน้ำ / วายน้ำ | 292 | 29.4 |
| 3. นั่งเรือรอบเกาะ | 121 | 12.2 |
| 4. สัมผัสวิถีชีวิตชุมชน | 70 | 7.1 |
| 5. พายเรือ | 58 | 5.8 |

ตาราง 9 (ต่อ)

| กิจกรรมการท่องเที่ยว | จำนวน (คน) | ร้อยละ |
|----------------------|------------|--------|
| 6. ชีววิถีจักรยาน | 46 | 4.6 |
| 7. เดินป่า | 41 | 4.1 |
| 8. ดูนก | 40 | 4.0 |
| 9. ปีนเขา | 15 | 1.5 |
| 10. ส่องสัตว์ | 11 | 1.1 |
| 11. แคมป์ไฟ | 2 | 0.2 |
| รวม | 994 | 100.0 |

จากตาราง 9 พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ทำกิจกรรมดำน้ำ / ชมปะการัง คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาคือ เล่นน้ำ / ว่ายน้ำ คิดเป็นร้อยละ 29.4 นั่งเรือรอบเกาะ คิดเป็นร้อยละ 12.2 สัมผัสวิถีชีวิตชุมชน คิดเป็นร้อยละ 7 พายเรือ คิดเป็นร้อยละ 5.8 ชีววิถีจักรยาน คิดเป็นร้อยละ 4.6 เดินป่า คิดเป็นร้อยละ 4.2 ดูนก คิดเป็นร้อยละ 4 ปีนเขา คิดเป็นร้อยละ 1.5 ส่องสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 1.1 และแคมป์ไฟ มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.2

3. ผลการศึกษาระดับปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตาราง 10 ระดับสภาพปัญหาหรือข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

| สภาพปัญหาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | M | SD | ระดับ |
|---|------|-------|---------|
| ด้านบุคลากร | | | |
| 1. ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | 3.64 | 1.042 | มาก |
| 2. การยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงาน ของบุคลากร | 3.08 | 1.104 | ปานกลาง |
| 3. ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | 3.00 | 1.100 | ปานกลาง |
| 4. ความตั้งใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร | 2.91 | 1.023 | ปานกลาง |
| 5. ความสอดคล้องของหลักสูตรการอบรมกับงานที่ปฏิบัติของบุคลากร | 2.75 | 1.029 | ปานกลาง |
| 6. ความขัดแย้งของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | 2.67 | 1.067 | ปานกลาง |
| 7. ความเชื่อมั่นในตัวผู้บังคับบัญชาของบุคลากร | 2.54 | 1.115 | น้อย |
| 8. ความรู้ ความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | 2.52 | 1.115 | น้อย |

ตาราง 10 (ต่อ)

| สภาพปัญหาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | M | SD | ระดับ |
|---|------|-------|---------|
| 9. ความเพียงพอในการอบรมการปฏิบัติงานของบุคลากร | 2.44 | 1.064 | น้อย |
| 10. วุฒิการศึกษาของบุคลากรตรงกับงานที่ปฏิบัติ | 2.20 | 1.210 | น้อย |
| ภาพรวมด้านบุคลากร | 2.77 | .551 | ปานกลาง |
| ด้านงบประมาณ | | | |
| 1. ประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยาน | 3.68 | 1.049 | มาก |
| 2. ความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน | 3.58 | 1.063 | มาก |
| 3. การกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน | 3.12 | 1.076 | ปานกลาง |
| 4. การจ่ายเงินเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ | 2.97 | 1.026 | ปานกลาง |
| 5. ความสามารถของผู้บริหารในการบริหารงบประมาณ | 2.77 | .993 | ปานกลาง |
| 6. ระยะเวลาในการจัดสรรงบประมาณ | 2.71 | .919 | ปานกลาง |
| 7. การเบิกจ่ายเงินเป็นไปตามระเบียบของทางราชการ | 2.64 | 1.057 | ปานกลาง |
| 8. ความเป็นปัจจุบันของระเบียบการเบิกจ่ายเงิน | 2.43 | .956 | น้อย |
| ภาพรวมด้านงบประมาณ | 2.98 | .537 | ปานกลาง |
| ด้านวัสดุ อุปกรณ์ | | | |
| 1. คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 3.89 | 1.044 | มาก |
| 2. ความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 3.82 | .992 | มาก |
| 3. ความทันสมัยของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 3.29 | .910 | ปานกลาง |
| 4. ความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน | 3.14 | 1.133 | ปานกลาง |
| 5. ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน | 3.12 | 1.134 | ปานกลาง |
| 6. ระยะเวลาในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ | 3.04 | .968 | ปานกลาง |
| 7. ความเป็นระบบของการบริหารจัดการวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 2.86 | .971 | ปานกลาง |
| 8. คุณภาพของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 2.81 | .989 | ปานกลาง |
| 9. กฎ ระเบียบในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ | 2.75 | .973 | ปานกลาง |

ตาราง 10 (ต่อ)

| สภาพปัญหาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | M | SD | ระดับ |
|---|------|-------|---------|
| 10. ความสอดคล้องของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ | 2.58 | 1.033 | น้อย |
| 11. ความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 2.55 | .997 | น้อย |
| 12. คุณภาพ มาตรฐานของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 2.55 | 1.128 | น้อย |
| 13. ความเพียงพอของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 2.54 | 1.079 | น้อย |
| ภาพรวมด้านวัสดุ อุปกรณ์ | 2.99 | .548 | ปานกลาง |
| ด้านการบริหารจัดการ | | | |
| 1. การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) | 3.74 | 1.016 | มาก |
| 2. การร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง | 3.45 | 1.050 | มาก |
| 3. การร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ | 3.28 | 1.058 | ปานกลาง |
| 4. การร่วมมือจากผู้ประกอบการประเภทร้านค้าร้านอาหารในพื้นที่ | 3.24 | 1.098 | ปานกลาง |
| 5. การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการ | 3.22 | .996 | ปานกลาง |
| 6. การกระจายอำนาจในการบริหารงาน | 2.96 | 1.030 | ปานกลาง |
| 7. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการปฏิบัติงาน | 2.77 | 1.023 | ปานกลาง |
| 8. ความชัดเจนของโครงสร้างการบริหารงาน | 2.77 | 1.031 | ปานกลาง |
| 9. วิสัยทัศน์ของผู้บริหารในการบริหารงาน | 2.77 | 1.038 | ปานกลาง |
| 10. การประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของอุทยานฯ | 2.75 | 1.157 | ปานกลาง |
| 11. ความชัดเจนในสายการบังคับบัญชา | 2.61 | 1.075 | ปานกลาง |
| 12. ความชัดเจนในนโยบายการปฏิบัติงาน | 2.60 | .985 | น้อย |
| 13. การติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน | 2.48 | .982 | น้อย |
| 14. การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในสำนักงาน | 2.41 | .994 | น้อย |
| 15. การมอบหมายงานตรงกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน | 2.32 | 1.169 | น้อย |
| ภาพรวมด้านการบริหารจัดการ | 2.89 | .483 | ปานกลาง |

จากตาราง 10 พบว่า สภาพปัญหาการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านบุคลากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.64) รองลงมาคือ การยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากร (ค่าเฉลี่ย 3.08) และวุฒิการศึกษาของบุคลากรตรงกับงานที่ปฏิบัติให้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย 2.20)

ด้านงบประมาณ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.98) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.68) รองลงมาคือ ความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน (ค่าเฉลี่ย 3.58) และความเป็นปัจจุบันของระเบียบการเบิกจ่ายเงินให้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย 2.43)

ด้านวัสดุ อุปกรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.99) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าคุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.89) รองลงมาคือความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน (ค่าเฉลี่ย 3.82) และความเพียงพอของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย 2.54)

ด้านการบริหารจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.89) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.74) รองลงมาคือความร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง (ค่าเฉลี่ย 3.45) และการมอบหมายงานตรงกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย 2.32)

ตาราง 11 ข้อเสนอแนะด้านการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

| ข้อเสนอแนะ | ความถี่ |
|--|---------|
| 1. เพิ่มความพร้อมของเรือที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | 3 |
| 2. การร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการกับอุทยานฯ ควรมีมากกว่านี้ | 3 |
| 3. ขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง | 3 |
| 4. การจัดอบรมด้านการท่องเที่ยวให้แก่เจ้าหน้าที่ | 1 |
| 5. การจัดอบรมด้านการท่องเที่ยวให้แก่ชาวบ้าน | 1 |
| 6. การรับฟังความคิดเห็นของผู้ได้บังคับบัญชา | 1 |
| 7. การให้ความสำคัญธรรมแก่ทุกฝ่ายในการปฏิบัติงาน | 1 |
| 8. ดำเนินการอย่างเด็ดขาดกับผู้ทุจริตรุก | 1 |

จากตาราง 11 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ได้รับจากแบบสอบถาม คือควรเพิ่มความพร้อมของเรือที่ใช้ในการปฏิบัติงาน (3) การร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการกับอุทยานฯ ควรมีมากกว่านี้ (3) ขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง (3) มีมากที่สุด รองลงมาคือการจัดอบรมด้านการท่องเที่ยวให้แก่เจ้าหน้าที่ (1) การจัดอบรมด้านการท่องเที่ยวให้แก่ชาวบ้าน (1) การรับฟังความคิดเห็นของผู้ไต่บังคับบัญชา (1) การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายในการปฏิบัติงาน (1) ดำเนินการอย่างเด็ดขาดกับผู้บุกรุก (1)

4. ผลการศึกษากิจการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ตาราง 12 การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว)

| รายการ | นักท่องเที่ยว (n = 390) | | | ประชาชน (n = 160) | | | บุคลากร (n = 130) | | | ผู้ประกอบการ (n = 32) | | |
|--------|-------------------------|------|-----|-------------------|------|------|-------------------|------|------|-----------------------|------|-----|
| | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI |
| A1 | 2.32 | 3.60 | .55 | 2.08 | 3.84 | .85 | 2.17 | 3.27 | .51 | 1.94 | 3.44 | .77 |
| A2 | 2.52 | 4.09 | .62 | 2.71 | 3.91 | .44 | 2.67 | 4.16 | .56 | 2.53 | 4.63 | .83 |
| A3 | 2.48 | 3.56 | .44 | 2.74 | 3.56 | .30 | 2.49 | 4.10 | .65 | 2.09 | 3.78 | .81 |
| A4 | 2.45 | 3.39 | .38 | 2.50 | 3.16 | .26 | 2.82 | 3.78 | .34 | 2.13 | 3.28 | .54 |
| A5 | 3.58 | 4.06 | .13 | 2.94 | 4.14 | .41 | 3.43 | 3.80 | .11 | 3.41 | 4.56 | .33 |
| A6 | 2.77 | 3.06 | .10 | 3.06 | 2.61 | -.15 | 2.78 | 3.29 | .18 | 2.47 | 3.16 | .28 |
| A7 | 3.28 | 3.41 | .04 | 3.02 | 3.07 | .02 | 3.51 | 3.41 | -.03 | 3.28 | 3.69 | .13 |
| A8 | 2.80 | 2.96 | .06 | 2.89 | 2.63 | -.09 | 3.04 | 3.00 | -.01 | 2.53 | 3.16 | .25 |

หมายเหตุ : D คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

I คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนา

PNI คือดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา

จากตาราง 12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการพัฒนาด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ดังนี้

ด้านความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง (A1) กับความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว (A2) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยด้านความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง (A1) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .55 ถึง .85 ส่วนด้านความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว (A2) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .44 ถึง .83

สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คู่เก่า (A3) พบว่าผู้ประกอบการ บุคลากร และนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .44 ถึง .81 แต่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .30

ความหลากหลายของการแสดงภายในพิพิธภัณฑ์ (A4) พบว่าผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .38 ถึง .54 แต่บุคลากรและประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .26 ถึง .34

ความสะอาดของหาดทรายและทะเล (A5) พบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .41 แต่ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .11 ถึง .33

ความสวยงามของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์ (A6) ความสะอาดของพิพิธภัณฑ์ทางทะเล (A7) และความสวยงามของอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน (A8) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มได้แก่ผู้ประกอบการ บุคลากร นักท่องเที่ยว และประชาชน มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านความสวยงามของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์ มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.15 ถึง .28 ด้านความสะอาดของพิพิธภัณฑ์ทางทะเล มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.03 ถึง .13 และด้านความสวยงามของอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.09 ถึง .06

ตาราง 13 การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านโครงสร้างพื้นฐาน)

| รายการ | นักท่องเที่ยว (n = 390) | | | ประชาชน (n = 160) | | | บุคลากร (n = 130) | | | ผู้ประกอบการ (n = 32) | | |
|----------------|-------------------------|------|------|-------------------|------|------|-------------------|------|------|-----------------------|------|------|
| | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI |
| B ₁ | 2.33 | 4.28 | .84 | 2.07 | 3.99 | .93 | 2.62 | 4.05 | .55 | 2.13 | 4.53 | 1.13 |
| B ₂ | 2.82 | 3.88 | .38 | 1.91 | 4.11 | 1.15 | 2.65 | 4.03 | .52 | 2.34 | 4.38 | .87 |
| B ₃ | 3.35 | 3.47 | .04 | 2.14 | 4.28 | 1.00 | 2.44 | 4.25 | .74 | 2.81 | 3.69 | .31 |
| B ₄ | 3.37 | 3.48 | .03 | 1.65 | 4.43 | 1.70 | 3.42 | 3.48 | .02 | 2.47 | 4.53 | .83 |
| B ₅ | 2.72 | 2.96 | .09 | 2.05 | 3.38 | .65 | 2.65 | 3.74 | .41 | 2.78 | 4.09 | .47 |
| B ₆ | 3.22 | 3.59 | .11 | 2.08 | 3.88 | .87 | 3.31 | 3.36 | .02 | 2.91 | 4.25 | .46 |
| B ₇ | 3.29 | 3.71 | .13 | 2.73 | 3.63 | .33 | 3.19 | 3.83 | .20 | 3.13 | 3.63 | .16 |
| B ₈ | 3.15 | 3.13 | -.01 | 2.44 | 3.55 | .45 | 2.91 | 3.17 | .09 | 2.44 | 3.91 | .60 |
| B ₉ | 3.26 | 3.38 | .04 | 2.81 | 3.46 | .23 | 3.28 | 3.17 | -.03 | 2.84 | 3.25 | .14 |

หมายเหตุ : D คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

I คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนา

PNI คือดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา

จากตาราง 13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ดังนี้

คุณภาพท่าเรือ (B1) ความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะ (B2) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบการ ประชาชน นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยคุณภาพท่าเรือ (B1) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .55 ถึง 1.13 ในด้านความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะ (B2) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .38 ถึง 1.15

ไฟฟ้าหรือความเพียงพอของแสงสว่าง (B3) พบว่าประชาชนและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .74 ถึง 1.00 แต่ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .04 ถึง .31

ปริมาณน้ำใช้ (B4) พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .83 ถึง 1.70 แต่นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .02 ถึง .03

ความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะหรือวางถังขยะ (B5) พบว่าประชาชนผู้ประกอบการ และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .41 ถึง .65 แต่นักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .09

คุณภาพน้ำใช้ (B6) พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .46 ถึง .87 แต่บุคลากรและนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาด้านคุณภาพน้ำใช้อยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .02 ถึง .11

สภาพของทางเดินเท้า (B7) สภาพถนนภายในเกาะ (B9) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ ประชาชน บุคลากร ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านสภาพของทางเดินเท้า (B7) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .13 ถึง .33 และด้านสภาพถนนภายในเกาะ (B9) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.03 ถึง .23

ปริมาณท่าเรือ (B8) พบว่าผู้ประกอบการและประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .45 ถึง .60 แต่บุคลากรและนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.01 ถึง .01

ตาราง 14 การจัดการและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก)

| รายการ | นักท่องเที่ยว (n= 390) | | | ประชาชน (n= 160) | | | บุคลากร (n= 130) | | | ผู้ประกอบการ (n= 32) | | |
|-----------------|------------------------|------|-----|------------------|------|------|------------------|------|-----|----------------------|------|-----|
| | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI |
| C ₁ | 2.17 | 4.14 | .91 | 2.24 | 3.95 | .76 | 2.72 | 4.05 | .49 | 2.44 | 4.44 | .82 |
| C ₂ | 2.48 | 4.17 | .68 | 2.33 | 3.91 | .68 | 3.37 | 3.65 | .08 | 2.53 | 4.28 | .69 |
| C ₃ | 2.33 | 3.19 | .37 | 1.83 | 4.13 | 1.26 | 2.45 | 3.44 | .40 | 2.91 | 3.78 | .29 |
| C ₄ | 2.88 | 3.88 | .34 | 1.91 | 4.44 | 1.32 | 2.95 | 3.92 | .33 | 2.47 | 4.09 | .66 |
| C ₅ | 2.76 | 3.89 | .41 | 2.11 | 3.94 | .87 | 2.70 | 3.35 | .24 | 2.81 | 3.94 | .40 |
| C ₆ | 2.97 | 4.00 | .35 | 2.33 | 3.94 | .69 | 2.54 | 3.92 | .54 | 2.47 | 4.16 | .68 |
| C ₇ | 2.72 | 4.07 | .50 | 2.68 | 4.04 | .51 | 2.92 | 3.85 | .32 | 3.50 | 4.56 | .30 |
| C ₈ | 2.44 | 3.71 | .52 | 2.47 | 3.59 | .45 | 2.88 | 3.47 | .20 | 2.72 | 3.94 | .45 |
| C ₉ | 2.56 | 3.49 | .36 | 2.14 | 3.43 | .60 | 2.75 | 3.29 | .20 | 2.38 | 3.75 | .58 |
| C ₁₀ | 2.93 | 4.07 | .39 | 2.39 | 3.28 | .37 | 2.73 | 3.82 | .40 | 2.66 | 3.97 | .50 |
| C ₁₁ | 2.83 | 3.84 | .36 | 2.79 | 3.51 | .26 | 2.70 | 3.88 | .44 | 2.41 | 4.00 | .66 |
| C ₁₂ | 2.90 | 3.73 | .28 | 2.38 | 3.88 | .63 | 3.31 | 3.56 | .07 | 2.78 | 4.09 | .47 |
| C ₁₃ | 2.81 | 3.84 | .37 | 3.03 | 3.44 | .14 | 3.29 | 3.65 | .11 | 3.78 | 3.91 | .03 |

หมายเหตุ : D คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

I คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนา

PNI คือดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา

ตาราง 14 (ต่อ)

| รายการ | นักท่องเที่ยว (n = 390) | | | ประชาชน (n = 160) | | | บุคลากร (n = 130) | | | ผู้ประกอบการ (n = 32) | | |
|--------|-------------------------|------|------|-------------------|------|------|-------------------|------|-----|-----------------------|------|-----|
| | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI |
| C14 | 2.94 | 3.49 | .19 | 2.46 | 2.98 | .21 | 2.85 | 3.65 | .28 | 3.09 | 4.16 | .35 |
| C15 | 3.01 | 3.94 | .31 | 3.24 | 3.56 | .10 | 3.42 | 3.50 | .02 | 3.06 | 4.13 | .35 |
| C16 | 3.28 | 3.46 | .05 | 2.60 | 3.69 | .42 | 2.88 | 3.72 | .29 | 3.19 | 3.97 | .24 |
| C17 | 2.84 | 3.43 | .21 | 3.10 | 3.39 | .09 | 2.92 | 3.30 | .13 | 3.06 | 3.94 | .29 |
| C18 | 3.20 | 3.64 | .14 | 2.71 | 2.86 | .12 | 3.30 | 3.44 | .04 | 3.03 | 4.00 | .32 |
| C19 | 3.11 | 3.53 | .14 | 3.34 | 3.48 | -.08 | 3.23 | 3.45 | .07 | 3.28 | 3.66 | .16 |
| C20 | 3.51 | 3.56 | .01 | 3.08 | 3.46 | .12 | 2.88 | 3.62 | .26 | 3.00 | 4.19 | .40 |
| C21 | 3.44 | 3.64 | .06 | 3.44 | 3.86 | .12 | 3.55 | 3.82 | .08 | 3.19 | 3.97 | .24 |
| C22 | 3.46 | 3.59 | .04 | 3.18 | 3.51 | .10 | 3.26 | 3.57 | .10 | 3.13 | 4.06 | .30 |
| C23 | 2.83 | 3.05 | .07 | 2.66 | 2.65 | .00 | 3.02 | 3.02 | .00 | 2.63 | 3.65 | .38 |
| C24 | 3.12 | 3.35 | .07 | 3.16 | 3.21 | .02 | 3.45 | 3.55 | .03 | 2.81 | 3.44 | .22 |
| C25 | 3.55 | 3.62 | .02 | 3.59 | 3.64 | .01 | 3.11 | 3.42 | .10 | 3.34 | 3.88 | .16 |
| C26 | 3.04 | 3.91 | .29 | 3.52 | 3.85 | .53 | 3.14 | 3.84 | .22 | 2.91 | 3.97 | .36 |
| C27 | 3.62 | 3.26 | -.10 | 2.83 | 3.51 | .24 | 3.59 | 3.84 | .06 | 3.25 | 3.66 | .13 |

หมายเหตุ : D คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

I คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนา
 PNI คือดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา

ตาราง 14 (ต่อ)

| รายการ | นักท่องเที่ยว (n = 390) | | | ประชาชน (n = 160) | | | บุคลากร (n = 130) | | | ผู้ประกอบการ (n = 32) | | |
|--------|-------------------------|------|------|-------------------|------|------|-------------------|------|------|-----------------------|------|------|
| | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI | D | I | PNI |
| C28 | 3.07 | 3.15 | .03 | 3.68 | 3.35 | -.09 | 3.12 | 3.15 | .01 | 3.56 | 3.81 | .07 |
| C29 | 3.35 | 3.32 | -.01 | 3.54 | 3.21 | -.09 | 3.32 | 3.37 | .02 | 3.56 | 3.84 | .08 |
| C30 | 2.89 | 3.20 | .11 | 3.88 | 2.33 | -.40 | 3.56 | 3.15 | -.12 | 3.69 | 3.75 | .02 |
| C31 | 3.03 | 3.02 | .00 | 3.93 | 3.21 | -.18 | 3.42 | 2.47 | -.28 | 3.69 | 3.56 | -.03 |
| C32 | 3.41 | 3.08 | -.09 | 3.69 | 3.11 | -.16 | 3.73 | 2.88 | -.23 | 3.28 | 3.59 | .09 |
| C33 | 3.74 | 3.79 | -.25 | 3.61 | 3.03 | -.16 | 3.98 | 2.68 | -.33 | 3.31 | 3.78 | .14 |
| C34 | 3.80 | 2.69 | -.29 | 3.74 | 2.08 | -.44 | 3.85 | 2.69 | -.30 | 2.31 | 4.09 | .77 |

หมายเหตุ : D คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวในปัจจุบัน
 I คือค่าเฉลี่ยของสภาพการณ์ดำเนินการท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนา
 PNI คือดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการพัฒนา

จากตาราง 14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการพัฒนาด้านการบริการและ สิ่งอำนวยความสะดวก ดังนี้

ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก (C1) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมี ค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .49 ถึง .91

การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว (C2) พบว่าผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และประชาชน มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .68 ถึง .69 แต่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนี ความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .08

ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล (C3) พบว่าประชาชน บุคลากร และ นักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง 1.26 ถึง .37 แต่ผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการ พัฒนาอยู่ที่ .29

ความเพียงพอของสุขาสาธารณะ (C4) พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการ มีความ ต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .66 ถึง 1.32 แต่ นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนา อยู่ระหว่าง .33 ถึง .34

ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (C5) พบว่าประชาชน นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ ระหว่าง .40 ถึง .87 แต่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความ ต้องการพัฒนาอยู่ที่ .24

ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว (C6) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ประชาชน ผู้ประกอบการ บุคลากร และนักท่องเที่ยว มี ความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .35 ถึง .69

คุณภาพของเรือบริการนำเที่ยว (C7) พบว่าประชาชนและนักท่องเที่ยว มีความ ต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .50 ถึง .51 แต่ บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนา อยู่ระหว่าง .30 ถึง .32

ความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค บริโภค (C8) พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน และผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการ พัฒนาอยู่ระหว่าง .45 ถึง .52 แต่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนี ความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .20

ความเพียงพอของร้านจำหน่ายของที่ระลึก (C9) พบว่าประชาชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .36 ถึง .60 แต่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .20

ความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและป้ายบอกเส้นทาง (C10) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ประชาชน ผู้ประกอบการ บุคลากร และนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .37 ถึง .50

ความทันสมัยของเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (C11) พบว่าผู้ประกอบการ บุคลากร และนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .36 ถึง .66 แต่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .26

ความสะอาดของสุขาสาธารณะ (C12) พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .47 ถึง .63 แต่นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .07 ถึง .28

ความหลากหลายของสินค้าอุปโภค บริโภค ที่จำหน่าย (C13) พบว่านักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .37 แต่ประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .03 ถึง .14

คุณภาพของรถยนต์ชมเกาะ (C14) พบว่าผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .35 แต่บุคลากร ประชาชนและนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .19 ถึง .28

ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง (C15) พบว่าผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .35 แต่นักท่องเที่ยว ประชาชนและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .02 ถึง .31

ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ (C16) พบว่ามีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .42 แต่บุคลากร ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .05 ถึง .29

ด้านความเหมาะสมของราคาอาหารและเครื่องดื่ม (C17) ด้านความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ (C18) และด้านความสะอาดของสถานที่พักอุทยานฯ (C19) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านความเหมาะสมของราคาอาหารและเครื่องดื่ม (C17) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .09 ถึง .29 ด้านความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ (C18) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .04 ถึง .32 และด้านความสะอาดของสถานที่พักอุทยานฯ (C19) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -.08 ถึง .16

ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ (C20) พบว่าผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .40 แต่บุคลากร ประชาชน และนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .01 ถึง .26

ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการแนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ (C21) และด้านความเพียงพอของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว (C22) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการแนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ (C21) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .06 ถึง .24 และด้านความเพียงพอของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว (C22) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .04 ถึง .30

ความเพียงพอของพาหนะชมเกาะ (C23) พบว่าผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ .38 แต่ นักท่องเที่ยว ประชาชน และบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .00 ถึง .07

ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (C24) และด้าน ความสะอาดของที่พักเอกชน (C25) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (C24) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .02 ถึง .22 ด้านความสะอาดของที่พักเอกชน (C25) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .01 ถึง .16

การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานฯ (C26) พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .36 ถึง .53 แต่ นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาการอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง .22 ถึง .29

ด้านความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว (C27) ด้านความเพียงพอของร้านค้าจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค (C28) ด้านความเพียงพอของร้านค้าจำหน่ายอาหาร (C29) ด้านความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว (C30) ด้านความเพียงพอของสถานที่พักเอกชน (C31) ด้านความเพียงพอของสถานที่พักอุทยานฯ (C32) ด้านความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ (C33) พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว (C27) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -1.10 ถึง $.24$ ด้านความเพียงพอของร้านค้าจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค (C28) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.09 ถึง $.07$ ด้านความเพียงพอของร้านค้าจำหน่ายอาหาร (C29) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.09 ถึง $.08$ ด้านความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว (C30) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.40 ถึง $.11$ ด้านความเพียงพอของสถานที่พักเอกชน (C31) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.28 ถึง $.00$ ด้านความเพียงพอของสถานที่พักอุทยานฯ (C32) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.23 ถึง $.09$ ด้านความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ (C33) มีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.33 ถึง $.14$

ความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ในการเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ (C34) พบว่าผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ $.77$ แต่นักท่องเที่ยว บุคลากร และประชาชนมีความต้องการพัฒนาการอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าดัชนีความต้องการพัฒนาอยู่ระหว่าง -0.44 ถึง -0.29

ตาราง 15 ข้อเสนอแนะด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

| ข้อเสนอแนะ | ความถี่ |
|--|---------|
| 1. การจัดการเกี่ยวกับขยะและระบบบำบัดน้ำเสีย | 25 |
| 2. ราคาสินค้าอุปโภค บริโภคสูงเกินความเหมาะสม | 10 |
| 3. พัฒนาระบบไฟฟ้าในเขตอุทยานฯ | 9 |
| 4. ควรมีสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองไว้จำหน่ายให้นักท่องเที่ยว | 8 |
| 5. เรือบรรทุกโดยสารเกินกว่าจำนวนที่กำหนด | 8 |
| 6. เพิ่มมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัย | 8 |
| 7. ควรเพิ่มร้านสินค้าอุปโภค บริโภค | 7 |
| 8. ควรจัดจุดจอดเรือหางยาวให้เป็นระเบียบ | 6 |
| 9. เพิ่มศูนย์บริการข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ ข้อมูลกิจกรรมการท่องเที่ยว | 6 |
| 10. ควรมีการควบคุมการก่อสร้างอาคารบนเกาะทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ | 6 |

| | |
|---|---|
| 11. ควรมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ความสามารถและปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึง | 6 |
| 12. พัฒนาระบบการจัดการเก็บค่าธรรมเนียม | 4 |
| 13. โป๊ะเรือมีขนาดเล็กและไม่ได้มาตรฐาน | 4 |
| 14. ชุมชนควรเข้ามามีส่วนร่วมในการบริการมากกว่านี้ | |

ตาราง 15 (ต่อ)

| ข้อเสนอแนะ | ความถี่ |
|--|---------|
| 15. ให้คงความเป็นธรรมชาติไว้เหมือนเดิม | 4 |
| 16. หน่วยงานราชการควรมีความรับผิดชอบ | 3 |
| 17. พัฒนาห้องน้ำสาธารณะทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ | 2 |
| 18. ควรสร้างท่าเทียบเรือบริเวณเกาะหลีเป๊ะ | 2 |
| 19. ควรมีโต๊ะนั่งเล่นสาธารณะบริเวณชายหาด | 2 |
| 20. สร้างจิตสำนึกให้กับคนในพื้นที่ช่วยกันรักษาสีงแวดล้อม | 2 |
| 21. พัฒนาระบบน้ำประปา | 2 |

จากตาราง 15 ข้อเสนอแนะด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่ได้รับจากผู้ตอบแบบสอบถาม คือพัฒนาการจัดการเกี่ยวกับขยะและระบบบำบัดน้ำเสีย (25) มีมากที่สุด รองลงมาคือราคาสินค้าอุปโภค บริโภคสูงเกินความเหมาะสม (10) พัฒนาระบบไฟฟ้าในเขตอุทยานฯ (9) ควรมีสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองไว้จำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว (8) เรือบรรทุกโดยสารเกินกว่าจำนวนที่กำหนด (8) เพิ่มมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัย (8) ควรเพิ่มร้านสินค้าอุปโภค บริโภค (7) ควรจัดจุดจอดเรือหางยาวให้เป็นระเบียบ (6) เพิ่มศูนย์บริการข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ ข้อมูลกิจกรรมการท่องเที่ยว (6) ควรมีการควบคุมการก่อสร้างอาคารบนเกาะทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ (6) ควรมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ความสามารถและปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึง (6) พัฒนาระบบการจัดการเก็บค่าธรรมเนียม (5) โป๊ะเรือมีขนาดเล็กและไม่ได้มาตรฐาน (4) ชุมชนควรเข้ามามีส่วนร่วมในการบริการมากกว่านี้ (4) ให้คงความเป็นธรรมชาติไว้เหมือนเดิม (4) หน่วยงานราชการควรมีความรับผิดชอบ (3) พัฒนาห้องน้ำสาธารณะทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ (2) ควรสร้างท่าเทียบเรือบริเวณเกาะหลีเป๊ะ (2) ควรมีโต๊ะนั่งเล่นสาธารณะบริเวณชายหาด (2) สร้างจิตสำนึกให้กับคนในพื้นที่ช่วยกันรักษาสีงแวดล้อม (2) พัฒนาระบบน้ำประปา (2) ตามลำดับ

5. ผลการสัมภาษณ์

จากวัตถุประสงค์ข้อสามเพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม ได้แก่ บุคลากร นักท่องเที่ยว ประชาชนและผู้ประกอบการ มาเป็นประเด็นพื้นฐานสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ให้ข้อมูลหลัก ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอผลการศึกษาโดยแบ่งตามประเด็นการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. สถานการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบันและอนาคต

จากการศึกษา พบว่า การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น การท่องเที่ยวของจังหวัดสตูลมีความหลากหลายมากขึ้น มีการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวจากบนบก เช่น น้ำตกวังสายทอง การล่องแก่ง เป็นต้น กับการท่องเที่ยวทางทะเล เช่น การดำน้ำชมปะการัง การนอนเล่นชายหาด เป็นต้น นอกจากนี้จากคำขวัญของจังหวัดสตูลที่กล่าวไว้ว่าจังหวัดสตูลเป็นเมืองสงบ สะอาด และแนวทางของการท่องเที่ยวจังหวัดสตูลที่จะพยายามให้การท่องเที่ยวของจังหวัดเป็นแบบ Green Tour และ Healthy Tour กล่าวคือผู้ที่มาจังหวัดสตูลจะได้ทั้งธรรมชาติที่บริสุทธิ์และสุขภาพที่ดี ซึ่งพบว่าในปัจจุบันเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว

สำหรับอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งบนเกาะและในทะเล ซึ่งสามารถแบ่งการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้ 2 ส่วนคือ ส่วนของเกาะตะรุเตากับส่วนของเกาะอาดัง เกาะราวี และเกาะหลีเป๊ะ กล่าวคือในส่วนของเกาะตะรุเตาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ มีการบริการนักท่องเที่ยวโดยหน่วยงานภาครัฐ คือการบริการด้านสถานที่พัก ร้านอาหาร ร้านค้า เป็นของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวที่ไปเกาะตะรุเตาส่วนมากจะไปแวะพักเพื่อเดินทางต่อไปเกาะอาดัง เกาะหลีเป๊ะ สำหรับนักท่องเที่ยวที่พักบนเกาะตะรุเตาส่วนมากจะเป็นนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบกับธรรมชาติที่บริสุทธิ์และความสงบของเกาะตะรุเตา ในส่วนของเกาะอาดัง เกาะราวี และเกาะหลีเป๊ะ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ที่มีปลาและปะการังหลากหลายชนิดและสวยงาม มีชายหาดที่สวยงาม มีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเล เช่น ดำน้ำชมปะการัง ทั้งแบบดำน้ำตื้น (Snorkeling or Skin Diving) และดำน้ำลึก (Scuba Diving) ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมาก โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา แต่มีที่ดินส่วนใหญ่เป็นเอกสารสิทธิ์ในการครอบครองของประชาชนและเอกชน ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเกาะหลีเป๊ะจะใช้บริการที่พักของเอกชน มีการบริการทั้งร้านอาหาร ร้านค้า ซึ่งได้รับความนิยมสะดวกสบายมากกว่าบนเกาะตะรุเตา จึงเป็นที่พึงพอใจของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้การโฆษณาการท่องเที่ยวของเอกชนจะมีความหลากหลายและเข้าถึงกลุ่มลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้ดีกว่าภาครัฐ จึงทำให้นักท่องเที่ยวรู้จักเกาะหลีเป๊ะเพิ่มมากขึ้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว พบว่าการเดินทางไปอุทยานแห่งชาติตะรุเตาหรือเกาะต่าง ๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เช่น เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี เกาะหลีเป๊ะ เป็นต้น มีความสะดวกสบาย รวดเร็วกว่าในอดีตมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ มีเรือความเร็วสูง (Speed Boat) ให้บริการนักท่องเที่ยวและในปัจจุบันมีการเชื่อมโยงสายการบินเรือจากจังหวัดภูเก็ต กระบี่ ตรัง สตูล และลันกาวิ และกำลังจะมีโครงการสร้างท่าเทียบเรือปากบารา ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานของการขนส่งทางน้ำและการท่องเที่ยวทางทะเล เมื่อโครงการดังกล่าวเสร็จจะส่งผลให้การท่องเที่ยวมีการพัฒนาและเติบโตเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นคาดว่าในอนาคตการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะซึ่งเป็นจุดดึงดูดสำคัญของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาที่จะให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และเกาะหลีเป๊ะมีแนวโน้มที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีเอกชนเข้ามาลงทุนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีความเจริญก้าวหน้าไปด้วย

สำหรับในปีนี้ (พ.ศ. 2552 - พ.ศ. 2553) พบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินลดลง เนื่องจากความไม่สงบทางการเมืองของประเทศไทยและสภาวะเศรษฐกิจโลกที่ตกต่ำลง

2. ปัญหาและอุปสรรคการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน

ปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่มีประสิทธิภาพ

ปัญหาขยะ เป็นปัญหาที่สำคัญมากในขณะนี้ โดยเฉพาะในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ เนื่องจากว่ามีขยะเป็นจำนวนมากและไม่มียุทธศาสตร์การจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ

ปัญหาน้ำเสีย เป็นปัญหาที่ไม่ส่งผลในระยะสั้น แต่จะส่งผลในระยะยาว กล่าวคือบ้านเรือน อาคาร รีสอร์ทต่าง ๆ ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะไม่ได้มีการก่อสร้างบำบัดน้ำเสียส่วนมากจะปล่อยน้ำเสีย น้ำทิ้งลงบนพื้นดิน เมื่อมีการสะสมของน้ำเสียมากขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อชายหาดและปะการังได้

ปัญหาที่ดิน กล่าวคือในอดีตภาครัฐได้จัดสรรที่ดินให้ชาวเกาะหลีเป๊ะ (ชาวเล) มีสิทธิครอบครอง โดยออกเป็นสิทธิครอบครองที่ดิน (สค 1) ให้แก่ชาวเลเพื่อทำมาหากิน แต่ต่อมามีการท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น มีนักลงทุนเข้าไปซื้อที่ดินจากชาวเล ส่งผลให้ชาวเลต้องย้ายไปอยู่ที่แห่งใหม่ ซึ่งเป็นการบุกรุกพื้นที่ของอุทยานฯ โดยการขายที่ดินดังกล่าวเป็นการขายนอกระบบที่ไม่มีการทำนิติกรรม ปัจจุบันพบว่าที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะมีการครอบครองทับซ้อนกันมาก คือที่ดินแปลงเดียวแต่มีเจ้าของหลายคน ซึ่งเจ้าของที่ดินในปัจจุบันส่วนมากเป็นของนายทุนทั้งหมด ปัญหาที่ดินทับซ้อนดังกล่าวนี้ พบว่ากรมที่ดินมีความพยายามลงพื้นที่ไปทำการตรวจรังวัดที่ดิน แต่กลับถูกต่อต้านจากชาวบ้านในพื้นที่ ส่งผลให้เกิดปัญหาที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะขึ้น

ปัญหาการประกาศปิดพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เนื่องจากว่าในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม ทางอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้ประกาศปิดพื้นที่อุทยานฯ เพื่อให้ธรรมชาติได้พักฟื้น รวมทั้งช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงฤดูมรสุม ซึ่งการเดินทางมาท่องเที่ยวไม่

สะดวก อาจเกิดอุบัติเหตุได้ แต่ในขณะเดียวกันทางผู้ประกอบการบนเกาะหลีเป๊ะหรือผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวต้องการให้เปิดบริการตลอดทั้งปีหรือให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาท่องเที่ยวได้ทั้งปี โดยให้เหตุผลว่าในช่วงเวลาดังกล่าวไม่ได้มีคลื่นลมแรงทุกวันและการเดินทางมายังเกาะต่าง ๆ สามารถเดินทางได้ จึงเกิดข้อพิพาทกันระหว่างผู้ประกอบการกับอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ปัญหาการก่อสร้างอาคารผิดกฎหมาย กล่าวคือในพื้นที่เกาะนั้นไม่สามารถก่อสร้างอาคารได้ ยกเว้นที่พักอาศัยหรือได้มีการขออนุญาตจากหน่วยงานภาครัฐ สำหรับเกาะหลีเป๊ะพบว่า การก่อสร้างอาคารผิดกฎหมายเป็นผลมาจากที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิ์ จึงทำให้ผู้ประกอบการหรือชาวบ้านก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้ขออนุญาต ส่งผลให้อาคาร บ้านเรือนดังกล่าวไม่เป็นไปตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร ไม่มีการก่อสร้างบ่อบำบัดน้ำเสีย จึงก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา นอกจากนี้ยังส่งผลให้เกิดทัศนอุจาดขึ้นบนเกาะ คืออาคาร บ้านเรือนไม่มีความเป็นระเบียบ ต่างคนต่างสร้าง ไม่มีการวางแผนการก่อสร้างอาคารและออกแบบพื้นที่

ปัญหาการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ พบว่าหน่วยงานภาครัฐบางหน่วยงานมีอำนาจหน้าที่ในการเข้าไปดำเนินงานหรือมีความต้องการพัฒนาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา แต่ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากขัดกับกฎ ระเบียบของอุทยานหรือกฎหมายของอุทยานฯ ทับซ้อนกับกฎหมายฉบับอื่น

ปัญหาค่าครองชีพ โดยเฉพาะบนเกาะหลีเป๊ะ พบว่าค่าครองชีพสูงมาก ซึ่งเป็นผลมาจากเกาะหลีเป๊ะอยู่ห่างไกล การคมนาคมขนส่งทางเรือมีค่าใช้จ่ายสูง ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่กำหนดราคาสินค้าที่สูงเกินจริง รวมทั้งในปัจจุบันไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปดูแลเรื่องราคาสินค้า จึงทำให้ผู้ประกอบการกำหนดราคาสินค้าตามอำเภอใจ

ปัญหาการจัดเก็บภาษี เนื่องจากว่าพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย การพัฒนาและการเสียภาษีต่าง ๆ อยู่ในความรับผิดชอบของ อบต.เกาะสาหร่าย แต่เนื่องจากพื้นที่เกาะหลีเป๊ะส่วนใหญ่มีอาคาร บ้านเรือน รีสอร์ท บังกะโล ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ส่งผลให้ อบต. เกาะสาหร่าย และ อบจ.สตูล ไม่สามารถเข้าไปเก็บภาษีโรงเรือนและภาษีโรงแรมได้ นอกจากนี้เมื่อ อบต. ลงพื้นที่เพื่อจัดเก็บภาษีจากผู้ประกอบการ กลับถูกต่อต้านจากผู้ประกอบการและประชาชน โดยผู้ประกอบการให้เหตุผลว่า อบต. จัดเก็บภาษีไปแต่ไม่ได้นำเงินภาษีนั้นมาพัฒนาพื้นที่ ซึ่งผู้ประกอบการเห็นว่าไม่มีความยุติธรรม

ปัญหาเกาะหลีเป๊ะขาดทิศทางการดำเนินงาน กล่าวคือไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลเกาะหลีเป๊ะอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม หน่วยงานต่าง ๆ ที่เข้ามาดูแลส่วนมากจะเข้ามาในรูปแบบของการจัดโครงการ เมื่อจัดโครงการเสร็จก็ไม่เข้ามาดูแลอีกเลย นอกจากนี้พบว่า การท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะและอุทยานฯ ขาดแผนแม่บทการพัฒนาที่ชัดเจน การพัฒนาโดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับภาคเอกชน ไม่มีกฎหมายควบคุมเกาะหลีเป๊ะ ส่งผลให้การท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะพัฒนาอย่างไร้ทิศทาง

3. การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน

จากการศึกษาเบื้องต้นด้านการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยเก็บข้อมูลจากบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาจำนวน 130 คน พบว่าการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีปัญหาหรือข้อจำกัด ดังนี้

ด้านบุคลากร มีปัญหาหรือข้อจำกัดตามลำดับดังนี้ ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานสูงสุด รองลงมาคือการยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากร ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ความตั้งใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร ความสอดคล้องของหลักสูตรการอบรมกับงานที่ปฏิบัติ ความขัดแย้งของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ความเชื่อมั่นในตัวผู้บังคับบัญชาของบุคลากร ความรู้ ความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ความเพียงพอในการอบรมการปฏิบัติงานของบุคลากร และวุฒิการศึกษาของบุคลากรกับงานที่ปฏิบัติ ตามลำดับ

ด้านงบประมาณ มีปัญหาหรือข้อจำกัดตามลำดับดังนี้ ประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานสูงสุด รองลงมาคือความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน การกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน การจ่ายเงินเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ความสามารถของผู้บริหารในการบริหารงบประมาณ ระยะเวลาในการจัดสรรงบประมาณ การเบิกจ่ายเงินเป็นไปตามระเบียบของทางราชการ และความเป็นปัจจุบันของระเบียบการเบิกจ่ายเงิน ตามลำดับ

ด้านวัสดุ อุปกรณ์ มีปัญหาหรือข้อจำกัดตามลำดับดังนี้ คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงานสูงสุด รองลงมาคือความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ความทันสมัยของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน ระยะเวลาในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ ความเป็นระบบของการบริหารจัดการวัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน คุณภาพของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน กฎ ระเบียบในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ ความสอดคล้องของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ ความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน คุณภาพ มาตรฐานของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และความเพียงพอของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ตามลำดับ

ด้านการบริหารจัดการ มีปัญหาหรือข้อจำกัดตามลำดับดังนี้ การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) สูงสุด รองลงมาคือความร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง การร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ การร่วมมือจากผู้ประกอบการประเภทร้านค้าร้านอาหารในพื้นที่ การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการ การกระจายอำนาจในการบริหารงาน ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการปฏิบัติงาน ความชัดเจนของโครงสร้างการบริหารงาน วิสัยทัศน์ของผู้บริหารในการบริหารงาน การประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของอุทยานฯ ความชัดเจนในสายการบังคับบัญชา ความชัดเจนในนโยบายการ

ปฏิบัติงาน การติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในสำนักงาน และการมอบหมายงานตรงกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน ตามลำดับ

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาเป็นประเด็นในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างถึงความคิดเห็นและแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

3.1 ด้านบุคลากร

ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลมีพื้นที่กว้างถึง 931,250 ไร่ หรือ 1,490 ตารางกิโลเมตร มีทั้งหมด 51 เกาะ ปัจจุบันจำนวนของบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา พบว่ามีปริมาณน้อย ไม่ได้มีการกำหนดโครงสร้างการบริหารและการปฏิบัติงานไว้อย่างชัดเจน ขึ้นอยู่กับหัวหน้าอุทยานฯ เป็นผู้ควบคุมดูแลปฏิบัติงานตามหลักการปฏิบัติราชการ และพบว่ามีการจัดสรรบุคลากรของอุทยานฯ ไปประจำ ณ หน่วยพิทักษ์อุทยานฯ ทั้ง 7 แห่ง เพื่อดูแลพื้นที่ โดยแผนงานของอุทยานฯ เพื่อการอนุรักษ์และพิทักษ์พื้นที่ จึงทำให้บุคลากรส่วนใหญ่มีหน้าที่ในการอนุรักษ์และพิทักษ์ป่า แต่เมื่อพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจุดเด่นทางด้านการท่องเที่ยว ส่งผลให้มีการจัดสรรบุคลากรจากฝ่ายอนุรักษ์และพิทักษ์ป่าไปทำหน้าที่ดูแลด้านการท่องเที่ยว โดยจะทำหน้าที่ในด้านการบริการต่างๆ เช่น เก็บค่าธรรมเนียม ดูแลความปลอดภัย ดูแลบ้านพัก ร้านอาหาร ร้านค้า เป็นต้น จึงส่งผลให้บุคลากรในด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์พื้นที่มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในฤดูกาลท่องเที่ยว

ในขณะเดียวกัน จากการสัมภาษณ์พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าเป็นปัจจุบันมีจำนวนบุคลากรเพียงพอสำหรับการปฏิบัติงาน เนื่องจากช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวของอุทยานฯ มีเพียง 6 เดือน ซึ่งช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวจะมีการจัดสรรบุคลากรฝ่ายอนุรักษ์และพิทักษ์ป่ามาทำงานด้านการท่องเที่ยว แต่เมื่อไม่ได้อยู่ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว บุคลากรก็ปฏิบัติงานตามหน้าที่ปกติ ซึ่งบุคลากรของอุทยานฯ จะมีการกิจและหน้าที่เพิ่มมากขึ้นเฉพาะช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว

แนวทางแก้ไข

เพิ่มจำนวนบุคลากรในฤดูกาลท่องเที่ยว อาจจะเป็นการจ้างจ้างชั่วคราว โดยเป็นการจ้างบุคลากรที่เป็นประชาชนในพื้นที่ เพราะประชาชนเป็นผู้เกี่ยวข้องกับพื้นที่เป็นอย่างดี และมีความหวงแหนในทรัพยากรของพื้นที่

โอน ย้าย บุคลากรให้ปฏิบัติงานตรงตามกรอบหรือแผนปฏิบัติงาน หรือความชำนาญ ความเชี่ยวชาญที่บุคลากรมีความชำนาญ เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ

กำหนดอัตราหรือโครงสร้างการปฏิบัติงานของบุคลากรให้ชัดเจน โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสั่งของหัวหน้าอุทยานฯ อย่างเดียว เพื่อให้มีเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

บุคลากรขาดการยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยม การให้บริการด้านการท่องเที่ยวมีการใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัย เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ ประกอบกับพื้นที่อุทยานฯ อยู่ใกล้ชายแดนประเทศมาเลเซีย จึงมีความจำเป็นต้องมีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัย และอุปกรณ์ตรวจจับ (เรดาร์) ที่ทันสมัย แต่ในขณะเดียวกันบุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีวัฒนธรรม ค่านิยม วิถีชีวิตแบบเรียบง่าย พึ่งพิงธรรมชาติ จึงทำให้ขาดการยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่ แต่มีบุคลากรบางส่วนของอุทยานฯ ที่ยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวหรือทำงานในสำนักงานอุทยานฯ

แนวทางในการแก้ไข

นำอุปกรณ์หรือเครื่องมือสมัยใหม่ให้กับบุคลากรที่มีความพร้อมและเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของอุปกรณ์ เพื่อให้อุปกรณ์หรือเทคโนโลยีสมัยใหม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน

อธิบายหรืออบรมเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือสมัยใหม่ให้แก่บุคลากรก่อนที่จะนำไปปฏิบัติ

นำอุปกรณ์หรือเครื่องมือสมัยใหม่ไปใช้ควบคู่กับอุปกรณ์แบบเก่า เพื่อให้เกิดการยอมรับและเป็นการฝึกฝนการใช้อุปกรณ์ด้วย

ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้น แต่บุคลากรของอุทยานฯ ส่วนใหญ่ มีหน้าที่ในด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์ป่า จึงส่งผลให้ขาดทักษะในด้านการบริการการท่องเที่ยว ด้านภาษาต่างประเทศและการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้พบประเด็นเพิ่มเติมคือบุคลากรส่วนใหญ่ ไม่ได้จบการศึกษาด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์ป่ามาโดยตรง จึงทำให้ขาดความรู้เกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติได้ แต่จุดเด่นของบุคลากรของอุทยานฯ คือมีความรู้ด้านปะการังและด้านประวัติศาสตร์ในพื้นที่

แนวทางในการแก้ไข

ฝึก อบรม หรือหาหลักสูตรในการปฏิบัติที่ตรงกับลักษณะงานที่ปฏิบัติจริง ประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำผลไปหาวิธีการในการแก้ไขการปฏิบัติงานของบุคลากร

ค้นหาหรือเรียนรู้วิถีแบบชาวบ้าน เพื่อนำมาปรับปรุงกับการปฏิบัติงาน รับสมัครหรือคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางที่ต้องการ เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผล

3.2 ด้านงบประมาณ

ประสิทธิภาพการจัดเก็บค่าธรรมเนียม

การจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตาจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่กระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือไม่ได้มีการเก็บค่าธรรมเนียม ณ จุดเดียว มีการเก็บหลายจุด เช่น ที่ท่าเรือปากบารา ท่าเรือพันเตมะละกา (เกาะตะรุเตา) ท่าทรายขาว (เกาะราวี) ซึ่งก่อให้เกิดความสับสนแก่นักท่องเที่ยวหรือนักท่องเที่ยวที่จ่ายแล้วอาจจะจ่ายซ้ำอีกได้ เช่น เมื่อนักท่องเที่ยวจ่าย ณ ท่าเรือปากบาราแล้ว แต่นักท่องเที่ยวไม่ได้นำบัตรค่าธรรมเนียมติดตัวไปเพื่อเป็นหลักฐานเมื่อเจ้าหน้าที่เรียกตรวจ อาจจะถูกเรียกเก็บจากเจ้าหน้าที่อีกได้ หรืออาจจะมีนักท่องเที่ยวบางกลุ่มที่อ้างว่าจ่ายค่าธรรมเนียมแล้ว ซึ่งจะส่งผลให้อุทยานฯ ขาดรายได้ เป็นต้น นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่า มีเจ้าหน้าที่บางส่วนลงไปเก็บค่าธรรมเนียมจากนักท่องเที่ยวบนเรือ ซึ่งผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวเห็นว่าเป็นการส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของการท่องเที่ยว ขณะเดียวกันทางอุทยานฯ ให้เหตุผลว่าเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้พบว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ไม่สามารถจัดเก็บได้ทั่วถึง กล่าวคือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาจากท่าเรือท่ามะลิและเกาะลังกาวิ ส่วนมากไม่ได้ชำระค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ส่งผลให้อุทยานฯ ขาดรายได้ในส่วนนี้ไปเป็นจำนวนมาก จากปัญหาดังกล่าวเกิดจากการประสานความร่วมมือกับผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว ที่ไม่มีประสิทธิภาพ

แนวทางในการแก้ไข

ขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว ผู้ประกอบการเดินเรือเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียม

ขอความร่วมมือกับตำรวจตรวจคนเข้าเมืองในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมในกรณีที่มิให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาจากเกาะลังกาวิเพื่อเข้ามาท่องเที่ยวที่เกาะหลีเป๊ะ เพื่อให้สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมได้อย่างทั่วถึง

สร้างกฎ ข้อระเบียบ ข้อบังคับ ให้ผู้ประกอบการร่วมมือในการจัดเก็บค่าธรรมเนียม ถ้าผู้ประกอบการใดไม่ให้ความร่วมมือต้องมีบทลงโทษรองรับ

จัดจุดเก็บค่าธรรมเนียมที่ท่าเรือปากบาราที่เกาะหลีเป๊ะ เพื่อให้สามารถเก็บค่าธรรมเนียมได้ทั่วถึง

รวมอัตราค่าธรรมเนียมเข้ากับราคาตั๋วเรือโดยสาร เพื่อให้เป็นที่พึงพอใจ และเกิดความสะดวก สบาย แก่นักท่องเที่ยวที่ไม่ต้องมีรายจ่ายหลายรอบ

แจ้งอัตราค่าธรรมเนียมและวัตถุประสงค์การจัดเก็บค่าธรรมเนียมให้นักท่องเที่ยวทราบอย่างชัดเจน

ความเพียงพอของงบประมาณ

งบประมาณของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจำนวนน้อยและงบประมาณที่ได้รับมาไม่สอดคล้องกับลักษณะของงานที่ปฏิบัติอยู่ กล่าวคืองบประมาณส่วนใหญ่กำหนดให้ใช้ในงานด้านการป้องกันดูแลรักษาพื้นที่และทรัพยากร แต่ในสภาพความเป็นจริงอุทยานฯ มีจุดเด่น

ทางด้านการท่องเที่ยว จึงทำให้ต้องจัดสรรงบประมาณดังกล่าวมาดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว เช่น งานสื่อความหมายธรรมชาติ งานประชาสัมพันธ์ เผยแพร่และซ่อมแซมบำรุงบ้านพักรับรอง เป็นต้น นอกจากนี้พบว่าอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล ซึ่งในการขนส่งหรือเดินทางเพื่อปฏิบัติหน้าที่ มีค่าใช้จ่ายด้านน้ำมันเชื้อเพลิงเป็นจำนวนมาก ประกอบกับพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงานและค่าซ่อมแซมอุปกรณ์ต่างๆ มีราคาสูง จึงทำให้งบประมาณของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติภารกิจ นอกจากนี้พบประเด็นเพิ่มเติมอันต่อเนื่องมาจากการที่อุทยานฯ ไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆ ในพื้นที่อุทยานฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้อุทยานฯ ขาดรายได้บางส่วนไปและพบว่ากระบวนการจัดสรรงบประมาณไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือเมื่ออุทยานแห่งชาติตะรุเตาจัดเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆ ได้ ต้องนำส่งค่าธรรมเนียมดังกล่าวไปให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ซึ่งกรมอุทยานฯ จะจัดสรรงบประมาณให้ตามแผนงานหรือโครงการที่ได้กำหนดไว้ นอกจากนี้กรมอุทยานฯ ได้จัดสรรงบประมาณที่จัดเก็บได้จากอุทยานแห่งชาติตะรุเตาให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายเป็นจำนวนร้อยละ 5 ของเงินที่จัดเก็บได้ แต่พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายได้นำงบประมาณดังกล่าวมาพัฒนาพื้นที่อุทยานฯ น้อย เนื่องจากติดขัดกับข้อกฎหมาย กฎ ระเบียบของอุทยานฯ ในการพัฒนาพื้นที่

แนวทางในการแก้ไข

ปรับเปลี่ยนกระบวนการงบประมาณใหม่ กล่าวคือค่าธรรมเนียมที่เก็บได้จากนักท่องเที่ยวนั้น ไม่ต้องนำส่งให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช โดยให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตาบริหารงบประมาณรายได้จากค่าธรรมเนียมเอง และอุทยานฯ สามารถของบประมาณจากกรมอุทยานฯ ตามแผนงานที่ได้วางไว้ตามปกติ

ผู้บริหารอุทยานแห่งชาติตะรุเตาสามารถของบประมาณจากจังหวัดสตูลได้ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้บริหารอุทยานฯ

ควรจัดสรรงบประมาณให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง โดยไม่มุ่งเน้นเฉพาะด้านการอนุรักษ์ แต่ควรจัดสรรงบประมาณเพิ่มในด้านการท่องเที่ยวด้วย เพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการให้แก่นักท่องเที่ยว เพราะอุทยานฯ มีจุดเด่นด้านการท่องเที่ยวและรายได้ส่วนใหญ่มาจากการท่องเที่ยว

การกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีภารกิจหลักคือการป้องกัน ดูแล รักษาพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติ และได้เพิ่มภารกิจงานด้านท่องเที่ยว ซึ่งต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก ประกอบกับอุทยานฯ มีงบประมาณจำนวนน้อย ส่งผลให้ภารกิจงานต่างๆ ได้รับงบประมาณไม่ถึงและได้รับงบประมาณในสัดส่วนน้อยกว่างบประมาณที่ต้องใช้จริง

แนวทางในการแก้ไข

เป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีงบประมาณจำกัดของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งแนวทางแก้ไขได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

ควรจัดลำดับความสำคัญของภารกิจงาน ว่างานใดมีความสำคัญที่จะต้องปฏิบัติเร่งด่วนก็ควรจัดสรรงบประมาณก่อน

วางแผนการใช้งบประมาณกับภารกิจงานควบคู่กันไป

3.3 ด้านวัสดุ อุปกรณ์

คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล การขนส่งหรือการเดินทางเพื่อปฏิบัติภารกิจส่วนใหญ่ใช้เรือตรวจการณ์ ซึ่งเรือตรวจการณ์ของอุทยานฯ เป็นเรือหางยาว มีสภาพชำรุดและเสียหายบ่อย ประกอบกับการซื้อเรือหางยาวเพื่อมาปฏิบัติงาน ส่วนใหญ่จะซื้อต่อนายทุนหรือชาวประมงในพื้นที่หรือเรือหางยาวที่ปฏิบัติงานจะเป็นของบุคลากรเอง เมื่อเรือหางยาวชำรุดพบว่าการซ่อมแซมดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายสูง ต้องใช้บุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะทาง จึงส่งผลให้เรือไม่มีประสิทธิภาพที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

แนวทางในการแก้ไข

จัดซ่อมแซมเรือที่มีอยู่ ถ้าเรือล้ามีค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมไม่คุ้มค่า ก็ควรนำไปจำหน่ายเพื่อนำเงินมาจัดซื้อเรือลำใหม่

ฝึกอบรมบุคลากรของอุทยานฯ ให้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับการซ่อมแซมเรือ

ตรวจเช็คสภาพความพร้อมของเรือก่อนออกปฏิบัติการ

ตรวจเช็คสภาพของเรือเป็นประจำ

จัดหาเจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านการซ่อมเรือมาปฏิบัติการ

ความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีพื้นที่กว้าง มีลักษณะเป็นเกาะ มีหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ 7 แห่ง และศูนย์รักษาการณ์ชายฝั่ง 2 แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งจะตั้งอยู่ตามจุดต่างๆ ของเกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี ซึ่งการเดินทางเพื่อปฏิบัติงานต้องใช้เรือ แต่ปัจจุบันเรือของอุทยานฯ มีจำนวน 5 ลำ และมีคุณภาพน้อย ซึ่งไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

แนวทางในการแก้ไข

ทำการเช่าเรือ โดยเช่าจากประชาชนหรือบุคลากรของอุทยานฯ ที่มีเรือ เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณในการจัดซื้อและค่าซ่อมแซมบำรุงต่างๆ นอกจากนี้ยังเป็นการกระจายรายได้ให้แก่ประชาชนและบุคลากรด้วย

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ 7 แห่ง ดังนั้นแต่ละแห่งควรมีเรือ 1 ลำ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะบริเวณท่าเรือพันตะมละกา (เกาะตะรุเตา) ควรมีเรือจำนวน 2-3 ลำ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นจุดที่มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากและเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ความทันสมัยของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล ซึ่งการสื่อสารในการปฏิบัติงานจำเป็นต้องมีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อให้การปฏิบัติงานสะดวก ประกอบกับมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงต้องมีวัสดุ อุปกรณ์ที่ทันสมัยเพียงพอเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว แต่ปัจจุบันพบว่าอุทยานฯ ยังขาดแคลนเครื่องมือสื่อสารและอุปกรณ์ ที่ทันสมัย มีจำนวนไม่เพียงพอต่อภารกิจงานและมีสภาพเสื่อมโทรมใช้การไม่ได้ ขาดการซ่อมแซมบำรุง เนื่องจากมีงบประมาณค่อนข้างน้อย ประกอบกับลักษณะของพื้นที่ที่มีทะเลล้อมรอบ เมื่อวัสดุ อุปกรณ์ สัมผัสกับความเค็มของน้ำทะเลบ่อย ส่งผลให้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือสื่อสารเสียหายได้ง่าย และจากการศึกษาพบประเด็นเพิ่มเติมคือ อุทยานฯ ขาดแคลนอาวุธปืนที่ทันสมัย เนื่องจากพื้นที่อุทยานฯ เป็นพื้นที่ทางทะเลที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีการขนส่งสินค้าหนีภาษี ยาเสพติด และการรุกรานน้ำเข้ามาทำประมงในเขตพื้นที่อุทยานฯ บ่อย จึงมีความจำเป็นต้องมีอาวุธปืนที่ทันสมัยและพร้อมที่จะปฏิบัติการ

แนวทางในการแก้ไข

จัดซื้อหรือเช่าวัสดุ อุปกรณ์ที่มีความทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพของพื้นที่ที่มีลักษณะเป็นทะเล เพื่อให้ลักษณะทนต่อสภาพความเค็มของละอองน้ำทะเล

ควรมีเครื่องมือสื่อสาร เครื่องมือตรวจจับ (เรดาร์) ที่ทันสมัย เพื่อตรวจจับเรือที่ลักลอบเข้ามาจับสัตว์น้ำในเขตอุทยานฯ เนื่องจากอุทยานฯ อยู่ติดกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ซึ่งง่ายต่อการลักลอบเข้ามากระทำความผิด เช่น การลักลอบจับสัตว์น้ำ การขนส่งของหนีภาษี เป็นต้น

จัดซื้ออาวุธปืนที่มีประสิทธิภาพไว้ประจำการ

3.4 ด้านการบริหารจัดการ

การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์)

เป็นปัญหาสื่อสารระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการนำเที่ยว อันเนื่องมาจากวัตถุประสงค์ของอุทยานฯ กับผู้ประกอบการนำเที่ยวแตกต่างกัน กล่าวคือผู้ประกอบการนำเที่ยวมีวัตถุประสงค์ของการดำเนินธุรกิจเพื่อแสวงหากำไรและให้นักท่องเที่ยวพึงพอใจกับการท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันอุทยานฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติให้คงไว้ ประกอบกับการประกาศปิดพื้นที่อุทยานฯ ในช่วงมรสุม ทำให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวและผู้ประกอบการเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่เกิดความไม่พึงพอใจ เนื่องจากผู้ประกอบการเห็น

ว่าช่วงฤดูกาลดังกล่าวสามารถเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาด้านความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการนำเที่ยวกับอุทยานฯ

แนวทางในการแก้ไข

สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) โดยมีการสื่อสารระหว่างกันเพิ่มขึ้น ทำการประชุมร่วมกันเป็นประจำ

การร่วมมือกันบางประเด็นอาจนำกฎหมายเข้ามาช่วย เช่น การจัดเก็บค่าธรรมเนียม การนำนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวในเขตหวงห้าม เป็นต้น

การร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง

เนื่องจากในบางพื้นที่ของอุทยานฯ ได้ประกาศปิด ไม่ให้เรื่อนักท่องเที่ยวเข้าไปดำน้ำชมปะการัง แต่มีเรือรับจ้างบางรายลักลอบนำนักท่องเที่ยวเข้าไป นอกจากนี้พบว่าเรือรับจ้างหรือเรือโดยสาร ไม่ได้กำหนดราคาค่าโดยสารให้มีมาตรฐานเดียวกัน จึงทำให้ผู้ประกอบการเรือรับจ้างหรือเรือโดยสารกำหนดราคาค่าโดยสารตามอำเภอใจ ซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบ

แนวทางในการแก้ไข

ทำความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน มีการสื่อสารกันเพิ่มมากขึ้น เพื่อความเห็นที่ตรงกันและมีการประชุมร่วมกันเป็นประจำ

ผู้ประกอบการเรือรับจ้างควรปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ของอุทยานฯ อย่างเคร่งครัด เพื่อความเป็นระเบียบและเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติอีกด้วย อุทยานฯ ควรออกกฎ ระเบียบที่ชัดเจน และประกาศให้ผู้ประกอบการทราบอย่างทั่วถึง

การร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่

เมื่อเจ้าหน้าที่ของอุทยานฯ หรือหน่วยงานภาครัฐลงพื้นที่ปฏิบัติการกิจที่เกาะหลีเป๊ะเพื่อตรวจสอบพื้นที่ที่จะได้รับการต่อต้านจากประชาชนในพื้นที่ เนื่องจากประชาชนในพื้นที่ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มนายทุน และจะเป็นกลุ่มแนวหน้าให้กับกลุ่มนายทุนในการต่อต้านกับอุทยานฯ และหน่วยงานภาครัฐ จึงส่งผลให้ขาดการร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่

แนวทางในการแก้ไข

เจ้าหน้าที่อุทยานฯ ควรลงพื้นที่เพื่อพบปะประชาชนเป็นประจำ สร้างการสื่อสารกับประชาชนที่ดีและช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย เพื่อให้สะดวกต่อการเข้าถึงประชาชน

ประชาชนควรปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ของอุทยานฯ อย่างเคร่งครัด

อุทยานฯ ควรอธิบาย ชี้แจง เกี่ยวกับกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อห้าม ในพื้นที่อุทยานฯ ให้แก่ประชาชนอย่างชัดเจนและทั่วถึง

อุทยานฯ ควรรับประชาชนในพื้นที่มาปฏิบัติงานให้กับอุทยานฯ เพื่อเป็นช่องทางในการสร้างความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างอุทยานฯ กับประชาชน และยังเป็นการปลูกฝังให้ประชาชนมีความหวงแหน รักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่

นอกจากนี้พบประเด็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสภาพปัญหาการประสานงานร่วมมือระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการ เนื่องจากพื้นที่อุทยานฯ มีหลายหน่วยงานที่สามารถลงไปปฏิบัติการกิจเพื่อพัฒนาพื้นที่ได้และการปฏิบัติของหน่วยงานอื่นมีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เช่น องค์การบริหารตำบลเกาะสาหร่าย องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล สำนักงานการขนส่งทางน้ำ ตำรวจน้ำ ธารักษ์ เป็นต้น แต่ในการลงไปพัฒนาพื้นที่นั้นพบว่าข้อกฎหมายหรือระเบียบของหน่วยงานต่าง ๆ นั้นมีความแตกต่างกันกับข้อกฎหมายและระเบียบของอุทยานฯ ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในข้อกฎหมายและระเบียบ จึงนำไปสู่ปัญหาการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการด้วยกัน

4. การจัดการด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเชิงปริมาณเกี่ยวกับการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม ได้แก่ บุคลากร นักท่องเที่ยว ประชาชนและผู้ประกอบการ มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังนี้

4.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นพบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มมีความต้องการพัฒนาด้านความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง เนื่องจากปัจจุบันอุทยานฯ รวมถึงเกาะหลีเป๊ะ ไม่มีสินค้าที่ระลึกหรือสินค้าพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์เพื่อจำหน่ายให้นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ประชาชนและผู้ประกอบการไม่ได้มีการรวมตัวกันเพื่อสร้างสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวมีความต้องการ เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อเดินทางไปท่องเที่ยว ณ ที่ใด มีความต้องการที่จะซื้อสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของท้องถิ่นนั้นไปฝากญาติ เพื่อน หรือเก็บไว้เป็นของที่ระลึก และพบว่าการสร้างสินค้าพื้นบ้านหรือหัตถกรรมพื้นเมืองเป็นการสร้างรายได้แก่ประชาชนในพื้นที่อีกช่องทางหนึ่ง จึงส่งผลให้มีความต้องการพัฒนาสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองให้มีความหลากหลาย

แนวทางการพัฒนา

นำวัฒนธรรม เอกลักษณ์ หรือสิ่งของในพื้นที่ของชุมชนมาดัดแปลงเป็นสินค้าที่ระลึก โดยการให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามาเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปให้ความรู้ ให้แนวทาง รวมถึงงบประมาณเบื้องต้นในการจัดทำสินค้าพื้นบ้าน หัตถกรรม

พื้นเมือง เช่น สำนักงานพัฒนาฝีมือแรงงาน สำนักงานพัฒนาชุมชน เป็นต้น นอกจากนี้ประชาชนในพื้นที่ควรมีการรวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นองค์กรหรือสมาคม ชมรม ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ชมรมมัคคุเทศก์ของชาวบ้านในท้องถิ่น ชมรมชาวประมง ชมรมร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น เพื่อเป็นช่องทางให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมกับการท่องเที่ยวและเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนด้วย

ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายอยู่ในระดับหนึ่ง เช่น การดำน้ำชมปะการัง การนอนเล่นชายหาด การปั่นจักรยาน เป็นต้น จากการศึกษาพบว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะพื้นที่เกาะตะรุเตา พบว่ามีกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น การเดินชมธรรมชาติ นั่งเล่นชายหาด ศึกษาประวัติศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งการเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความสนใจให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ และจะก่อให้เกิดรายได้แก่อุทยานฯ จากการเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆ รายได้แก่ผู้ประกอบการจากการให้บริการการท่องเที่ยวและก่อให้เกิดรายได้แก่ประชาชน จากการที่ประชาชนเป็นคนขับเรือพานักท่องเที่ยวไปดำน้ำชมปะการังและเป็นลูกจ้างในธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังเป็นการก่อให้เกิดผลดีต่อนักท่องเที่ยว กล่าวคือนักท่องเที่ยวจะได้มีกิจกรรมในการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ไม่ก่อให้เกิดความน่าเบื่อแก่นักท่องเที่ยวและส่งผลให้นักท่องเที่ยวกลับมาเที่ยวหรือเป็นการช่วยประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของอุทยานฯ อีกรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือเป็นการประชาสัมพันธ์แบบปากต่อปาก

แนวทางการพัฒนา

ควรจัดกิจกรรมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่น นั่งเรือเที่ยวรอบเกาะ จัดให้มีสถานที่ออกกำลังกาย จัดให้มีโปรแกรมการแข่งขันกีฬาในแต่ละเดือน เช่น ฟุตบอลชายหาด วอลเลย์บอลชายหาด พายเรือแคนู เป็นต้น

ส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรมของชุมชนชาวเลให้เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยว เชื่อมโยงการท่องเที่ยวทางทะเลระหว่างจังหวัด เช่น ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง สตูล และลันแกวี่

เชื่อมโยงการท่องเที่ยวบนบกและการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดสตูล สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจุดเด่นทางด้านประวัติศาสตร์ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งในอดีตเกาะตะรุเตาเป็นสถานที่กักขังนักโทษการเมือง นอกจากนี้พบว่าปัจจุบันสภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าขาดการดูแล ไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร สภาพของทางเดินเท้ายังไม่ได้มาตรฐาน กิจกรรมการท่องเที่ยวบริเวณแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าไม่มีความหลากหลาย ดังนั้นจึงควรพัฒนาสภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าให้มีสภาพที่ดี

เพื่อเป็นจุดดึงดูดใจนักท่องเที่ยวและก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว และส่งผลให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ของประเทศชาติอีกด้วย

แต่จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนา ด้านสภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าอยู่ในเกาะตะรุเตา ซึ่งไม่มีประชาชนอาศัยอยู่ จึงส่งผลให้ประชาชนไม่มีความผูกพันและไม่มีความต้องการที่จะพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า

แนวทางการพัฒนา

ปรับปรุงทางเดินเท้ารอบๆ คุกเก่าให้มีคุณภาพ
จัดทำป้ายบอกเส้นทาง ป้ายแนะนำสถานที่ ให้มีความชัดเจนและน่าสนใจ
มีเจ้าหน้าที่แนะนำสถานที่ โดยเล่าถึงประวัติศาสตร์ของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า

ก่อสร้าง ปรับปรุง สถาปัตยกรรมที่บริเวณแหล่งประวัติศาสตร์ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของพื้นที่

สร้างสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์บริเวณแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า เพื่อเป็นจุดดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจที่จะเข้าชมและศึกษา

4.2 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

คุณภาพท่าเรือ

ปัจจุบันการเดินทางไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตาใช้ท่าเรือปากบารา และท่าเรือท่ามะลิ้ง แต่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมใช้บริการท่าเรือปากบารา ซึ่งพบว่าปัจจุบันท่าเรือปากบาราเป็นท่าเรือขนาดเล็ก มีบันไดขึ้นลงเพียง 2 จุด ซึ่งไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวและความต้องการของผู้ประกอบการ และพบว่าท่าเรือปากบาราไม่มีคุณภาพที่เพียงพอ มีสภาพทรุดโทรม เนื่องจากท่าเรือปากบาราเป็นท่าเรือที่ใช้ในการท่องเที่ยวและการประมง โดยปัจจุบันจะมีทั้งเรือนำเที่ยว เรือโดยสารและเรือประมง มาจอดเทียบท่าอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งไม่เหมาะสมกับขนาดและคุณภาพของท่าเรือ นอกจากนี้พบว่าในบางครั้งเมื่อนักท่องเที่ยวต้องการจะลงเรือโดยสาร ก็ต้องเดินลัดเลาะไปตามขอบเรือประมงที่จอดเทียบท่าอยู่ ซึ่งก่อให้เกิดความไม่สะดวกสบายและอาจเกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้

นอกจากนี้ จากการศึกษาพบว่าบริเวณเกาะหลีเป๊ะ ปัจจุบันไม่มีท่าเรือที่มีมาตรฐาน มีการนำโป๊ะมาตั้งเป็นจุดจอดเรือโดยสารเพื่อให้นักท่องเที่ยวรอขึ้นเรือหางยาวเพื่อนำนักท่องเที่ยวไปส่งบริเวณชายหาดต่างๆ ซึ่งโป๊ะดังกล่าวนี้มีสภาพที่ทรุดโทรม มีขนาดเล็ก ไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว และมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากจะมีความรู้สึกวิงเวียนศีรษะในขณะที่อยู่บนโป๊ะ เพราะบนโป๊ะมีนักท่องเที่ยวอยู่เป็นจำนวนมากจึงทำให้เกิดความแออัด ประกอบสภาพคลื่นลมในบางช่วงเวลา และยังพบว่าบนโป๊ะมีการจัดเก็บค่าบริการเรือหางยาวเพื่อนำ

นักท่องเที่ยวไปสู่ชายหาดต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสร้างความลำบากให้แก่นักท่องเที่ยวและยังเป็นการส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ด้วยเหตุผลที่ว่า ทำไมต้องจ่ายเงินหลายครั้ง

แนวทางการพัฒนา

พัฒนา ปรับปรุง ทำเรือปากบาราให้มีคุณภาพ มาตรฐานที่ดีขึ้น โดยมีการแบ่งเป็นท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวและท่าเรือเพื่อการประมง

ปรับปรุงสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ทำเรือปากบาราให้สวยงาม มีร้านจำหน่ายสินค้า มีสิ่งอำนวยความสะดวก ที่พัก เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

จัดเก้าอี้ให้เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว

จัดสร้างโป๊ะเรือบริเวณเกาะหลีเป๊ะให้มีคุณภาพ มาตรฐานที่ดีขึ้น มีพื้นที่กว้าง มีร้านจำหน่ายสินค้าและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงบนโป๊ะควรมีเจ้าหน้าที่เพื่อดูแลความปลอดภัยและให้บริการในด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว

จัดระบบการจอดเรือบริเวณโป๊ะเรือเกาะหลีเป๊ะและท่าเรือปากบารา เพื่อความเป็นระเบียบและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

ความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะหรือการจัดเก็บขยะ

เกาะหลีเป๊ะเป็นเกาะหนึ่งที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เป็นเกาะที่มีนักท่องเที่ยวนิยมเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เป็นสถานที่ที่มีประชาชนอาศัยอยู่ และมีการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทั้งโรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้า เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่าปัจจุบันพื้นที่เกาะหลีเป๊ะมีขยะและสิ่งปฏิกูลเป็นจำนวนมาก อันเนื่องมาจากพื้นที่เกาะหลีเป๊ะไม่มีการจัดเก็บขยะอย่างเป็นระบบ ทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการได้นำขยะไปทิ้งไว้บริเวณกลางเกาะหลีเป๊ะเป็นจำนวนมาก และยังเป็นผลมาจากนักท่องเที่ยวได้นำขยะเข้าไปในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ แต่ไม่ได้นำขยะกลับขึ้นฝั่งด้วย เมื่อไม่มีกระบวนการจัดเก็บขยะอย่างเป็นระบบ จึงทำให้มีขยะและสิ่งปฏิกูลบนเกาะหลีเป๊ะมีจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เช่น ปัญหากลิ่นเหม็น ทิศนอูจาด เป็นต้น จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บขยะหรือสิ่งปฏิกูลดังกล่าว มีสาเหตุเนื่องมาจากค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บขยะมีจำนวนสูงมากเพราะเกาะหลีเป๊ะอยู่ไกลจากฝั่ง การจัดเก็บขยะจำเป็นต้องนำขยะขึ้นไปบนฝั่ง โดยต้องใช้เรือแพขนาดใหญ่ ซึ่งปัจจุบันพบว่าไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลเรื่องขยะอย่างจริงจัง ดังนั้นหากไม่มีการดูแลหรือให้ความสำคัญกับปัญหาขยะอย่างจริงจังและโดยเร่งด่วน จะส่งผลให้การท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะและอุทยานแห่งชาติตะรุเตาชะงักงันได้

แนวทางการพัฒนา

ควรกำหนดให้มีมาตรการหรือระบบการกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูล เพื่อรักษาความสะอาดบริเวณชายหาดและรอบ ๆ เกาะ นอกจากนี้การจัดการขยะในพื้นที่ ควรใช้วิธีการสร้างความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานภาคเอกชน ซึ่งในกระบวนการจัดเก็บขยะอาจจะใช้วิธีจ้างเหมาบริษัทเอกชนให้เข้ามารับผิดชอบ โดยเก็บค่าบริการจาก

ผู้ประกอบการในพื้นที่ ซึ่งอัตราค่าบริการอาจจะเก็บตามขนาดของพื้นที่กิจการนั้น ๆ หรือประเภทของกิจการนั้น ๆ นอกจากวิธีการดังกล่าวแล้วอาจจะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูลเข้ามาบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดเก็บขยะ เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูลมีงบประมาณและมีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการบริหารจัดการด้านขยะ

ควรจัดวางถังขยะกระจายตามจุดต่าง ๆ เพื่อให้พนักงานที่เกี่ยวข้อง

ไฟฟ้าหรือความเพียงพอของแสงสว่าง

อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีข้อจำกัดทางด้านไฟฟ้า โดยเฉพาะเกาะตะรุเตาและเกาะอาดัง จะมีการเปิด-ปิด ไฟฟ้าเป็นช่วงเวลา ได้แก่ เปิดหรือจ่ายกระแสไฟฟ้าเวลา 18.00 น. ถึงเวลา 01.00 น. เนื่องจากพื้นที่เกาะตะรุเตาและเกาะอาดังเป็นการปั่นไฟฟ้าใช้เอง สำหรับเกาะหลีเป๊ะได้มีบริษัทเอกชนมาให้บริการด้านไฟฟ้าแต่มีค่าให้บริการสูง นอกจากนี้พบว่าในอนาคตมีแนวโน้มนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเป็นจำนวนมาก จึงมีความจำเป็นต้องมีการขยายและเพิ่มงานบริการด้านการท่องเที่ยว เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร ที่พัก เป็นต้น และมีแนวโน้มที่จะมีประชาชนจากนอกพื้นที่เข้ามาประกอบอาชีพที่เกาะหลีเป๊ะเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการรองรับนักท่องเที่ยว ประชาชน และสถานที่พัก ร้านอาหาร จึงควรมีการพัฒนาด้านระบบไฟฟ้าให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นทั้งในเกาะหลีเป๊ะและเกาะตะรุเตา

แนวทางการพัฒนา

ควรนำระบบพลังงานแสงอาทิตย์มาเป็นไฟฟ้า

จัดให้มีไฟฟ้าตามทางเดินบริเวณชายหาด ที่พักและบริเวณเต็นท์ของนักท่องเที่ยว

บริเวณเกาะหลีเป๊ะ ควรมีไฟฟ้าตลอดทางเดินเท้าเพื่อความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและประชาชน

เมื่อมีการจัดตั้งเป็นรูปแบบองค์การมหาชนเพื่อการท่องเที่ยว จะทำให้มีความชัดเจนด้านการบริหารจัดการและงบประมาณ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาระบบไฟฟ้าด้วย นอกจากนี้พบว่าจะมีการแข่งขันกันของบริษัทเอกชนในการให้บริการด้านไฟฟ้า โดยจะมีบริษัทเอกชนเข้ามาประมูลเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ค่าไฟฟ้ามีราคาถูกลง

จากการศึกษาพบประเด็นเพิ่มเติมในด้านความเพียงพอของน้ำใช้ เนื่องจากพื้นที่เกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้ ซึ่งในอดีตมีการวางท่อน้ำมาจากน้ำตกบนเกาะอาดังเพื่อนำมาใช้ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ แต่ต่อมาท่อน้ำได้ชำรุด ใช้การไม่ได้และไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปซ่อมแซม จึงทำให้เกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้ ส่งผลให้ประชาชนและผู้ประกอบการในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะใช้วิธีการขุดเจาะน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ ซึ่งจะขาดแคลนน้ำใช้เป็นอย่างมากในช่วงฤดูการท่องเที่ยว นอกจากนี้การขุดเจาะน้ำบาดาลเป็นจำนวนมากอาจจะส่งผลให้ในอนาคตแผ่นดินบนเกาะหลีเป๊ะยุบตัวได้ สำหรับเกาะตะรุเตา เกาะอาดังและเกาะราวีมีน้ำใช้ตลอดปีและมีปริมาณมาก เนื่องจากมีการนำน้ำตกบนเกาะแต่ละเกาะมาใช้และให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ประกอบกับพื้นที่ของเกาะตะรุเตา

เกาะอาดังและเกาะราวีมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปพักแรมเป็นจำนวนน้อย จึงทำให้ความต้องการการใช้น้ำมีน้อยเช่นกัน สำหรับแนวทางการแก้ไขคือ ควรมีการพัฒนาระบบน้ำประปาในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะอย่างเป็นระบบ ควรมีการซ่อมแซมท่อน้ำที่ชำรุดให้สามารถใช้งานได้ และควรกระจายให้นักท่องเที่ยวไปพักแรม ณ เกาะตะรุเตา เกาะอาดังและเกาะราวี เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวกระจุกตัวอยู่เฉพาะในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ

4.3 การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก

สินค้าที่ระลึกของพื้นที่ เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะซื้อเพื่อนำไปฝากกับญาติ เพื่อน หรือเก็บไว้เป็นที่ระลึก นอกจากนี้การจัดทำสินค้าที่ระลึกเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ และยังเป็นส่งเสริมวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของพื้นที่ให้ประชาชนทั่วไปทราบ นอกจากนี้ยังเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของพื้นที่ให้นักท่องเที่ยวรู้จักและมีความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ แต่ปัจจุบันพบว่าสินค้าที่ระลึกของอุทยานฯ มีจำนวนน้อย ไม่มีความหลากหลายหรือโดดเด่นเมื่อเทียบกับสถานที่อื่น เนื่องจากประชาชนผู้ประกอบการไม่มีการจัดทำสินค้าที่ระลึกเพื่อจำหน่าย รวมถึงไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลเกี่ยวกับการพัฒนาฝีมือแรงงานให้กับประชาชนในพื้นที่ ดังนั้นจึงควรมีการพัฒนาสินค้าที่ระลึกให้มีความหลากหลายเพื่อจำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งจะก่อให้เกิดความพอใจแก่นักท่องเที่ยว ประชาชน และผู้ประกอบการได้

แนวทางการพัฒนา

ส่งเสริมสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองให้เป็นสินค้าที่ระลึก

หน่วยงานภาครัฐควรให้การสนับสนุนในการพัฒนาฝีมือแรงงานด้าน

สินค้าที่ระลึกให้แก่ประชาชนและผู้ประกอบการในพื้นที่อุทยานฯ

ควรมีการรวมกลุ่มหรือจัดตั้งเป็นชมรมเพื่อจัดทำสินค้าที่ระลึก

ควรมีการจัดสถานที่เพื่อเป็นจุดรวมสินค้าที่ระลึกและกระจายสินค้า ทำ

ให้นักท่องเที่ยวได้เลือกชมสินค้าที่ระลึกที่หลากหลาย

การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบจากคลื่น ลม อยู่ในระดับหนึ่ง ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวหรือประชาชนได้ จึงต้องการมีให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนอย่างรัดกุม เพื่อให้เกิดความสบายใจ ความปลอดภัย และเป็นการรักษาภาพพจน์ที่ดีของการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ด้วย นอกจากนี้พบว่าปัจจุบันพื้นที่เกาะหลีเป๊ะมีชาวต่างด้าวหลบหนีเข้ามาเพื่อทำงานเป็นแรงงานตามสถานประกอบการต่าง ๆ ซึ่งอาจจะส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ และพบว่ามีเรือประมงนอกพื้นที่เข้ามาจอดเทียบบริเวณเกาะหลีเป๊ะเพื่อหลบคลื่น ลม แต่เมื่อเข้ามาเกาะหลีเป๊ะกลับมาก่อปัญหาอาชญากรรม เช่น ขโมยของ ทะเลาะวิวาท เป็นต้น แต่การให้บริการด้านความ

ปลอดภัยในพื้นที่มีไม่ทั่วถึง ซึ่งหน้าที่ในการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการนำเที่ยว ซึ่งมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว ส่งผลให้ไม่สามารถดูแลนักท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึง ดังนั้นจึงควรมีการให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

แนวทางการพัฒนา

ควรปรับปรุงระบบรักษาความปลอดภัยในเรือโดยสาร เรือหางยาวให้มีความปลอดภัย โดยเฉพาะเรือทุกลำควรมีเสื้อชูชีพที่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว

ปรับปรุงระบบคมนาคมในการเดินทาง โดยหลีกเลี่ยงการเดินทางในช่วงเวลาตรุษหรือคลื่นลมแรง

ควรมีการร่วมกลุ่มของกลุ่มเรือหางยาวที่ให้บริการเรือนำเที่ยว โดยทุกครั้งก่อนนำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำชมปะการัง ควรมีการตรวจตราคุณภาพเรือให้รอบคอบ ตรวจสอบสภาพร่างกายของนักท่องเที่ยวและควรมีการลงเวลาเรือเข้า-ออก

ควรมีการจัดตั้งเป็นกลุ่มอาสาสมัครชุมชน เพื่อดูแลความปลอดภัยในพื้นที่

เพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่

จัดเจ้าหน้าที่ดูแลขณะนักท่องเที่ยวดำน้ำเพื่อเป็นการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงเป็นการป้องกันการขโมยปะการังและการทำลายสัตว์น้ำ

ควรจัดให้มีบริการตู้โทรศัพท์รับฝากของมีค่าแก่นักท่องเที่ยว

ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล

ปัจจุบันอุทยานแห่งชาติตะรุเตาขาดสถานพยาบาล ขาดแคลนการรักษาพยาบาลโดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะ ซึ่งเป็นเกาะที่มีประชาชนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ประกอบกับมีผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เมื่อประชาชนผู้ประกอบการ หรือนักท่องเที่ยวเจ็บ ไข้ ไม่สบาย ได้รับอุบัติเหตุจากการท่องเที่ยว ก็ใช้บริการรักษาที่สถานีนามัยบ้านเกาะหลีเป๊ะ ซึ่งมีเพียงแห่งเดียวในพื้นที่อุทยานฯ และตั้งอยู่บนเกาะหลีเป๊ะ แต่พบว่าเครื่องมือ อุปกรณ์ทางการแพทย์มีจำนวนน้อย ไม่มีคุณภาพ และพบว่าบุคลากรทางการแพทย์ขาดแคลนอยู่ นอกจากนี้พบว่าเมื่อประชาชนไม่สบายหรือนักท่องเที่ยวได้รับอุบัติเหตุร้ายแรง ก็จะนำไปส่งสถานพยาบาลบนฝั่ง ซึ่งมีระยะทางไกลและมีข้อกีดในด้านช่วงเวลาในการเดินทาง กล่าวคือสามารถเดินทางได้บางเวลา เพราะต้องหลบหลีกเลี่ยงคลื่นลม และพบว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางดังกล่าวมีราคาสูง ดังนั้นจึงควรเพิ่มการรักษาพยาบาลในพื้นที่ เพื่อให้บริการแก่ประชาชน นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ ให้มีความปลอดภัยในชีวิตและสามารถให้บริการที่รวดเร็วแก่ผู้ป่วยได้

แนวทางการพัฒนา

มีการให้ความรู้และฝึกอบรมแก่ประชาชน ผู้ประกอบการนำเที่ยว เกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

พัฒนา ปรับปรุง สถานีอนามัยให้มีคุณภาพที่ดีขึ้น มีวัสดุ อุปกรณ์ที่ทันสมัย สถานีอนามัยควรมีเรือเร็ว (Speed Boat) ไว้ใช้ปฏิบัติการและมีความพร้อมที่จะปฏิบัติการอยู่เสมอ

จัดหาหรือพัฒนาบุคลากรด้านการแพทย์ให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น แต่ทั้งนี้ควรให้ค่าตอบแทนที่สูง

นอกจากนี้ จากการศึกษาพบประเด็นเพิ่มเติมในด้านสถาบันการเงิน กล่าวคือปัจจุบันไม่มีสถาบันการเงินใดเข้าไปให้บริการด้านการเงิน เช่น การให้บริการเงินด่วน (ATM) หรือการแลกเปลี่ยนเงินตรา ซึ่งเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ

5. ความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวในอนาคต

จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่าสภาพพื้นที่การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีข้อจำกัดหรือปัญหาด้านการบริหารจัดการ ทั้งในส่วนของข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งนำมาสู่ข้อจำกัดด้านความสามารถในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา เนื่องจากภารกิจและหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพื่อดูแลและป้องกันทรัพยากรธรรมชาติ ในขณะที่พื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจุดเด่นด้านการท่องเที่ยว จึงมีการดำเนินงานควบคู่กันไประหว่างการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและการทำงานด้านการท่องเที่ยว แต่จากสภาพปัญหาหรือข้อจำกัดดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ส่งผลให้การดำเนินภารกิจในด้านต่างๆ ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงควรมีการพัฒนาและแก้ไขสภาพปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจัง นอกจากนี้จากการศึกษาพบประเด็นเพิ่มเติมว่าปัจจุบันไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอย่างจริงจัง จึงได้เกิดแนวคิดที่จะจัดการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวดังกล่าวขึ้น

จากการศึกษาพบว่าการบริหารและจัดการพื้นที่ดังกล่าวขึ้นโดยปกติเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาและองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย แต่เนื่องจากทั้ง 2 หน่วยงาน มีภารกิจที่แตกต่างกัน และไม่ได้มีภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ส่งผลให้เกาะหลีเป๊ะและพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตาขาดทิศทางการบริหารและการจัดการที่ชัดเจน ดังนั้นจึงมีการเสนอแนะถึงการบริหารงานในพื้นที่ โดยจากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง 25 คน ได้เสนอแนะแนวทางการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวไว้ดังนี้

5.1 คณะกรรมการบริหาร มีผู้เสนอแนะจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 84 กล่าวคือเป็นการบริหารในเชิงบูรณาการ โดยคณะกรรมการบริหารดังกล่าวมาจากตัวแทนของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งมีทั้งหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชนและประชาชน สำหรับกระบวนการในการบริหารนั้น พบว่าคณะกรรมการ

ดังกล่าวจะดำเนินการบริหารพื้นที่โดยว่าจ้างผู้บริหารเอกชนหรือทีมบริหารมาบริหารพื้นที่ ทั้งนี้ คณะกรรมการและทีมบริหารดังกล่าวต้องมีกฎหมายรองรับ เพื่อความชอบธรรมในการบริหาร และต้องมีการปรับแก้กฎหมายที่เป็นข้อจำกัดของการพัฒนา เพื่อให้การพัฒนาสะดวกยิ่งขึ้น รวมทั้งต้องมีการจัดตั้งสำนักงานบริหารในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา (เกาะหลีเป๊ะ) ด้วย เพื่อให้สามารถดูแลพื้นที่ได้ทั่วถึง

5.2 จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลีเป๊ะ มีผู้เสนอแนะจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4 กล่าวคือให้แยกหมู่บ้านในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาออกเป็น 4 หมู่บ้าน คือ หมู่บ้านเกาะอาดัง หมู่บ้านดูโป๊ะ หมู่บ้านสี่เชิง หมู่บ้านหาดพิทยา และให้ประชากรแฝงที่เข้ามาประกอบอาชีพในพื้นที่ย้ายสำเนาทะเบียนบ้านให้มาอยู่ในเขตพื้นที่ เพื่อให้จำนวนประชากรครบตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แล้วจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลีเป๊ะขึ้น

5.3 จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายส่วนหน้าที่เกาะหลีเป๊ะ มีผู้เสนอแนะจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4 กล่าวคือให้องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายเข้ามาจัดตั้งสำนักงานบนพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ เพื่อให้สะดวกต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ รวมทั้งได้เข้าถึงประชาชนอีกด้วย

5.4 จัดตั้งเป็นเวทีสัมมนาโต๊ะกลม เพื่อหาแนวทางออกร่วมกันโดยไม่มีใครเป็นผู้นำ มีผู้เสนอแนะจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4 กล่าวคือให้กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมาร่วมหารือกันถึงปัญหาต่างๆ หรือแนวทางการพัฒนาของพื้นที่ โดยไม่ให้มีใครเป็นประธาน เพื่อป้องกันมิให้เกิดการชักนำหรือมีอำนาจมากกว่ากัน

5.5 อุทยานแห่งชาติตะรุเตาบริหารจัดการเอง มีผู้เสนอแนะจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4 กล่าวคือให้มีการสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติมให้กับอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว

6. จากแนวทางการบริหารข้างต้น ท่านคิดว่ารูปแบบการบริหารใดที่เหมาะสมกับพื้นที่มากที่สุด

โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการนำเสนอรูปแบบการบริหารในพื้นที่ต่างๆ ที่ได้ทบทวนวรรณกรรมมาให้แก่กลุ่มตัวอย่างพิจารณา ซึ่งจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างได้ให้ความสนใจกับรูปแบบการบริหารดังนี้

6.1 องค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 84

6.2 อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4

6.3 องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายเพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8

6.4 องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลีเป๊ะจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4

7. หน่วยงานสำคัญที่ควรเข้ามามีหน้าที่บริหารจัดการกับพื้นที่

จากการศึกษาพบว่าหน่วยงานที่ควรเข้ามาบริหารจัดการหรือมีส่วนร่วมสำคัญต่อการบริหารจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ได้แก่

7.1 สำนักงานจังหวัดสตูล ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาจังหวัดสตูล โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บริหาร รวมทั้งเป็นแหล่งงบประมาณที่จะนำมาสนับสนุนและพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

7.2 อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแลพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

7.3 องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดูแลอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีหน้าที่พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน จัดเก็บภาษี และพัฒนาด้านต่าง ๆ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

7.4 สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่วางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสตูล รวมถึงอุทยานแห่งชาติตะรุเตา นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอีกด้วย

8. ความคิดเห็นที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความพร้อมที่จะมีการเปลี่ยนแปลงและควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพราะทุกกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าถ้าไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปดูแลพื้นที่อย่างจริงจัง จะส่งผลให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างไร้ทิศทาง ต่างคนต่างเข้ามาตักตวงผลประโยชน์ ปัญหาต่างๆ ที่มีอยู่จะขยายวงกว้างขึ้น ซึ่งถ้ามีหน่วยงานที่มาดูแลและดำเนินการบริหารอย่างเป็นรูปธรรม จะก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาพื้นที่และการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันจะได้รับการแก้ไข มีการออกกฎ ระเบียบร่วมกัน รวมทั้งมีความชัดเจนถึงงบประมาณที่จะนำมาพัฒนา และจะเป็นตัวแบบของการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวแบบใหม่เพื่อนำไปใช้กับพื้นที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ

9. ข้อดี / ข้อเสีย หรือผลการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (รวมเกาะหลีเป๊ะ)

ข้อดี

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าจะเกิดผลดี เพราะจะทำให้การท่องเที่ยวมีทิศทางที่ชัดเจน มีหน่วยงานที่มารับผิดชอบอย่างชัดเจน ปัญหาต่างๆ สามารถแก้ไขได้ตรงตามสภาพปัญหา การดำเนินการด้านการท่องเที่ยวสามารถทำไปได้พร้อม ๆ กัน รู้ที่มาและจำนวนงบประมาณที่นำมาพัฒนาพื้นที่อย่างชัดเจน มีแผนในการพัฒนาอย่างชัดเจน การพัฒนาตรงตามความต้องการของพื้นที่ ประชาชนในพื้นที่มีรายได้เพิ่มขึ้น มีความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ราคาสินค้ามีความชัดเจนขึ้น และสามารถทำให้การท่องเที่ยวของอุทยาน

แห่งชาติตระรูเตามีความยั่งยืน สามารถตอบสนองความต้องการของประเทศไทยได้

ข้อเสีย

จากการศึกษาพบว่า ข้อเสียของการเปลี่ยนแปลงอาจจะยังไม่เห็นผลที่ชัดเจน เพราะทุกฝ่ายได้เข้ามามีส่วนร่วมกัน แต่น่าจะเกิดผลเสียในด้านผลประโยชน์ กล่าวคือ มีการเข้ามาแทรกแซงเรื่องผลประโยชน์หรือผู้บริหารอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อน เพราะฉะนั้นจะต้องมีระบบการถ่วงดุลอำนาจไว้ เช่น ถ้าผู้บริหารขาดทุนโดยทุจริต จะต้องมียกโทษ หรืออาจจะมีกลุ่มผู้มีอิทธิพลเข้ามาแทรกแซงกับการบริหารได้ เนื่องจากพื้นที่เกาะหลีเป๊ะเป็นพื้นที่ที่มีผลประโยชน์มาก นอกจากนี้จะทำให้ที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะมีราคาสูง

10. ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตระรูเตาที่มีต่อชุมชนในพื้นที่และรอบๆ พื้นที่

จากการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันประชาชนหรือชุมชนชาวเลได้มีการเปลี่ยนแปลงแล้ว ทั้งด้านวิถีชีวิต อาชีพ การแต่งกาย ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงการบริหารจะไม่ส่งผลกระทบในด้านเสียต่อประชาชนหรือชุมชนมาก แต่จะก่อให้เกิดผลดีต่อชุมชน กล่าวคือ คุณภาพชีวิตของชุมชนดีขึ้น มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ตรงกับความต้องการของชุมชน ชุมชนได้รับความเจริญและพัฒนามากขึ้น ประชาชนมีโอกาสดำเนินงานเพิ่มขึ้น มีโอกาสในการได้รับการศึกษาและกรรมสิทธิ์ในการครอบครองที่ดินก็จะถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้พบว่า ประชาชนและชุมชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการบริหารจัดการในพื้นที่ของตนเอง ทำให้ชุมชนมีอำนาจมากขึ้นและสามารถคานอำนาจกับกลุ่มนายทุน และยังสามารถส่งผลให้ประชาชนหรือชุมชนได้รับผลประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะประชาชนระดับรากหญ้า ซึ่งในอดีตไม่เคยได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวก็ได้รับผลประโยชน์ มีการกระจายรายได้เพิ่มขึ้น รายได้ของประชาชนมั่นคงขึ้น สำหรับผลกระทบด้านลบที่มีต่อชุมชน คือความสัมพันธ์ของคนในชุมชนลดน้อยลง มีความขัดแย้งเพิ่มขึ้น ความแออัดของชุมชนเพิ่มขึ้น มีการเข้ามาทำงานของคนต่างถิ่นและปัญหาเสพยาเสพติดเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบประเด็นเพิ่มเติมคือประชาชนที่อพยพเข้ามาในพื้นที่เพื่อประกอบธุรกิจหรือผู้ประกอบการในพื้นที่ที่อาจจะเสียผลประโยชน์บางส่วนไป

11. หน่วยงานที่ควรมีบทบาทหรือให้ความร่วมมือในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตระรูเตา

จากการศึกษาพบว่า การบริหารและการจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวควรมีหลายหน่วยงานที่เข้ามามีส่วนร่วมกัน ทั้งหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชนและหน่วยงานภาคประชาชน อาจจะเป็นการปฏิบัติงานในรูปแบบของการประสานงานกันหรือการขอความร่วมมือ เพื่อให้การบริหารจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผล ได้แก่

11.1 สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล

11.2 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดตรัง

- 11.3 สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5 จังหวัดนครศรีธรรมราช
- 11.4 สำนักงานจังหวัดสตูล
- 11.5 สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง
- 11.6 สำนักงานตำรวจท่องเที่ยว
- 11.7 ด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสตูล
- 11.8 สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 5 จังหวัดสตูล
- 11.9 สำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัดสตูล
- 11.10 โรงเรียนบ้านเกาะอาดัง
- 11.11 องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล
- 11.12 สำนักงานธนารักษ์ จังหวัดสตูล
- 11.13 หอการค้า จังหวัดสตูล
- 11.14 สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว จังหวัดสตูล
- 11.15 ชมรมมัคคุเทศก์ จังหวัดสตูล
- 11.16 ตัวแทนผู้ประกอบการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
- 11.17 องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย
- 11.18 ตัวแทนประชาชนบนเกาะหลีเป๊ะ

12. อำนาจหน้าที่รูปแบบการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างได้เสนออำนาจหน้าที่ของรูปแบบการบริหารสำหรับดูแลพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ซึ่งรวมถึงเกาะหลีเป๊ะด้วยนั้น มีดังนี้

- 12.1 การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดการขยะ การจัดการน้ำเสีย เป็นต้น
- 12.2 จัดทำโครงสร้างพื้นฐานเฉพาะพื้นที่บนเกาะหลีเป๊ะ
- 12.3 กำหนดนโยบายและทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
- 12.4 กำหนดมาตรฐานการให้บริการและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว
- 12.5 ประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับเอกชนในเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- 12.6. ดูแลพื้นที่สาธารณะ

13. การกำกับดูแลรูปแบบการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เสนอให้ระดับจังหวัดเป็นผู้กำกับดูแล คือผู้ว่าราชการจังหวัดสตูลเป็นผู้ที่กำกับดูแลการบริหารงานของคณะกรรมการบริหารพื้นที่ เพราะคณะกรรมการบริหารพื้นที่อยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา จังหวัดสตูล และเป็นหน่วยงานหนึ่งในจังหวัด ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ที่มีอำนาจการบริหารมากที่สุดในจังหวัดสตูล และมีความสามารถที่จะขอการสนับสนุนในด้านต่างๆ จากหน่วยงานต่างๆ ได้

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
2. เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (โดยประเมินผ่านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก)
3. เพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้ บุคลากรของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้ประกอบการ และเพื่อให้ได้รายละเอียดเพิ่มเติมและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ในการศึกษาโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) จากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ได้แก่ ตัวแทนของหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนของหน่วยงานภาคเอกชน บุคลากรฝ่ายบริหารของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา และผู้นำที่เป็นทางการ / ไม่เป็นทางการ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการประมวลผลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Product and Service Solutions) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่า PNI_{modified} (Modified Priority Needs Index) เพื่อจัดลำดับสิ่งที่ต้องการพัฒนา สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะทั่วไปของประชากร

1.1 บุคลากร

บุคลากรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีสถานภาพการปฏิบัติงานเป็นพนักงานจ้างเหมา มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

1.2 นักท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติตะรุเตาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานภาพโสด มีอายุระหว่าง 21-30 ปี มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท / ลูกจ้างเอกชน มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001-20,000 บาท

1.3 ประชาชน

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ประชาชนส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้ว ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัท / รับจ้าง มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 5,001-10,000 บาท

1.4 ผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติตะรุเตาส่วนใหญ่ให้บริการด้านการจัดทัวร์นำเที่ยว เปิดดำเนินการกิจการมาแล้ว 1-5 ปี มีพนักงานตั้งแต่ 1-10 คน นักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ และเดือนที่มีผู้ใช้บริการมากที่สุดคือเดือนมกราคม

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ของการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเพื่อพักผ่อนและพักผ่อนที่เกาะหลีเป๊ะ ส่วนใหญ่พักค้างคืนจำนวน 2 คืนและเลือกบริการที่พักของโรงแรม / บังกะโลของเอกชน มีพาหนะที่เดินทางมายังอุทยานแห่งชาติตะรุเตาโดยรถยนต์ส่วนตัว และนิยมมาท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเข้าชมหรือท่องเที่ยวที่เกาะหลีเป๊ะ เกาะหินงามและเกาะราวี มีกิจกรรมท่องเที่ยวคือดำน้ำชมปะการัง และนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาอีก

3. ปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

จากการศึกษาพบว่า ในภาพรวมปัญหาหรือข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาด้านบุคลากร

มีสภาพปัญหาและข้อจำกัดคือ ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน การยอมรับ

เทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงาน และความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ตามลำดับ

3.2 ปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาด้านงบประมาณมีสภาพปัญหาและข้อจำกัดคือ ประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยาน ความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน และการกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน ตามลำดับ

3.3 ปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาด้านวัสดุอุปกรณ์มีสภาพปัญหาและข้อจำกัดคือ คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และความทันสมัยของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ตามลำดับ

3.4 ปัญหาและข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาด้านการบริหารจัดการมีสภาพปัญหาและข้อจำกัดคือ การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) การร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง และการร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ ตามลำดับ

4. การจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยประเมินผ่านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งมีระดับความต้องการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

4.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มมีความต้องการพัฒนา คือ ด้านความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง และความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว สำหรับด้านที่มีประชากร 3 กลุ่มมีความต้องการพัฒนา คือ สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า

4.2 โครงสร้างพื้นฐาน พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มมีความต้องการพัฒนา คือ ด้านคุณภาพท่าเรือและความเพียงพอของสถานที่ตั้งชยะหรือการจัดเก็บชยะ

4.3 ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่าประชากรทั้ง 4 กลุ่มมีความต้องการพัฒนา คือ ด้านความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก การให้บริการความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวด้านความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและป้ายบอกเส้นทาง สำหรับด้านที่มีประชากร 3 กลุ่มมีความต้องการพัฒนา คือ ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ด้านความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค ด้านความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ความทันสมัยของเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

5. ข้อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีปลาและปะการังหลากหลายชนิดที่สวยงาม มีชายหาดที่สวยงาม มีกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น การดำน้ำชมปะการังทั้งในรูปแบบดำน้ำตื้น (Snorkeling or Skin Diving) และดำน้ำลึก (Scuba Diving) จึงเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว โดยเฉพาะพื้นที่เกาะหลีเป๊ะซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา แต่มีที่ดินส่วนใหญ่เป็นเอกสารสิทธิ์ในการครอบครองของประชาชนและเอกชน มีบังกะโล รีสอร์ท ร้านอาหารของเอกชนไว้ให้บริการกับนักท่องเที่ยว จากความสวยงามและความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว ทำให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ และมีแนวโน้มที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ในสภาพปัจจุบันนี้การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้ประสบกับปัญหาหลายประการ กล่าวคือ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ปัญหาขยะ ปัญหาน้ำเสีย เป็นต้น ปัญหาที่ดินบนพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ปัญหาการก่อสร้างอาคารผิดกฎหมายบนพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ปัญหาค่าครองชีพสูง ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นเกิดจากการที่ไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลพื้นที่อย่างชัดเจน หน่วยงานที่เข้ามาส่วนใหญ่จะเข้ามาในรูปแบบของการจัดโครงการ จัดกิจกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง จึงทำให้การดำเนินการด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ขาดทิศทางการดำเนินการที่ชัดเจน ขาดแผนแม่บทการพัฒนา โดยเฉพาะพื้นที่เกาะหลีเป๊ะนั้น พบว่าการพัฒนาส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับดำเนินการของเอกชนที่มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ ส่งผลให้เกาะหลีเป๊ะพัฒนาอย่างไร้ทิศทาง นอกจากนี้พบว่าพื้นที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา แต่พบว่าการบริหารงานภายในสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ไม่ได้มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลหรือปฏิบัติงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง โดยการท่องเที่ยวยังเป็นภารกิจรองของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอยู่ เนื่องจากบทบาทหลักของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาคือการป้องกันและอนุรักษ์พื้นที่ที่มีความสมบูรณ์ แต่ในปัจจุบันพื้นที่อุทยานมีจุดเด่นทางการท่องเที่ยว จึงต้องเตรียมพร้อมที่จะรองรับกับการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้น ดังนั้นทางผู้วิจัยจึงได้เสนอรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

จากการศึกษาเพื่อให้การบริหารหรือการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีความคล่องตัว มีความชัดเจนและมีการพัฒนาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทางผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสัมภาษณ์ ซึ่งพบว่ารูปแบบการบริหารที่เหมาะสมกับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาคือ “รูปแบบองค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว” เนื่องจากองค์การมหาชนเป็นองค์กรของภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้รับผิดชอบปฏิบัติการกิจด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นภารกิจที่ไม่มุ่งแสวงหากำไรและต้องการความคล่องตัวในการดำเนินการ รวมทั้งเป็นองค์กรบริหารที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ

ได้ด้วยตนเองและรวดเร็ว จึงมีความเหมาะสมที่จะนำมาเป็นรูปแบบการบริหารกับการท่องเที่ยวของพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

5.1 โครงสร้างการบริหาร

โครงสร้างการบริหารงานขององค์การมหาชนเพื่อการท่องเที่ยวประกอบด้วย คณะกรรมการบริหารและผู้อำนวยการ โดยคณะกรรมการบริหารจะเป็นผู้กำหนดนโยบายและกำกับดูแลการบริหารงานโดยทั่วไปขององค์การมหาชน ส่วนผู้อำนวยการจะทำหน้าที่เป็นผู้บริหารและผู้บังคับบัญชาของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กร

1. คณะกรรมการบริหาร มีจำนวน 14 คน ประกอบด้วย

1.1 ผู้แทนของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว จำนวน 4 คน

1.2 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 4 คน ได้แก่ผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ทางด้านการบริหาร กฎหมาย สิ่งแวดล้อม และการผังเมือง โดยในจำนวนนี้จะต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ

1.3 ผู้แทนของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ จำนวน 4 คน

1.4 ผู้แทนของประชาชนภายในพื้นที่จำนวน 2 คน

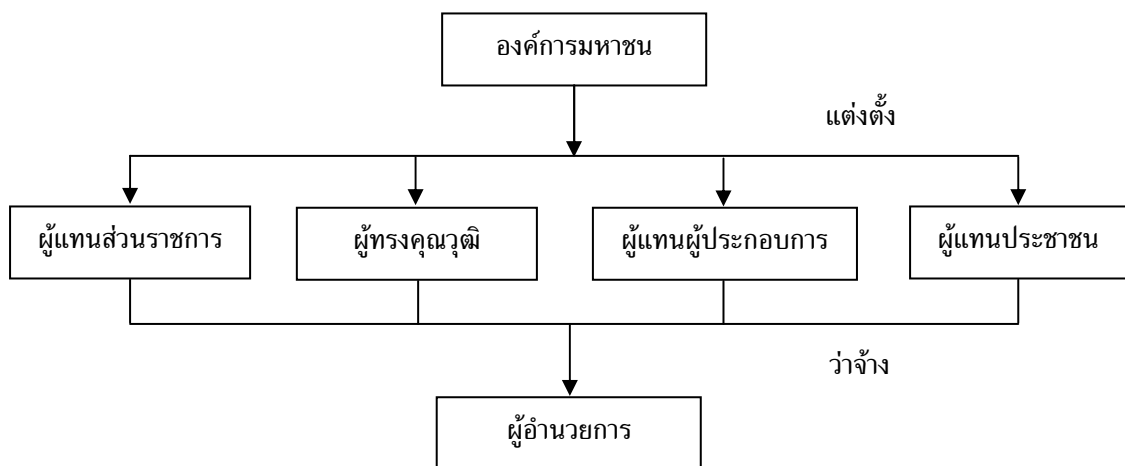
คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการบริหารงาน ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไปให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ตรวจสอบและอนุมัติการใช้งบประมาณ ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับองค์การในเรื่องต่างๆ เช่น ออกระเบียบข้อบังคับทางการเงินและบุคลากร รวมทั้งการควบคุมดูแลการบริหารงานของผู้อำนวยการ

2. ผู้อำนวยการ มาจากการสรรหาและว่าจ้างของคณะกรรมการบริหาร โดยต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด เช่น เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านการบริหารการท่องเที่ยว มีประสบการณ์ด้านการบริหารการท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า 10 ปี เป็นต้น และต้องสามารถทำงานให้กับองค์การได้เต็มเวลา สำหรับวาระในการดำรงตำแหน่งให้เป็นไปตามสัญญาว่าจ้างที่ผู้ได้รับการว่าจ้างเป็นผู้อำนวยการทำกับคณะกรรมการบริหาร ทั้งนี้คณะกรรมการบริหารเป็นผู้มีอำนาจในการเลิกจ้างหรือถอดถอนผู้อำนวยการออกจากตำแหน่ง หากผู้ได้รับการว่าจ้างเป็นผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่องค์การมหาชน หรือกรณีอื่นตามที่ได้มีการตกลงกันไว้

ผู้อำนวยการมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์การ สอดคล้องกับนโยบายและมติของคณะกรรมการบริหาร โดยผู้อำนวยการจะต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการบริหารในการบริหารงานขององค์การมหาชน รวมทั้งเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างขององค์การ มีอำนาจในการวางระเบียบเกี่ยวกับ

การดำเนินงานขององค์กร ทั้งนี้ระเบียบดังกล่าวจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบ ข้อบังคับ นโยบาย หรือมติที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

องค์กรจะมีระบบการบริหารงานบุคคลเป็นของตนเองโดยเฉพาะ กล่าวคือ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กร ได้แก่ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างขององค์กรจะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้บริหาร โดยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างจะถูกกำหนดไว้ ส่วนวิธีการปฏิบัติงาน การบรรจุ แต่งตั้ง และการลงโทษทางวินัยจะเป็นไปตามระเบียบและข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนดไว้



ภาพประกอบ 8 โครงสร้างการบริหารขององค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว

5.2 อำนาจหน้าที่

1. กำหนดนโยบายและทิศทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ
ตระรุเตา
2. บริหารจัดการและวางแผนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ
ตระรุเตา ซึ่งรวมถึงแผนการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
3. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (การจัดเก็บขยะ การบำบัดน้ำเสีย)
4. การดูแลพื้นที่สาธารณะ
5. กำหนดมาตรฐานการให้บริการและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและ
ประชาชน
6. อำนาจความสะอาดด้านการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชน
ทั้งนี้อำนาจหน้าที่ดังกล่าวอาจจะทับซ้อนกับอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่
รับผิดชอบอยู่ในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจะต้องมีการถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ดังกล่าวให้กับองค์กร
มหาชน โดยหน่วยงานเดิมที่รับผิดชอบอยู่นั้นอาจลดบทบาทลงเป็นหน่วยงานที่คอยให้คำแนะนำ
หรือคอยประสานงาน เพื่อให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.3 การกำกับดูแล

การควบคุมตรวจสอบการดำเนินงานขององค์การจะใช้วิธีการกำกับดูแล เนื่องจากลักษณะขององค์การนั้นต้องการความเป็นอิสระในการบริหารงาน การควบคุมตรวจสอบการดำเนินงานขององค์การ จึงต้องคำนึงถึงความเป็นอิสระและประสิทธิภาพในการดำเนินงานขององค์การเป็นสำคัญ การควบคุมตรวจสอบที่อยู่ในลักษณะของการกำกับดูแลนั้นองค์การจะมีอิสระในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตน สามารถดุลพินิจในการดำเนินงานได้ภายในกรอบที่กำหนดไว้ โดยผู้มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลองค์การมหาชนคือ ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล

5.4 ผลกระทบที่มีต่อชุมชน

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารย่อมส่งผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชนในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา รวมถึงพื้นที่ใกล้เคียงด้วย ซึ่งจากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันประชาชนหรือชุมชนชาวเล ซึ่งเป็นชุมชนที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตาโดยจะอาศัยอยู่ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะและเกาะอาดังนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต อาชีพและการแต่งกายไปมากแล้ว โดยพฤติกรรม วัฒนธรรมของประชาชนเปลี่ยนแปลงเพราะได้รับอิทธิพลจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารจะไม่ส่งผลกระทบในด้านเสียต่อประชาชนหรือชุมชนมาก แต่จะก่อให้เกิดผลดีต่อชุมชน กล่าวคือคุณภาพชีวิตของประชาชนหรือชุมชนดีขึ้น มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ตรงกับความต้องการของประชาชน ชุมชนจะได้รับความเจริญและพัฒนามากขึ้น ประชาชนจะได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการบริหารจัดการในพื้นที่ของตนเอง จึงทำให้ชุมชนมีอำนาจมากขึ้นและสามารถคานอำนาจกับกลุ่มนายทุนได้ นอกจากนี้ยังส่งผลให้ประชาชนได้รับประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะประชาชนระดับรากหญ้าซึ่งในอดีตไม่เคยได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวก็จะได้รับผลประโยชน์และยังทำให้มีการกระจายรายได้ไปสู่ชุมชนอย่างทั่วถึงอีกด้วย

5.5 การยอมรับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีความพร้อมและยินยอมที่จะมีการเปลี่ยนแปลงการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา และเห็นสมควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลงโดยเร็ว เนื่องจากหน่วยงานต่างๆ มีความคิดเห็นแล้วว่าถ้าไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาดูแลพื้นที่อย่างจริงจัง จะส่งผลให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างไร้ทิศทาง โดยต่างคนต่างเข้ามาตักตวงผลประโยชน์ ส่งผลให้ปัญหาต่างๆ ที่มีอยู่ขยายวงกว้างขึ้น ซึ่งถ้ามีหน่วยงานที่เข้ามาเป็นเจ้าภาพดูแลอย่างจริงจัง ก็จะส่งผลดีต่อการพัฒนาและการท่องเที่ยวของพื้นที่ และการท่องเที่ยวก็จะพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันก็จะได้รับการแก้ไข นอกจากนี้จะมีการออกกฎ ระเบียบ เพื่อนำมาใช้ปฏิบัติร่วมกันด้วย รวมทั้งจะได้รับความรู้ถึงงบประมาณที่นำมาพัฒนาอย่างชัดเจน

ในภาพรวมของการศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา” พบว่ารูปแบบองค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวเป็นทางเลือกที่ดีที่เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่ เนื่องจากกลุ่มสัมภาษณ์เห็นด้วยกับรูปดังกล่าว เพราะมีจุดแข็งคือเป็นองค์กรของภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้รับผิดชอบปฏิบัติการจัดการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นภารกิจที่ไม่มุ่งแสวงหากำไรและมีความคล่องตัวในการดำเนินการ มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้ด้วยตนเองและรวดเร็ว ทำให้มีความสามารถในการจัดการกับปัญหาต่างๆ ของพื้นที่ได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ ประกอบกับอำนาจหน้าที่ขององค์การมหาชนเป็นองค์กรหลักในการดำเนินการและคอยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การแก้ไขปัญหาและบริหารจัดการมีเจ้าภาพหลัก จึงส่งผลให้เกิดการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาที่มีลักษณะบูรณาการ นอกจากนี้คุณสมบัติของผู้บริหารขององค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวจะมีลักษณะเป็นผู้บริหารแบบมืออาชีพที่มีความรู้ ความชำนาญ รู้ถึงอำนาจหน้าที่ที่มี ก็จะส่งผลให้มีการแก้ไขและพัฒนาพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และการที่องค์การมหาชนฯ มีตัวแทนจากหน่วยงานภาคเอกชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ ก็จะทำให้การดำเนินการและการแก้ไขปัญหาในพื้นที่สามารถดำเนินการได้ตรงตามสภาพปัญหาของพื้นที่ แต่อย่างไรก็ดีการบริหารในรูปแบบดังกล่าวก็มีจุดอ่อนคือการบริหารงานอาจคำนึงถึงการเอื้อประโยชน์ให้กับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้ มีการเข้ามาแทรกแซงการบริหารหรือผู้บริหารอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อน ดังนั้นควรมีระบบการกำกับดูแลและการถ่วงดุลอำนาจไว้ นอกจากนี้รูปแบบดังกล่าวอาจส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติบางส่วนเสื่อมโทรมลง จึงควรมีการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างเข้มงวด ไม่ให้การท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติมากเกินไป ดังนั้นจากการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่าจุดแข็งเด่นกว่าจุดอ่อนประกอบกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีจุดเด่นทางด้านการท่องเที่ยว แต่มีสภาพปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้รูปแบบองค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวเป็นรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. จากการศึกษพบว่าปัญหาหรือข้อจำกัดของการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียดพบว่าบุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ ในปัจจุบันไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ อติรส หงสสาร

(2547 : 116-127) พบว่าการปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมมีบุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และมีความสอดคล้องกับ ชุกลิน อุนวิจิตร และคณะ (2549 : 103-108) ที่พบว่าปัญหาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคือ บุคลากรไม่เพียงพอ งบประมาณมีจำกัด เครื่องมือไม่ทันสมัย ซึ่งสาเหตุดังกล่าวอันเนื่องมาจากอุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเล มีพื้นที่รับผิดชอบกว้างและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นจึงมีความจำเป็นต้องจัดสรรบุคลากร งบประมาณ ให้สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของพื้นที่ (ณัฐพงศ์ ดิษยบุตร, 2535 : 52-53) และเนื่องจากอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีภารกิจ บทบาทหน้าที่หลักด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์ป่าให้คงมีความอุดมสมบูรณ์ไว้ แต่เมื่อพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นพื้นที่ที่มีจุดเด่นทางด้านการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงมีความจำเป็นต้องโอนบุคลากรด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์ป่ามาปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวและบริการ ส่งผลให้บุคลากรขาดแคลนและขาดทักษะในงานด้านการท่องเที่ยว และการบริการ นอกจากนี้งบประมาณที่ได้รับมามีการจัดสรรเพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยว ส่งผลให้งบประมาณไม่เพียงพอและไม่สามารถกระจายได้ทุกภารกิจของงาน สำหรับข้อจำกัดทางด้านคุณภาพของเรือและความเพียงพอของเรือที่ใช้ในการปฏิบัติงานมีไม่เพียงพอ อันเนื่องมาจากเรือที่ใช้ในการปฏิบัติงานส่วนมากเป็นเรือหางยาวซึ่งมีสภาพชำรุด ไม่พร้อมที่จะปฏิบัติงานและมีจำนวนไม่เพียงพอกับภารกิจของงานที่ปฏิบัติและขนาดของพื้นที่อุทยานฯ ที่กว้าง และหน่วยพิทักษ์อุทยานฯ แต่ละหน่วยอยู่ห่างไกลกันมาก จึงมีความจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนเรือ โดยให้หน่วยพิทักษ์อุทยานฯ ทั้ง 7 หน่วยมีเรือหน่วยละ 1 ลำ สำหรับข้อจำกัดด้านการร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) ผู้ประกอบการเรือรับจ้างและประชาชนในพื้นที่ สาเหตุมาจากการสื่อสารที่ไม่มีประสิทธิภาพและจุดมุ่งหมายด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการนำเที่ยว ผู้ประกอบการเรือรับจ้างและประชาชนในพื้นที่ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ เกียรติวิศาล และคณะ (2542 : 89) ที่พบว่าการท่องเที่ยวมักเกี่ยวข้องกับหน่วยงาน และกลุ่มบุคคลหลายกลุ่ม จึงทำให้การทำงานและการประสานงานสับสนและซ้ำซ้อนยากต่อการจัดการ ส่งผลให้เกิดปัญหาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

2. จากการศึกษาถึงความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานและการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า

ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว

ความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน ผู้ประกอบการและบุคลากร มีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองสามารถนำไปเป็นสินค้าที่ระลึก ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการสินค้าที่ระลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ เพื่อนำไปฝากเพื่อนญาติ หรือสะสมไว้เป็นของที่ระลึก นอกจากนี้การพัฒนาสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมืองสามารถเป็นการสร้างอาชีพ รายได้ให้กับ

ประชาชนในพื้นที่ได้อีกด้วย ซึ่งมีความสอดคล้องกับ สมชาย สนั่นเมือง (2541) ที่พบว่าสิ่งที่นักท่องเที่ยวคาดหวังกับการท่องเที่ยวคือ การได้รับรู้ถึงชีวิตของคนในท้องถิ่น รวมถึงเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้น ๆ นอกจากนี้พบว่าสิ่งที่ผู้รับผิดชอบและดำเนินการมีความคาดหวังกับการท่องเที่ยวคือ เป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรและบำรุงศิลปวัฒนธรรมของประเทศหรือท้องถิ่น

ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน ผู้ประกอบการและบุคลากร มีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาได้รับความสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังว่าเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวแล้วควรมีกิจกรรมที่หลากหลายไว้ให้กระทำ ซึ่งอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ประชาชนและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวและพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายยิ่งขึ้น

สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า พบว่าผู้ประกอบการ บุคลากร และนักท่องเที่ยว มีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีชื่อเสียงด้านประวัติศาสตร์ ซึ่งในอดีตเกาะตะรุเตาเป็นสถานที่กักขังนักโทษและเป็นแหล่งช่องสุ่มของโจรสลัด ประกอบกับมีเรื่องเล่าหรือประวัติที่ยาวนาน จึงควรพัฒนาสภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าเพื่อเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยว ประกอบกับเป็นการอนุรักษ์ ดูแลรักษาโบราณสถาน เรื่องเล่าประวัติศาสตร์ของอุทยานฯ ให้คงอยู่ในขณะที่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาต่ำ เนื่องจากแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าอยู่ในเขตเกาะตะรุเตา ซึ่งไม่มีประชาชนอาศัยอยู่และประชาชนไม่ได้เข้าไปสัมผัสหรือมีส่วนร่วมกับแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า ส่งผลให้ประชาชนมีความต้องการพัฒนาต่ำ

ความหลากหลายของการแสดงภายในพิพิธภัณฑสถานทางทะเล พบว่าผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ที่ยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกัน เนื่องจากการการแสดงภายในพิพิธภัณฑสถานทางทะเลสามารถเป็นจุดดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ เพราะด้วยสถานที่ตั้งของพิพิธภัณฑสถานทางทะเลตั้งอยู่บริเวณท่าเรือพันเตมะละกา (เกาะตะรุเตา) ซึ่งเป็นการสะดวกที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปเยี่ยมชมได้ กล่าวคือนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่แวะพักที่เกาะตะรุเตาเป็นเวลาประมาณ 20 นาที เพื่อเดินทางต่อไปเกาะหลีเป๊ะ เมื่อนักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมชมและพบกับสิ่งที่แสดงในพิพิธภัณฑสถานที่มีความหลากหลาย มีความแปลกตา ก็จะส่งผลให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจได้ ในขณะที่ประชาชนและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากบุคลากรและประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้เยี่ยมชมภายในพิพิธภัณฑสถานทางทะเล ประกอบกับพิพิธภัณฑสถานตั้งอยู่ ณ เกาะตะรุเตา จึงทำให้ประชาชนไม่มีความผูกพันหรือมีส่วนร่วมกับกิจกรรมการในเกาะตะรุเตา

ความสะอาดของหาดทรายและทะเล พบว่านักท่องเที่ยว บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน ในขณะที่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง เนื่องจากประชาชนเป็นผู้ที่อยู่อาศัยในพื้นที่เป็นเวลานาน มีความผูกพันกับพื้นที่และได้สัมผัสหรือเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของหาดทรายและทะเล

ความสวยงามของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์ ความสะอาดของพิพิธภัณฑสถานทางทะเล และความสวยงามของอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการ มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน เนื่องจากการพัฒนาดังกล่าวไม่ได้ส่งผลต่อการท่องเที่ยวของอุทยานฯ หรือส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ อาจเป็นเพราะอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจและเคารพบูชาของนักท่องเที่ยว บุคลากร ประชาชน และผู้ประกอบการ จึงไม่มีความต้องการพัฒนาแต่อยากให้อยู่ไว้

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

คุณภาพท่าเรือ พบว่าผู้ประกอบการ ประชาชน นักท่องเที่ยวและบุคลากร มีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากท่าเรือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติทางทะเล และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว และนำไปสู่ความปลอดภัย ความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวได้

ความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะหรือการจัดเก็บขยะ พบว่าผู้ประกอบการ ประชาชน นักท่องเที่ยวและบุคลากร มีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากในพื้นที่มีขยะหรือสิ่งปฏิกูลเป็นจำนวนมากและไม่มีการบริหารจัดการเก็บขยะหรือสิ่งปฏิกูลที่มีประสิทธิภาพ เพราะค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บขยะมีราคาสูงและไม่มีความคุ้มค่าแลด้านสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อย่างแท้จริง

ไฟฟ้าหรือความเพียงพอของแสงสว่าง พบว่าประชาชนและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่บนเกาะตะรุเตาและเกาะอาดัง ซึ่งมีข้อจำกัดด้านไฟฟ้า มีการจ่ายกระแสไฟฟ้าเป็นช่วงเวลา ในส่วนของประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะหลีเป๊ะได้ประสบกับค่าไฟฟ้ามีราคาสูง ในขณะที่ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้บริการที่พักของเอกชนซึ่งมีไฟฟ้าให้บริการตลอดเวลา สำหรับผู้ประกอบการซึ่งส่วนใหญ่อยู่บนเกาะหลีเป๊ะที่ประสบกับค่าไฟฟ้าอยู่ในราคาสูงเช่นกัน แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นสิ่งที่ต้องการพัฒนามาก เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนและรายได้จากการให้บริการต่างๆ อยู่ในระดับดี

ปริมาณน้ำใช้และคุณภาพน้ำใช้ พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน อันเนื่องมาจากประชาชนและผู้ประกอบการส่วนใหญ่อาศัยอยู่บนเกาะหลีเป๊ะ ซึ่งประสบกับปัญหาด้านน้ำใช้ เพราะในปัจจุบันพื้นที่เกาะหลีเป๊ะพบว่าประชาชนและผู้ประกอบการได้ขุดเจาะน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ ซึ่งจะประสบปัญหาหนักในช่วงฤดูการท่องเที่ยว เพราะมีความต้องการใช้น้ำเป็นจำนวนมากเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว จึงทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการอยู่ในระดับสูง ในขณะที่นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้บริการที่พักของเอกชนหรืออุทยานฯ ซึ่งในพื้นที่ของอุทยานฯ (เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง) พบว่ามีน้ำใช้ตลอดเวลาเนื่องจากการใช้น้ำประปาภูเขา ในส่วนของ

นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการที่พักของเอกชนพบว่า ภาคเอกชนมีการให้บริการด้านน้ำใช้อย่างพอเพียง จึงส่งผลให้นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาด้านปริมาณน้ำใช้ในระดับต่ำ

ความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะหรือวางถังขยะ พบว่าประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากสภาพปัญหาขยะในพื้นที่ จึงส่งผลให้มีความต้องการพัฒนาจุดที่ทิ้งขยะหรือวางถังขยะเพื่อให้กระจายไปตามจุดต่างๆ รวมถึงสถานที่ทิ้งขยะบนเกาะหลีเป๊ะในปัจจุบันได้มีการนำขยะไปทิ้งไว้บริเวณกลางเกาะ ส่งผลให้เกิดทัศนอุจาดและส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วทั้งเกาะ ในขณะที่นักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ทิ้งขยะในบริเวณจุดที่ที่พักจัดให้หรือที่พักทุกแห่งมีถังขยะไว้ให้นักท่องเที่ยวพร้อมกับนักท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่เป็นระยะเวลาสั้นๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน จึงทำให้นักท่องเที่ยวไม่ให้ความสำคัญกับความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะหรือวางถังขยะ

ปริมาณท่าเรือ พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง เนื่องจากประชาชนและผู้ประกอบการได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของการท่องเที่ยว ซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยเล็งเห็นว่าท่าเรือที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว ประชาชนและผู้ประกอบการที่เดินทาง จึงมีความต้องการเพิ่มปริมาณท่าเรือขึ้น ในขณะที่นักท่องเที่ยวและบุคลากร มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากนักท่องเที่ยวไม่ได้สัมผัสหรือเห็นการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ ส่วนบุคลากรพบว่าส่วนใหญ่อยู่บริเวณเกาะตะรุเตา และเกาะอาดัง ซึ่งในบริเวณเกาะดังกล่าวมีท่าเรือที่เพียงพอแล้ว จึงทำให้นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ

สภาพของทางเดินเท้าและสภาพของถนนภายในเกาะ พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน เนื่องจากสภาพภายในเกาะหลีเป๊ะ เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง และเกาะราวี ควรรักษาความเป็นธรรมชาติของเกาะไว้หรือถ้าต้องการพัฒนา ควรพัฒนาสภาพของทางเดินเท้าแต่ต้องอยู่บนพื้นฐานของความกลมกลืนกับธรรมชาติ

จากประเด็นโครงสร้างพื้นฐานของการท่องเที่ยวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่าเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนให้การท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดีและทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว (นิคม จารุมณี, 2544 : 2548) และมีความสอดคล้องกับ รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ (2550 : 85-86) พบว่าปัจจัยที่เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนา กิจกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ปัจจัยภายในคือความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ปัจจัยภายนอกคือ ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสาธารณูปโภค อีกทั้งยังมีความสอดคล้องกับ ชนะการณ ออสุวรรณ (2548 : 137-138) พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน การบริการและสาธารณูปโภค

ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากร และผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากอุทยานแห่งชาติตะรุเตาไม่มีสินค้าที่ระลึกที่เป็นจุดขายและมีความหลากหลายน้อย ซึ่งโดยพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวพบว่าเมื่อเดินทางไปท่องเที่ยว ณ ที่ใดมีความต้องการสินค้าที่ระลึกของสถานที่นั้น ๆ รวมถึงการพัฒนาสินค้าที่ระลึกเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประชาชน ผู้ประกอบการและบุคลากร อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของอุทยานฯ อีกช่องทางหนึ่ง

การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากการให้บริการด้านความปลอดภัยเป็นการบริการขั้นพื้นฐานที่ทุกสถานที่ท่องเที่ยวควรมี เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกปลอดภัยและไม่ได้รับอันตรายจากการท่องเที่ยว และเนื่องจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเล กิจกรรมการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับทะเล คลื่น ลม จึงต้องมีมาตรการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวที่ดีโดยการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้มากขึ้น เพื่อให้ดูแลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและประชาชนได้อย่างทั่วถึง ในขณะที่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากบุคลากรเห็นว่าการดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นหน้าที่ของตำรวจหรือมัคคุเทศก์นำเที่ยว นอกจากนี้พบว่าหน้าที่ของบุคลากรส่วนใหญ่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ จึงส่งผลให้บุคลากรมีความต้องการพัฒนาในการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่ในระดับต่ำ

ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล พบว่าประชาชน บุคลากรและนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาด้านความเพียงพอของการรักษาพยาบาลอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากการรักษาพยาบาลเป็นการบริการขั้นพื้นฐานที่ ซึ่งทุกสถานที่ควรมีเพื่อรองรับกับอุบัติเหตุหรือการเจ็บไข้ ไม่สบาย จากประชาชนหรือนักท่องเที่ยว ซึ่งประชาชน บุคลากร เห็นว่าการรักษาพยาบาลเป็นสิ่งที่จำเป็นในพื้นที่ เพราะปัจจุบันสถานที่รักษาพยาบาลในส่วนของเกาะตะรุเตาและเกาะหลีเป๊ะมีข้อจำกัด ทั้งในด้านบุคลากรและวัสดุอุปกรณ์ จึงทำให้มีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง ในขณะที่ผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะเป็นประจำ เมื่อเจ็บไข้ ไม่สบาย ก็สามารถรักษาพยาบาลบนฝั่งได้

ความเพียงพอของสุขาสาธารณะและความสะอาดของสุขาสาธารณะ พบว่าประชาชนและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาที่สอดคล้องกัน เนื่องจากปัจจุบันเกาะหลีเป๊ะไม่มีสุขาสาธารณะไว้บริการนักท่องเที่ยวและประชาชน และพบว่าบ้านเรือนของประชาชนบางหลังไม่มีห้องน้ำเมื่อต้องการถ่ายปัสสาวะหรืออุจจาระก็ต้องเข้าป่าหรือใช้สุขาของโรงเรียน ซึ่งสุขาของโรงเรียนมีจำนวนน้อย ในขณะที่นักท่องเที่ยวและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน

เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้บริการสุขาของโรงแรมที่พัก สำหรับบุคลากรก็ใช้สุขาของสำนักงาน อุทยานฯ หรือบ้านพักของบุคลากรเอง

ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวและความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง พบว่า นักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เพราะอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีหาดทรายและทะเลที่สวยงาม มีความเงียบสงบ จึงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ของอุทยานฯ รวมถึงประชาชนและผู้ประกอบการควรพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศให้มีความชำนาญเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ดีและลดปัญหาความเข้าใจผิดระหว่างเจ้าหน้าที่อุทยานฯ กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในส่วนความต้องการพัฒนาด้านป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทางให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นจำนวนมากประกอบกับสภาพของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทางในปัจจุบันชำรุดและเสียหาย นอกจากนี้พบว่าข้อความที่แสดงบนป้ายในปัจจุบันเป็นข้อมูลที่เก่า ดังนั้นควรเพิ่มจำนวนป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทางให้มีความเพียงพอและเป็นข้อมูลที่ปัจจุบัน

คุณภาพของเรือบริการนำเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวและประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน เนื่องจากเรือที่นำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำชมปะการังส่วนมากเป็นเรือหางยาวที่ใช้ในการประกอบอาชีพประมงของประชาชน แต่ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวจะดัดแปลงเป็นเรือนำเที่ยว ซึ่งพบว่าเรือมีคุณภาพไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร เรือบางลำมีเสื้อชูชีพไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว เรือบางลำไม่มีความสะดวกสบาย อาจจะเป็นเพราะการดัดแปลงเรือจากเรือประมงมาเป็นเรือนำเที่ยวมีเพียงการต่อเติมที่นั่งและหลังคาเท่านั้น ในขณะที่บุคลากรและผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน เนื่องจากบุคลากรและผู้ประกอบการไม่ได้สัมผัสหรือใช้บริการเรือนำเที่ยว จึงทำให้ความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ

ความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค (ของใช้) และความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน และผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน ในขณะที่บุคลากรมีความต้องการพัฒนาทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับต่ำ สำหรับด้านความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค พบว่ามีราคาสูงมาก เนื่องจากไม่มีการควบคุมราคาสินค้าอุปโภค บริโภคให้มีมาตรฐานเดียวกัน จึงส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวและประชาชนที่ต้องซื้อสินค้าที่มีราคาสูง ในขณะที่บุคลากรเมื่อต้องการสินค้าอุปโภค บริโภคก็สามารถฝากให้เจ้าหน้าที่บนฝั่งซื้อฝากมาให้ สำหรับความต้องการพัฒนาร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น ก็เพื่อให้สามารถกระจายสินค้าที่ระลึกไปตามจุดต่างๆ ได้ทั้งบนฝั่งและในพื้นที่ และทำให้ผู้ประกอบการแต่ละรายมีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบสินค้าที่ระลึก ซึ่งจะส่งผลต่อความหลากหลายของสินค้าที่ระลึกอีกด้วย

ความทันสมัยของเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว พบว่าผู้ประกอบการ บุคลากรและนักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงที่สอดคล้องกัน อาจเป็นเพราะการมีเครื่องมือที่ทันสมัยส่งผลให้บริการนักท่องเที่ยวมีความรวดเร็วและมีคุณภาพ รวมถึงเป็นการดูแลด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนได้ นอกจากนี้สามารถก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวได้ ในขณะที่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากประชาชนมีอาชีพในการขับเรื่อนำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำชมปะการังและอาชีพประมง ประกอบกับค่านิยมและวิถีชีวิตที่อยู่แบบเรียบง่าย ส่งผลให้ประชาชนมีความต้องการพัฒนาด้านความทันสมัยของเครื่องมือที่ใช้ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอยู่ในระดับต่ำ

ความเพียงพอและคุณภาพของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณาประชาสัมพันธ์และความเหมาะสมของช่วงเวลาการเปิด-ปิด ในการเข้ามาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชนและบุคลากรมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน ในขณะที่ผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง เนื่องจากปัจจุบันรถยนต์ชมเกาะตะรุเตาเพื่อนำนักท่องเที่ยวไปชมแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่ามีจำนวน 2 คัน มีสภาพทรุดโทรม ซึ่งมีไม่เพียงพอกับจำนวนของนักท่องเที่ยวที่จะใช้บริการ โดยนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการส่วนใหญ่จะเป็นกรุ๊ปทัวร์ที่เดินทางมากับผู้ประกอบการนำเที่ยว จึงทำให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงเพียงกลุ่มเดียว ดังนั้นควรมีพัฒนารถยนต์ให้มีสภาพที่ดีเพื่อความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว และเมื่อรถยนต์ชมเกาะมีสภาพที่ดี มีความสะดวกสบายก็จะเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปชมเกาะ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวได้อีกด้วย สำหรับด้านความหลากหลายของสื่อในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ พบว่าการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของอุทยานฯ ปัจจุบันดำเนินการโดยภาคเอกชน ซึ่งมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณและช่องทางในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ จึงทำให้ผู้ประกอบการภาคเอกชนมีความต้องการพัฒนาด้านความหลากหลายของสื่อในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ โดยหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาส่งเสริมหรือสนับสนุน เพราะหน่วยงานภาครัฐมีอำนาจหน้าที่ มีงบประมาณและมีความสามารถในการหาสื่อหรือช่องทางสำหรับการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอุทยานฯ ให้มีความหลากหลายได้ สำหรับด้านความเหมาะสมของช่วงเวลาการเปิด-ปิด ในการเข้ามาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา พบว่าผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาให้มีการประกาศเปิดอุทยานฯ ให้สามารถเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี เนื่องจากผู้ประกอบการมีความเห็นว่าช่วงเวลาที่มีการประกาศปิดอุทยานฯ สามารถดำเนินการด้านการท่องเที่ยวได้ แต่อุทยานฯ ให้เหตุผลในการประกาศปิดเพื่อการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติประกอบกับในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงหน้ามรสุม ซึ่งอาจจะเกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้

ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการและการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยาน พบว่านักท่องเที่ยว บุคลากร และผู้ประกอบการมีความต้องการ

พัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน ในขณะที่ประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูง สำหรับด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานฯ พบว่าประชาชนมีความผูกพัน มีความห่วงใยกับพื้นที่ประกอบกับอาชีพขับเรือพานักท่องเที่ยวไปดำน้ำชมปะการัง ทำให้ประชาชนได้เห็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวที่อาจจะส่งผลกระทบต่อทรัพยากรได้ จึงทำให้ประชาชนมีความต้องการพัฒนาในด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อุทยานฯ เพิ่มขึ้น

ความเหมาะสมของราคาอาหารและเครื่องดื่ม ความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ ความสะอาดของสถานที่พักอุทยานฯ ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการแนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ ความเพียงพอของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ความสะอาดของที่พักเอกชน ความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว ความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าอุปโภค ความเพียงพอของร้านจำหน่ายอาหาร ความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว ความเพียงพอของสถานที่พักเอกชน ความเพียงพอของสถานที่พักอุทยานฯ และความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ พบว่านักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากร และผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับต่ำที่สอดคล้องกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นพบว่าการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นองค์ประกอบของการท่องเที่ยวที่ผลักดันหรือส่งเสริมให้การดำเนินการท่องเที่ยวเป็นไปได้ด้วยดี เป็นเครื่องมือในการดึงดูดและสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยวและส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่อีกด้วย โดยหน่วยงานภาครัฐและผู้ประกอบการภาคเอกชนเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีความสอดคล้องกับ McIntosh and Goeldner (1995 : 9) กล่าวว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถสร้างกำไรให้แก่องค์กรของตนเองได้ด้วยการขายสินค้าและบริการที่ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว ได้แก่ การบริการท่องเที่ยวต่างๆ การสื่อสาร การสาธารณสุข การโฆษณาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น (นิคม จารุมณี, 2544 : 258)

จากการศึกษาความต้องการพัฒนาด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่าควรพัฒนาในด้านความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งแนวทางการพัฒนาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับ สกฤษฎ์ แสงอรุณ (2541 : 166-171) ที่พบว่าแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวควรมีการพัฒนาบุคลากร ปรับปรุงระบบสื่อความหมายและการให้บริการนักท่องเที่ยว ควบคุมคุณภาพในการให้บริการ และมีความสอดคล้องกับ ชนะการณ ออสุวรรณ (2548 : 137-138) พบว่าควรมีการให้บริการด้านความปลอดภัย มีการพัฒนาหรือเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากรในคุณลักษณะด้านความสามารถในด้านภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศ ด้านความสุภาพ ยิ้มแย้ม

แจ่มใส เป็นมิตรและความสามารถในการให้ข้อมูลข่าวสารทางด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้พบประเด็นด้านความต้องการสุขภาพสาธารณะและความเพียงพอของการรักษาพยาบาล ซึ่งประชาชนมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับสูงมาก เนื่องจากสิ่งที่ชุมชนหรือประชาชนคาดหวังกับการท่องเที่ยว คือต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาที่ทันสมัยไปจากเดิม การได้มีที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น ได้อาศัยและดำเนินชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่ดีและได้รับประโยชน์อื่น ๆ ร่วมกับนักท่องเที่ยว (สมชาย สนั่นเมือง, 2541)

3. จากการศึกษาถึงรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยว พบว่าความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นด้วยกับรูปแบบการบริหารแบบองค์กรมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว ซึ่งคล้ายกับรูปแบบองค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และรูปแบบองค์กรมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว กรณีเกาะสมุย ด้วยเหตุผลที่ว่า

องค์กรมหาชนเป็นองค์การที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้รับผิดชอบปฏิบัติการกิจด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นภารกิจไม่มุ่งแสวงหากำไร และต้องการความคล่องตัวในการดำเนินการ รวมทั้งเป็นองค์การบริหารที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้ด้วยตนเองและรวดเร็ว

เป็นรูปแบบที่มีเอกภาพในการบริหารจัดการ

องค์กรมหาชนจะมีความเป็นมืออาชีพในเรื่องการท่องเที่ยว

องค์กรมหาชนมีระบบการจัดการบริหาร โดยผู้ที่มีความเชี่ยวชาญหรือมีความเป็นมืออาชีพ ซึ่งจะปราศจากการแทรกแซงทางการเมือง

มีหน่วยงานเข้ามาดูแล รับผิดชอบการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างชัดเจน

มีแผนในการดำเนินการและการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

การแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะทำได้อย่างรวดเร็ว และตรงกับสภาพของปัญหา

การพัฒนาตรงตามความต้องการของพื้นที่

องค์กรมหาชนจะได้รับงบประมาณเพิ่มขึ้น มีความชัดเจนในกระบวนการของงบประมาณ

สามารถลดความขัดแย้งระหว่างภาครัฐ ภาคประชาชน และผู้ประกอบการได้

ในส่วนของอำนาจหน้าที่ขององค์กรมหาชน จากการศึกษาพบว่าอำนาจหน้าที่มีความคล้ายคลึงกับกรณีศึกษาเกาะสมุยและกรณีศึกษาเกาะช้าง แต่จะเพิ่มในประเด็นอำนาจหน้าที่ด้านการจัดเก็บขยะ เนื่องจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาอยู่ในเขตรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย แต่ด้วยลักษณะของพื้นที่ที่มีลักษณะเป็นเกาะ ซึ่งอยู่ห่างไกลกันมากและศักยภาพที่จำกัดขององค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย ทั้งในด้านงบประมาณและบุคลากร จึงควรมอบอำนาจหน้าที่ในการจัดเก็บขยะให้แก่องค์กรมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว

สำหรับโครงสร้างการบริหารขององค์การมหาชนจะมีความคล้ายคลึงกับกรณีศึกษาเกาะสมุย แต่จะเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ให้เข้ามามีอำนาจหน้าที่ในการบริหารด้วย กล่าวคือคณะกรรมการบริหารมาจากตัวแทนของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เพื่อทำหน้าที่ดูแลและบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ ซึ่งมีความสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยร่วมกับสมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2549 : 39-43) พบว่าคณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นควรเป็นองค์กรประสานงานที่สามารถดูแลทิศทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายรวมอย่างเป็นเอกภาพ โดยคณะกรรมการบริหารดังกล่าวจะว่าจ้างผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญหรือผู้บริหารมืออาชีพให้มาทำหน้าที่เป็นผู้บริหารองค์การมหาชน ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาของ วรวิทย์ เชื้อสุวรรณ (2547 : 150-155) พบว่าการจ้างบริหารเป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมโดยการจ้างให้ภาคเอกชนเข้ามาทำหน้าที่บริหารอุทยานและยังเป็นรูปแบบการบริหารที่มีการนำเอาแนวคิด ทฤษฎี การบริหารธุรกิจมาประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งจะทำให้การบริหารจัดการอุทยานเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

สำหรับผลกระทบที่มีต่อชุมชน จากการศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารในพื้นที่ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของชุมชนหรือประชาชนเป็นไปในทางที่ดีขึ้น มีการพัฒนาพื้นที่ที่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ชุมชนมีบทบาทในการพัฒนาพื้นที่ของตนเองเพิ่มมากขึ้นและมีอำนาจในการต่อรองกับกลุ่มนายทุน เนื่องจากโครงสร้างการบริหารขององค์การมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีตัวแทนของประชาชนในชุมชนจำนวน 2 คน มีตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารองค์กรฯ มีหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงให้แก่ชุมชนในการเสนอ กลั่นกรองหรือคัดค้านโครงการที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน จึงทำให้ชุมชนมีอำนาจเพิ่มขึ้นและเป็นแนวทางการพัฒนากระบวนการประชาธิปไตยที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกันในการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีข้อเสนอแนะซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการบริหารและพัฒนาการจัดการท่องเที่ยว ได้ดังนี้

1. ควรมีกระบวนการจัดเก็บขยะหรือของเสียในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะโดยเร่งด่วน เนื่องจากมีขยะเป็นจำนวนมากและยังส่งกลิ่นไปทั่วทั้งเกาะ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว ดังนั้นจึงควรมีกระบวนการจัดเก็บขยะที่มีประสิทธิภาพ โดยการร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานภาคเอกชน ซึ่งในกระบวนการจัดเก็บขยะอาจจะใช้วิธีจ้างเหมาบริษัทเอกชนให้เข้ามารับผิดชอบ โดยเก็บค่าบริการจากผู้ประกอบการในพื้นที่ ซึ่งอัตราค่าบริการอาจจะเก็บตามขนาด

ของพื้นที่กิจการนั้น ๆ หรือประเภทของกิจการนั้น ๆ นอกจากวิธีการดังกล่าวแล้วอาจจะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูลเข้ามาบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดเก็บขยะ เนื่องจากว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูลมีงบประมาณและมีประสิทธิภาพที่เพียงพอต่อการบริหารจัดการ

2. ควรพัฒนากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตาให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้ประกอบการน่าจะควรให้ความร่วมมือกับอุทยานฯ เพื่อให้การจัดเก็บค่าธรรมเนียมมีประสิทธิภาพ โดยอาจจะใช้วิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียม ณ จุดเดียวบริเวณท่าเรือปากบารา สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาจากเกาะลังกาวีมายังเกาะหลีเป๊ะนั้น ทางอุทยานแห่งชาติตะรุเตาควรร่วมมือกับตำรวจตรวจคนเข้าเมือง กล่าวคือเมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาตรวจหนังสือเดินทางกับตำรวจตรวจคนเข้าเมืองแล้ว ก็ควรมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ณ จุดนั้นด้วย

3. ควรมีการพัฒนาสินค้าพื้นบ้าน หัตถกรรมพื้นเมืองเพื่อนำมาเป็นสินค้าที่ระลึกให้แก่นักท่องเที่ยว โดยการให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามาเป็นผู้ดำเนินการซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปให้ความรู้ให้แนวทาง รวมถึงงบประมาณเบื้องต้นในการจัดทำสินค้าพื้นบ้าน หัตถกรรมพื้นเมือง เช่น สำนักงานพัฒนาฝีมือแรงงาน สำนักงานพัฒนาชุมชน เป็นต้น นอกจากนี้ประชาชนในพื้นที่ควรมีการรวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นองค์กร หรือสมาคมชมรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ชมรมมัคคุเทศก์ของชาวบ้านในท้องถิ่น ชมรมชาวประมง ชมรมร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น เพื่อเป็นช่องทางให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมกับการท่องเที่ยว และสามารถมีรายได้จากการท่องเที่ยวอีกด้วย

4. ควรมีการควบคุมราคาสินค้าอุปโภค บริโภค ให้มีมาตรฐาน เนื่องจากราคาสินค้าอุปโภค บริโภค ในพื้นที่มีราคาสูงเกินความเหมาะสม ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปควบคุมราคาสินค้าให้มีมาตรฐาน เพื่อไม่ให้เป็นการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวมากเกินไป นอกจากนี้ควรมีการกำหนดราคาตัวเรือโดยสารให้มีมาตรฐานเดียวกัน เนื่องจากบริษัทเรือโดยสารแต่ละบริษัทกำหนดราคาไว้ไม่เท่ากัน

5. ควรมีการจัดระบบการรับฝากจอตrolleyด์บริเวณท่าเรือปากบารา เพื่อให้มีความเป็นระเบียบ เกิดความพึงพอใจและความรู้สึกปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

6. ควรมีมาตรการในการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในการโดยสารเรือ เนื่องจากว่ามีเรือโดยสารบรรทุกนักท่องเที่ยวเกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะช่วงฤดูเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลปีใหม่ เทศกาลสงกรานต์ เป็นต้น ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีมาตรการดังกล่าว เพื่อให้เกิดความปลอดภัยกับนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการเรือโดยสารควรเพิ่มรอบในการเดินเรือด้วยจากปกติวันละ 2 เที่ยว อาจจะเป็นวันละ 3-4 เที่ยว

7. ควรมีการจัดจุดจอดเรือหางยาวบริเวณเกาะหลีเป๊ะให้เป็นระเบียบ เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวสามารถเล่นน้ำได้อย่างสะดวกและไม่เป็นการทำลายทัศนียภาพที่สวยงาม

8. ควรมีการจัดระบบ ระเบียบเกี่ยวกับการครอบครองที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะ เพื่อแก้ไขปัญหาการครอบครองที่ดินทับซ้อนกันและยังเป็นแนวทางนำไปสู่การควบคุมสิ่งก่อสร้างต่างๆ บนเกาะหลีเป๊ะให้ถูกต้องตาม พรบ.ควบคุมอาคาร และสามารถแก้ไขและป้องกันทัศนอุจาดบนเกาะหลีเป๊ะได้อีกด้วย รวมถึงมีการจัดทำระบบบำบัดน้ำเสียที่ดีได้ นอกจากนี้ยังสามารถช่วยให้กระบวนการจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

9. นำทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด กล่าวคือควรพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ บริเวณอ่าวตะโลละอูตัง ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเกาะตะรุเตา เป็นอ่าวที่มีหาดทรายสวยงาม และสามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ได้ อ่าวตะโลละอูตังเป็นจุดที่ห่างจากเกาะลังกาวิประมาณ 8 กิโลเมตร เป็นจุดที่ในอดีตนักโทษใช้เป็นเส้นทางหลบหนีไปยังเกาะลังกาวิดังนั้นถ้าหากมีการพัฒนาอ่าวตะโลละอูตัง โดยสร้างเส้นทางเดินเท้าคอนกรีตเป็นเส้นทางสายประวัติศาสตร์ โดยเดินจากอ่าวตะโลละอูตังไปอ่าวตะโลละวาว และควรจัดกิจกรรมต่างๆ ในระหว่างเดิน มีการก่อสร้างสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชม มีการแจกหนังสือแจกเอกสาร มีเทปหรือเครื่องเล่นวิทยุ (MP3) ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศให้นักท่องเที่ยวได้ฟัง มีป้ายสื่อความหมายและเจ้าหน้าที่เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว นอกจากนี้บริเวณอ่าวตะโลละอูตังควรสร้างท่าเทียบเรือเพื่อให้เป็นท่าเทียบเรือหลัก เพราะบริเวณนี้เรือสามารถเข้ามาจอดได้ตลอดทั้งปี เมื่อมีการดำเนินการในข้างต้นดังกล่าวเสร็จแล้วนั้น สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากเกาะลังกาวิให้เข้ามาท่องเที่ยวได้ โดยนักท่องเที่ยวอาจจะเดินทางแบบไปกลับ เพราะระยะทางใกล้ ซึ่งสามารถเดินทางกับเรือหางยาวได้หรือพักค้างคืนที่เกาะตะรุเตา โดยจะเลือกพักที่อ่าวพันเตมะละกาหรืออ่าวเมะและ หรือพัฒนาสร้างที่พักบริเวณอ่าวตะโลละอูตัง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงการเตรียมความพร้อมของการนำรูปแบบองค์กรมหาชนที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวมาใช้ ซึ่งหมายรวมถึงการเตรียมความพร้อมด้านกฎหมาย ด้านโครงสร้างการบริหาร ด้านการบริหารจัดการ รวมถึงการร่วมมือจากประชาชนและหน่วยงานเอกชนในพื้นที่

2. ควรทำการศึกษาถึงขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว เนื่องจากปริมาณนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี เพื่อวางแผนในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความยั่งยืนมากขึ้น

3. ควรมีการศึกษาถึงศักยภาพและแนวทางในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่นและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวแก่ประชาชนท้องถิ่น

4. ควรศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวบนบกกับการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดสตูลและพื้นที่ใกล้เคียง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร. 2551. หน่วยบริการรูปแบบพิเศษ. กรุงเทพมหานคร : กรมโยธาธิการและผังเมือง.

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว. 2550. รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี 2545 - 2550. กรุงเทพมหานคร : กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2550. รายงานประจำปี 2550. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (สำเนา).

เกตุศิริ เจริญวิศาล และคณะ. 2542. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ : ภาควิชาบริหารธุรกิจ.

แก้วอุทร ลุนแสงจันทร์. 2549. “ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการบริหารงานองค์การของสำนักงานวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ใน 6 แขวงยุทธศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

คณะกรรมการการท่องเที่ยวและกีฬา. 2543. การปรับโครงสร้างของการบริหารการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.

จรัส โพธิศิริ. 2523. บริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

จิราพร ช่วยเหลืออม. 2545. “ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานของเทศบาลตำบลตามทัศนะของผู้บริหาร : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลที่เปลี่ยนแปลงฐานะในจังหวัดสุราษฎร์ธานี”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2540. สำนักบริการวิชาการ. โครงการวิเคราะห์ทิศทางการ 151
ธุรกิจท่องเที่ยวในเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยว
แห่งประเทศไทย.
- _____. 2545. ภาควิชาภูมิสถาปัตยกรรม. โครงการศึกษาเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศ อุทยานแห่งชาติตะรุเตา. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ฉันทิช วรรณถนอม. 2547. การวางแผนและการจัดการรายการนำเที่ยว. กรุงเทพมหานคร :
เฟื่องฟ้าพรินติ้ง.
- ชนะการณ ออสุวรรณ. 2548. “ความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวหัวหิน”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ชัยวัฒน์ ศรีสันติรัตน์. 2550. นโยบายและทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว.
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว.
- ชุกกลิ่น อุณวิจิตร และคณะ. 2549. รายงานการวิจัยเรื่องศักยภาพและความต้องการในการ
วางแผนและจัดการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร
: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ชูรัตน์ พิมพเคณา. 2551. “ปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วน
จังหวัดหนองคาย” รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณรงค์ นันทะวรรณนะ. 2547. การบริหารโครงการ. กรุงเทพมหานคร : ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- ณัฐพงศ์ ดิษยบุตร. 2535. “รูปแบบการปกครองที่เหมาะสมกับการบริหารเมืองท่องเที่ยวในทัศนะ
ของประชาชนชาวภูเก็ต”, วิทยานิพนธ์ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ดลฤทัย โกวรณะกุล. 2549. “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทิศทางการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว”, วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2549.), 36.
- เต็มทรัพย์ เตละกุล. 2550. “ยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมและบริการของประเทศในอนาคต”, วารสารเศรษฐกิจและสังคม. ปีที่ 44 ฉบับที่ 3 (กรกฎาคม - กันยายน 2550), 7.
- ธงชัย สันติวงษ์. 2543. องค์กรและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- ธีรพงษ์ มหาวีโร. 2550. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554). กรุงเทพมหานคร : เจริญรัฐการพิมพ์.
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. 2541. บริการสาธารณะในระบบกฎหมายปกครองฝรั่งเศส. กรุงเทพมหานคร : นิติธรรม.
- _____. 2543. การแปรรูปรัฐวิสาหกิจไทย. กรุงเทพมหานคร : สถาบันนโยบายศึกษา.
- นิคม จารุมณี. 2544. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- นิตา ชัชกุล. 2550. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิรมล พรหมนิล. 2549. “การจัดองค์กรศูนย์บริการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชายแดน จังหวัดมุกดาหาร”, วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

บริษัทคอร์ แพลนนิ่ง แอนด์ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด. 2544. แผนปฏิบัติการกิจกรรมทางการท่องเที่ยว. รายงานฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

บริษัทธรา คอนซัลแตนท์ จำกัด. 2550. แผนแม่บทการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา จังหวัดตรัง - สตูล. กรุงเทพมหานคร : กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช.

บัณฑิต รัตนสัมพันธ์. 2548. เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารท้องถิ่น. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช : สาขาวิชาวิทยาการจัดการ.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2543. 1000 คำศัพท์ทางการขนส่งที่ควรรู้. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

_____. 2548. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : เพรส แอนด์ ดีไซน์.

ปธาน สุวรรณมงคล และอิสระ สุวรรณมงคล. 2536. การบริหารการปกครองภูเก็ตในอนาคต. กรุงเทพมหานคร : อักษรพิมพ์.

ประยูร กาญจนดุล. 2533. กฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประสิทธิ์ ชูประสูติ. 2533. “กระบวนการบริหารงานของศึกษาธิการอำเภอตามทัศนะของผู้บริหารการศึกษาในจังหวัดตรัง”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ปรีชา แดงโรจน์. 2544. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร : ไฟว์ แอนด์ไฟว์ พรินติ้งจำกัด.

พะยอม วงศ์สารศรี. 2542. องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์สภา.

มาโนช วงศ์สุริย์รัตน์. 2550. **โครงการศึกษาเพื่อการคุ้มครองพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเล.**
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ยุพดี เสตพรรณ. 2548. **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย.** กรุงเทพมหานคร : พิธิษฐการพิมพ์.

รักษพงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ. 2550. “บทบาทขององค์การภาครัฐหลักที่มีต่อการพัฒนา
กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนบนพื้นที่เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด”, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รังสิมันท์ วิจิตธำรงค์ศักดิ์. 2543. “แนวทางการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวกับ
หน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ”, วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วรเดช จันทรศร. 2544. **ต้นแบบบริการสาธารณะที่เป็นเลิศ : กรณีศึกษาจากต่างประเทศ.**
กรุงเทพมหานคร : สถาบันมาตรฐานสากลภาครัฐแห่งประเทศไทย.

วรวิทย์ เชื้อสุวรรณ. 2547. “การนำหลักการแนวทางการบริหารงานภาครัฐแนวใหม่
(NPM)
มาใช้ในการบริหารงานอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง”, วิทยานิพนธ์
ภาคบริหารรัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันเพ็ญ ทรัพย์สงเสริม. 2539. “การจัดระบบองค์การมหาชนอิสระในกระบวนการจัดทำบริการ
สาธารณะในประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิจารณ์ วิทย์ศักดิ์. 2536. **อุทยานแห่งชาติทางทะเลกับการอนุรักษ์.** กรุงเทพมหานคร :
สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กรมป่าไม้.

วินิจ วีรยางกูร. 2532. **การจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.** มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ :

คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ.

วีระ ฐปทอง. 2546. “ความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับความพร้อมในการดำเนินงานของ
ศูนย์

การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการ”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

วีระศักดิ์ คณะบุรณ์. 2547. “ความพึงพอใจและความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อสภาพภูมิ
ทัศน์ และสิ่งอำนวยความสะดวกอุทยานแห่งชาติศรีสัชชนาลัย จังหวัดสุโขทัย”,
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทรัพยากรป่าไม้
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วุฒิสาร ตันไชย. 2544. บทบาทของรัฐในการจัดบริการสาธารณะในระดับจังหวัดและอำเภอ.
กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่ง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วุฒิสาร ตันไชย และคณะ. 2550. รายงานการวิจัยเรื่องเทศบาลตำบลแหลมฉบัง เป็นเมือง
รูปแบบพิเศษด้านอุตสาหกรรมและเมืองท่า. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยและ
ให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศรัณญา วรากุลวิทย์. 2546. ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร :
เฟื่องฟ้าพรินติ้ง.

ศักดิ์อนันต์ ปลาทอง และคณะ. 2548. คู่มือการจัดการพื้นที่คุ้มครองทางทะเลตามเกณฑ์
พื้นที่คุ้มครองทางทะเลของอาเซียน. สงขลา : โรงพิมพ์สุโขทัย - ลก.

ศิริ ฮามสุโพธิ์. 2543. สังคมวิทยาการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

ศิริวรรณ มนอัคระผดุง. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. ม.ป.ป.. “แนวทางและรูปแบบการ
ปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษสุวรรณภูมิมหานคร” [ออนไลน์] แหล่งที่มา

<http://acad.vru.ac.th>. (10 เมษายน 2552).

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2542. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพมหานคร : ธรรมสาร จำกัด.

ศิริอร ชันธหัตถ์. 2545. องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : อักษรา พัฒนา.

ศุภวรรณ โพธิ์นาค. 2545. “ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตของชุมชนเกาะล้านเมือง พัทยา จังหวัดชลบุรี”, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศูนย์เพื่อการวางแผนการท่องเที่ยวและแก้ไขปัญหาความยากจนแห่งเอเชีย. 2549.

แนวทางการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : แสงสว่างเวิลด์เพรส จำกัด.

สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2537. การศึกษากำหนดแนวทางการควบคุมพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะเต่าและเกาะนางยวน. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2540. รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

สมคิด บางโม. 2540. องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : วิทยาพัฒนา.

สมคิด เลิศไพฑูรย์ และคณะ. 2547. การศึกษาสภาพปัญหา แนวทางการปรับปรุงรูปแบบการบริหารและแนวทางการพัฒนาพื้นที่เกาะสมุย. สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น.

สมชัย เบญจชัย. 2549. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพมหานคร : กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช.

สรชัย พิศาลบุตร และคณะ. 2550. พิมพ์ครั้งที่ 2. การสร้างและประมวลผลข้อมูลจากแบบสอบถาม. กรุงเทพมหานคร : วิทยพัฒน์ จำกัด.

สมชาย สนั่นเมือง. 2541. ชุมชนท้องถิ่นกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : กองวิชาการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

สมชาย เดชะพรหมพันธ์. 2545. รายงานการวิจัยเรื่องการบริหารและการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติในภาคตะวันออก ชุดโครงการการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สมชาย เลียงพรรณ. 2548. “การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีความจำเป็นต่อประเทศไทย”, ภูมิศาสตร์ (เมษายน 2548), 17.

สมพงษ์ เกษมสิน. 2523. การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

สมยศ นาวิการ. 2540. การบริหารและพฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพมหานคร : อักษรสารสินการพิมพ์.

สถชัย แสงอรุณ. 2541. “ศักยภาพและแนวทางการจัดการอุทยานแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา จังหวัดพังงา”, วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2541. โครงการจัดทำแผนปฏิบัติการทบทวนขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยว หมู่เกาะพีพี. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล. 2542. รายงานการสัมมนา เรื่องแนวทางการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางทะเล ภายใต้ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชน. กรุงเทพมหานคร : กรมป่าไม้.

- สันติทิพย์ ชลิตอำรง. 2546. รัฐศาสตร์ภาพกว้าง. กรุงเทพมหานคร : สวีชาญการพิมพ์.
- สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์. 2547. หลักรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เวลด์เทรต ประเทศไทย.
- สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้ เขต 1. ม.ป.ป. รายงานสถิติการท่องเที่ยว จังหวัดสตูล ปี 2544 - 2550. สงขลา : สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคใต้ เขต 1.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541. บริหารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : พี.เอ.ลีฟวิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2551. กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนใต้. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานพื้นที่พิเศษหุบเขาช้างและพื้นที่เชื่อมโยง. ม.ป.ป. แผนแม่บทและแผนปฏิบัติการพัฒนาพื้นที่พิเศษหุบเขาช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.
 ตราด : สำนักงานพื้นที่พิเศษหุบเขาช้างและพื้นที่เชื่อมโยง.
- สำนักวิจัยสถาบันพัฒนาบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2537. การศึกษาเพื่อพัฒนาระบบการบริหารและการปกครองเมืองใหม่. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารและการพัฒนาองค์การ หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 13. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2544. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สุรเชษฐ์ เชษฐมาศ. 2535. อุทยานแห่งชาติ. คณะวนศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรเชษฐ์ เชษฐมาศ และดร.รชนี เอ็มพันธ์. 2538. แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์. เอกสารประกอบการสัมมนาหัวหน้าอุทยานแห่งชาติทางทะเล กรกฎาคม 2538. กรุงเทพมหานคร : กรมป่าไม้.

สุรพล นิติไกรพจน์. 2542. องค์การมหาชน : แนวคิด รูปแบบ และวิธีการบริหารงาน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุวิมล ว่องวาณิช. 2548. การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น. กรุงเทพมหานคร : ธรรมดาเพรส จำกัด.

สุวิมล ว่องวาณิช. 2548. “กลยุทธ์ทางเลือกเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมและสมรรถภาพการวิจัยและประเมินของครุมีอาชีพในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการขับเคลื่อนสู่โรงเรียนฐานความรู้ : การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็นแบบสมบูรณ์”. วารสารวิธีวิทยาการวิจัย. ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2548), 201.

เสรี วงษ์ไพจิตร. 2530. “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและปีท่องเที่ยว 2530”, จุลสารการท่องเที่ยว. 1 (มกราคม 2530), 1.

อดิศักดิ์ สายีน. 2545. “รูปแบบการบริหารการพัฒนาโครงการเขื่อนปากมูล”, ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อดิสร หงสตา. 2547. “การประเมินผลการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จังหวัดตรัง”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อนิวัช แก้วจ่านงค์. 2550. หลักการจัดการ. สงขลา : คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ. 2542. องค์การมหาชน : มิติใหม่ของหน่วยงานภาครัฐ. กรุงเทพมหานคร :

สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการ.

อรทัย ก๊กผล. 2550. ความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รูปแบบและความเป็นไปได้. สถาบันพระปกเกล้า. กรุงเทพมหานคร : ส เจริญ การพิมพ์.

อาคม ใจแก้ว. 2545. วิธีวิทยาการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. สงขลา : คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อำพร วิริยโกศล และคณะ. 2548. รายงานการวิจัย การประเมินศักยภาพและผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่ออุทยานแห่งชาติทางทะเลเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ : คณะวิทยาการจัดการ.

อุทยานแห่งชาติตะรุเตา. 2551. รายงานประจำปี 2551. สตูล : สำนักงานอุทยานแห่งชาติ ตะรุเตา.

เอกชัย กี่สุขพันธ์. 2538. การบริหาร ทักษะและการปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ.

เอกวิทย์ มณีธร. 2551. ระบบราชการ รัฐวิสาหกิจและองค์การมหาชนของไทย. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม.ที.เพรส.

ภาษาอังกฤษ

Campbell, Roald F. and others. 1962. **Educational Administration.** 2 nd ed. Boston : Allyn and Bacon.

Flippo, Edwin B. 1970. Management : A behavioral Approach. Boston : Allyn and Bacon Inc.

Luther Gulick and Lyndall Urwick. 1937. **Papers on the Science of Administration.**
Boston : Houghton Mifflin.

McIntosh, R.W., Goeldner, C.R., Ritchie, J.R.B. 1995. **Tourism : Principles, Practices, Philosophies.** U.S.A. : John Wley & Son, Inc.

Morse, J. M. 2001. **Principle of Mixed Methods and Multimethod Research Design.**
USA.

Robbin, S.P., 1990. **Organizational Theory.** New Jersey :
Prentice - Hall.

Simon, Herbert A. 1976. **Administrative Behavior : A Study of Decision Making Process in Administrative Organization.** New York :
The Free Press.

ภาคผนวก 1

กลุ่มตัวอย่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

กลุ่มตัวอย่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

1. หน่วยงานภาครัฐ ที่ใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูล ได้แก่
 - 1.1 สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล
 - 1.2 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดตรัง
 - 1.3 สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5 จังหวัดนครศรีธรรมราช
 - 1.4 สำนักงานจังหวัดสตูล
 - 1.5 สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง
 - 1.6 สำนักงานตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดสตูล (ตำรวจหลิเป๊ะ)
 - 1.7 ด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสตูล
 - 1.8 สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 5 จังหวัดสตูล
 - 1.9 สำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัดสตูล
 - 1.10 โรงเรียนบ้านเกาะอาดัง
 - 1.11 องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล
 - 1.12 สำนักงานธนารักษ์ จังหวัดสตูล
2. หน่วยงานภาคเอกชน
 - 2.1 หน่วยงานภาคเอกชน ที่ใช้วิธีการสัมภาษณ์ได้แก่
 - 2.1.1 หอการค้า จังหวัดสตูล
 - 2.1.2 สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว จังหวัดสตูล
 - 2.1.3 ชมรมมัคคุเทศก์ จังหวัดสตูล
 - 2.1.4 ตัวแทนผู้ประกอบการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
 - 2.2 หน่วยงานภาคเอกชน ที่ใช้แบบสอบถาม ได้แก่
 - 2.2.1 บริษัทนำเที่ยว 22 แห่ง ได้แก่
 - 1) แชนด์ แอนด์ ซีทัวร์
 - 2) มัสสุรี แทรเวล แอนด์ ทัวร์
 - 3) สตูลแทรเวล แอนด์เฟอรรี่ เซอร์วิส
 - 4) วาสนา แทรเวล แอนด์ ทัวร์
 - 5) โรสนีย์ แทรเวล
 - 6) ตะรุเตา อีโค ทัวร์
 - 7) สตูล แสปปี้ ทัวร์
 - 8) ธนภัทร์ ทัวร์ เฟอรรี่ เซอร์วิส
 - 9) จินตนา ทราเวล แอนด์ ทัวร์
 - 10) อาดังซี ทัวร์

- 11) ตะรุเตา มารีน แทรเวล
- 12) สมุท ทัวร์
- 13) จุฑามณี แฟมิลี่ ทัวร์
- 14) สตูล ปาบารา สปีด โบ๊ท คลับ
- 15) ปากบารา แทรเวล
- 16) อุดมทัวร์ แอนด์ ซีกายักษ์
- 17) รักษ์เล ทัวร์
- 18) ตะรุเตา ซี ทราเวล
- 19) พี เอล วัน ทราเวล
- 20) นิภาทัวร์
- 21) จังเกิ้ล คายัค
- 22) สตูล ซี พี เอส แทรเวล

2.2.2 ผู้ประกอบการที่ในอุทยานแห่งชาติตะรุเตา 10 แห่ง ได้แก่

- 1) ลีตา บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) เอเชีย รีสอร์ท
- 3) วารินทร์ บีช รีสอร์ท
- 4) เมาทัน รีสอร์ท
- 5) พัทยา 2 รีสอร์ท
- 6) บ้านดาหยา รีสอร์ท
- 7) พร รีสอร์ท
- 8) อันดามัน รีสอร์ท
- 9) ชาวเล รีสอร์ท
- 10) หลีเป๊ะ รีสอร์ท

ภาคผนวก 2

แบบสอบถามสำหรับบุคลากรอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ชุดที่....

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา

พื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

(สำหรับบุคลากร)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
2. กรุณาตอบคำถามด้วยความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ
3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ และนำผลมาใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

วิทวัส ขุนหนู

นักศึกษาปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ.....ปี

3. สถานภาพการปฏิบัติงาน

1. ข้าราชการ 2. พนักงานราชการ
 3. ลูกจ้างประจำ 4. พนักงานจ้างเหมา

4. ระดับการศึกษา

1. ต่ำกว่ามัธยมศึกษา 2. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. / ปวส.
 3. มัธยมศึกษา 4. ปริญญาตรี
 5. ปริญญาโท 6. ปริญญาเอก
 7. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. ภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่นี้หรือไม่

1. อยู่ 2. ไม่อยู่

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคมากน้อยเพียงใดโดยกำหนดให้

1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด.....5 มีปัญหามากที่สุด

“ท่านคิดว่าประเด็นต่อไปนี้ เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตามากน้อยเพียงใด”

| ประเด็น | ระดับปัญหา | | | | |
|---|---------------------|---|---|---|--------------------|
| | 1 น้อย ที่สุด | 2 | 3 | 4 | 5 มาก ที่สุด |
| ด้านบุคลากร | | | | | |
| 1. ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 2. ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 3. ความรู้ ความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 4. วุฒิการศึกษาของบุคลากรตรงกับงานที่ปฏิบัติ | | | | | |
| 5. ความตั้งใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร | | | | | |
| 6. ความเพียงพอในการอบรมการปฏิบัติงานของบุคลากร | | | | | |
| 7. ความสอดคล้องของหลักสูตรการอบรมกับงานที่ปฏิบัติของบุคลากร | | | | | |
| 8. การยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากร | | | | | |
| 9. ความขัดแย้งของบุคลากรในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 10. ความเชื่อมั่นในตัวผู้บังคับบัญชาของบุคลากร | | | | | |
| ด้านงบประมาณ | | | | | |
| 1. ความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 2. การกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน | | | | | |
| 3. ความเป็นปัจจุบันของระเบียบการเบิกจ่ายเงิน | | | | | |
| 4. การจ่ายเงินเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ | | | | | |

**“ท่านคิดว่าประเด็นต่อไปนี้ เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติ
ตระรุดามากน้อยเพียงใด”**

| ประเด็น | ระดับปัญหา | | | | |
|--|---------------------|---|---|---|--------------------|
| | 1 น้อย ที่สุด | 2 | 3 | 4 | 5 มาก ที่สุด |
| 5. ระยะเวลาในการจัดสรรงบประมาณ | | | | | |
| 6. ประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยาน | | | | | |
| 7. การเบิกจ่ายเงินเป็นไปตามระเบียบของทางราชการ | | | | | |
| 8. ความสามารถของผู้บริหารในการบริหารงบประมาณ | | | | | |
| ด้านวัสดุ อุปกรณ์ | | | | | |
| 1. ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน | | | | | |
| 2. ความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน | | | | | |
| 3. ความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 4. คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 5. ความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 6. คุณภาพของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 7. ความทันสมัยของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 8. ความสอดคล้องของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ | | | | | |
| 9. ความเพียงพอของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 10. คุณภาพ มาตรฐานของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 11. ระยะเวลาในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ | | | | | |
| 12. กฎ ระเบียบในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ | | | | | |

**“ท่านคิดว่าประเด็นต่อไปนี้ เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงานของอุทยานแห่งชาติ
ตระรุดามากน้อยเพียงใด”**

| ประเด็น | ระดับปัญหา | | | | |
|---|---------------------|---|---|---|--------------------|
| | 1 น้อย ที่สุด | 2 | 3 | 4 | 5 มาก ที่สุด |
| 13. ความเป็นระบบของการบริหารจัดการวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน | | | | | |
| ด้านการบริหารจัดการ | | | | | |
| 1. ความชัดเจนในนโยบายการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 2. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการปฏิบัติงาน | | | | | |
| 3. ความชัดเจนของโครงสร้างการบริหารงาน | | | | | |
| 4. ความชัดเจนในสายการบังคับบัญชา | | | | | |
| 5. การมอบหมายงานตรงกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน | | | | | |
| 6. วิสัยทัศน์ของผู้บริหารในการบริหารงาน | | | | | |
| 7. การกระจายอำนาจในการบริหารงาน | | | | | |
| 8. การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในสำนักงาน | | | | | |
| 9. การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการ | | | | | |
| 10. การร่วมมือจากผู้ประกอบการประเภทร้านค้าร้านอาหารในพื้นที่ | | | | | |
| 11. การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์) | | | | | |
| 12. การร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง | | | | | |
| 13. การร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ | | | | | |
| 14. การประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของอุทยานฯ | | | | | |
| 15. การติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน | | | | | |

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์และการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ระดับสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยให้ท่านพิจารณาว่าสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบันอยู่ในระดับใด

ส่วนที่ 2 ระดับความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยให้ท่านพิจารณาว่าท่านต้องการให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตาพัฒนาในด้านต่างๆ อยู่ในระดับใด

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เกณฑ์คะแนน : 1 หมายถึง น้อยที่สุด

2 หมายถึง น้อย

3 หมายถึง ปานกลาง

4 หมายถึง ดี / มาก

5 หมายถึง ดีมาก / มากที่สุด

| รายการ | สภาพการณ์ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความต้องการพัฒนา | | | | |
|---|---------------------|---|---|---|---|-----------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| ทรัพยากรการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 1. ความสะอาดของหาดทรายและทะเล | | | | | | | | | | |
| 2. ความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง | | | | | | | | | | |
| 3. ความสะอาดของพิพิธภัณฑสถานทางทะเล | | | | | | | | | | |
| 4. ความหลากหลายของการแสดงภายในพิพิธภัณฑสถานทางทะเล | | | | | | | | | | |
| 5. ความสวยงามของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์ | | | | | | | | | | |
| 6. ความสวยงามของอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน | | | | | | | | | | |
| 7. สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า | | | | | | | | | | |
| 8. ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| โครงสร้างพื้นฐาน | | | | | | | | | | |
| 1. สภาพถนนภายในเกาะ (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น) | | | | | | | | | | |
| 2. สภาพทางเดินเท้า (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น) | | | | | | | | | | |
| 3. ท่าเรือ (ปริมาณ) | | | | | | | | | | |
| 4. ท่าเรือ (คุณภาพ) | | | | | | | | | | |
| 5. ไฟฟ้า (ความเพียงพอของแสงสว่าง) | | | | | | | | | | |
| 6. น้ำใช้ (ปริมาณ) | | | | | | | | | | |

| 7. น้ำใช้ (คุณภาพ) | | | | | | | | | | |
|---|-------------------------|---|---|---|---|---------------------------|---|---|---|---|
| รายการ | สภาพการณ์ ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความ ต้องการพัฒนา | | | | |
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| 8. ความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะหรือการเก็บขยะ | | | | | | | | | | |
| 9. ความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะ หรือวางถังขยะ | | | | | | | | | | |
| ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก | | | | | | | | | | |
| 1. ความเพียงพอของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ) | | | | | | | | | | |
| 2. ความสะอาดของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ) | | | | | | | | | | |
| 3. ความเพียงพอของสถานที่พัก (ของเอกชน) | | | | | | | | | | |
| 4. ความสะอาดของสถานที่พัก (ของเอกชน) | | | | | | | | | | |
| 5. ความเพียงพอของสุขาสาธารณะ | | | | | | | | | | |
| 6. ความสะอาดของสุขาสาธารณะ | | | | | | | | | | |
| 7. ความเพียงพอของร้านจำหน่ายอาหาร | | | | | | | | | | |
| 8. ความเหมาะสมของราคาอาหาร เครื่องดื่ม | | | | | | | | | | |
| 9. ความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค | | | | | | | | | | |
| 10. ความหลากหลายของสินค้าอุปโภค บริโภค ที่จำหน่าย | | | | | | | | | | |
| 11. ความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค บริโภค | | | | | | | | | | |
| 12. ความเพียงพอของร้านจำหน่ายของที่ระลึก | | | | | | | | | | |
| 13. ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก | | | | | | | | | | |
| 14. ความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ | | | | | | | | | | |
| 15. คุณภาพของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ | | | | | | | | | | |
| 16. ความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 17. คุณภาพของเรือบริการนำเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 18. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย | | | | | | | | | | |
| 19. การให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 20. ความเพียงพอของการรักษาพยาบาล | | | | | | | | | | |
| 21. ความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ | | | | | | | | | | |
| 22. ความเพียงพอของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ | | | | | | | | | | |
| การท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |

| รายการ | สภาพการณ์ ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความ ต้องการพัฒนา | | | | |
|--|-------------------------|---|---|---|---|---------------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| 23. ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 24. ความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 25. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 26. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ | | | | | | | | | | |
| 27. ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการ แนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ | | | | | | | | | | |
| 28. ความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ | | | | | | | | | | |
| 29. ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 30. ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 31. ความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 32. ความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ใน การเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |
| 33. ความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 34. การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวใน เขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 3
แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา
พื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
(สำหรับนักท่องเที่ยว)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
2. กรุณาตอบคำถามด้วยความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ
3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ และนำผลมาใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

วิทวัส ขุนหนู

นักศึกษาปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ.....ปี

3. อาชีพ

1. ไม่ประกอบอาชีพ 2. ข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ
 3. ลูกจ้างเอกชนหรือพนักงาน 4. ธุรกิจส่วนตัว
 5. อาชีพเกษตรกรรม 6. รับจ้างทั่วไป
 7. นักเรียน / นักศึกษา 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. ที่อยู่ในปัจจุบัน (โปรดระบุ).....

5. ระดับการศึกษา

1. ประถมศึกษา 2. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปวช. หรือ ปวส.
 3. มัธยมศึกษา 4. ปริญญาตรี
 5. ปริญญาโท 6. ปริญญาเอก
 7. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. รายได้ต่อเดือน

1. น้อยกว่า 5,000 บาท 2. 5,001-10,000 บาท
 3. 10,001-15,000 บาท 4. 15,001-20,000 บาท
 5. 20,001-25,000 บาท 6. 25,001-30,000 บาท
 7. 30,001-35,000 บาท 8. 35,001-40,000 บาท
 9. 40,001-45,000 บาท 10. 45,001-50,000 บาท
 11. 50,001 บาทขึ้นไป

7. สถานภาพ

1. โสด 2. สมรสแล้ว
 3. หม้าย 4. หย่าหรือแยกกันอยู่

8. วัตถุประสงค์ของการมาอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. พักผ่อน 2. ทักษะศึกษา
 3. ศึกษาธรรมชาติ / เดินป่า 4. ดำน้ำชมปะการัง
 5. กิจกรรมนักเรียน / นักศึกษา
 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

9. ท่านพักแรม ณ ที่ใด
1. เกาะตระรุเตา 2. เกาะหลี่เป๊ะ 3. เกาะอาดัง
10. จำนวนคืนที่พักแรม ณ อุทยานแห่งชาติตระรุเตาครั้งนี้ (วัน / คืน)
1. พัก 1 คืน 2. พัก 2 คืน
3. พักมากกว่า 2 คือ (โปรดระบุ).....
11. ในการมาครั้งนี้ท่านเลือกที่พักประเภทใด (เลือกเพียงคำตอบเดียว)
1. บ้านพักอุทยานฯ 2. โรมแรม / บังกะโลของเอกชน
3. กางเต็นท์ 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
12. พาหนะในการเดินทางมาทำเรือปากบารา
1. รถจักรยานยนต์ส่วนตัว 2. รถยนต์ส่วนตัว
3. รถยนต์ของบริษัทนำเที่ยว / รถเช่า 4. รถโดยสารประจำทาง
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
13. ลักษณะการเดินทางมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติตระรุเตา
1. คนเดียว
2. กลุ่มเพื่อน (รวมตัวท่านด้วย).....คน
3. ครอบครัว (รวมตัวท่านด้วย).....คน
4. อื่น ๆ.....จำนวน.....คน
14. ที่อุทยานแห่งชาติตระรุเตา ท่านได้เข้าชมที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. พิพิธภัณฑ์ 2. แหล่งประวัติศาสตร์ (คุกเก่า)
3. เกาะหินงาม 4. เกาะอาดัง
5. เกาะไซ่ 6. เกาะหลี่เป๊ะ
7. เกาะราวี 8. หน้าผาโต๊ะบู (จุดชมวิว)
9. ถ้ำจระเข้ 10. น้ำตก
11. อ่าวสน 12. ป่าชายเลน
13. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
15. กิจกรรมใดบ้างที่ท่านเข้าร่วมที่อุทยานแห่งชาติตระรุเตา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. ดำน้ำ / ดูปะการัง 2. ขี่รถจักรยาน
3. ว่ายน้ำ 4. ปีนเขา
5. พายเรือ 6. นั่งเรือรอบเกาะ
7. ดูนก 8. เดินป่า
9. ส่องสัตว์ 10. สัมผัสวิถีชีวิตชุมชน

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์และการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาโดยแบ่งออก เป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ระดับสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยให้ท่านพิจารณาว่าสภาพการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบันอยู่ในระดับใด

ส่วนที่ 2 ระดับความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา โดยให้ท่านพิจารณาว่าท่านต้องการให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตาพัฒนาในด้านต่างๆ อยู่ในระดับใด

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เกณฑ์คะแนน : 1 หมายถึง น้อยที่สุด 2 หมายถึง น้อย

3 หมายถึง ปานกลาง 4 หมายถึง ดี / มาก

5 หมายถึง ดีมาก / มากที่สุด

| รายการ | สภาพการณ์ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความต้องการพัฒนา | | | | |
|---|---------------------|---|---|---|---|-----------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| ทรัพยากรการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 1. ความสะอาดของหาดทรายและทะเล | | | | | | | | | | |
| 2. ความหลากหลายของสินค้าพื้นบ้านและหัตถกรรมพื้นเมือง | | | | | | | | | | |
| 3. ความสะอาดของพิพิธภัณฑสถานทางทะเล | | | | | | | | | | |
| 4. ความหลากหลายของการแสดงภายในพิพิธภัณฑสถานทางทะเล | | | | | | | | | | |
| 5. ความสวยงามของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งจำลองทางประวัติศาสตร์ | | | | | | | | | | |
| 6. ความสวยงามของอนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน | | | | | | | | | | |
| 7. สภาพทั่วไปของแหล่งประวัติศาสตร์คู่เก่า | | | | | | | | | | |
| 8. ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| โครงสร้างพื้นฐาน | | | | | | | | | | |
| 1. สภาพถนนภายในเกาะ (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น) | | | | | | | | | | |
| 2. สภาพทางเดินเท้า (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น) | | | | | | | | | | |
| 3. ท่าเรือ (ปริมาณ) | | | | | | | | | | |
| 4. ท่าเรือ (คุณภาพ) | | | | | | | | | | |
| 5. ไฟฟ้า (ความเพียงพอของแสงสว่าง) | | | | | | | | | | |
| 6. น้ำใช้ (ปริมาณ) | | | | | | | | | | |
| 7. น้ำใช้ (คุณภาพ) | | | | | | | | | | |

| รายการ | สภาพการณ์ ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความ ต้องการพัฒนา | | | | |
|--|-------------------------|---|---|---|---|---------------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| 23. ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 24. ความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 25. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 26. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ | | | | | | | | | | |
| 27. ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการ แนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ | | | | | | | | | | |
| 28. ความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ | | | | | | | | | | |
| 29. ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 30. ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 31. ความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 32. ความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ใน การเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |
| 33. ความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 34. การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวใน เขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |

35. ท่านคิดว่าจะเดินทางกลับมาเที่ยวอุทยานอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอีกหรือไม่

มา เพราะ (โปรดระบุ).....

ไม่มา เพราะ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ภาคผนวก 4
แบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา

พื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

(สำหรับผู้ประกอบการ / หน่วยงานเอกชน)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
2. กรุณาตอบคำถามด้วยความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ
3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ และนำผลมาใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

วิทวัส ขุนหนู

นักศึกษาปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ชื่อผู้ประกอบการ (บริษัท / ห้าง / ร้าน)

.....

2. ที่ตั้ง.....
โทรฯ.....

3. ประเภทของบริการ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. จัดทัวร์

2. รถนำเที่ยว

3. ร้านอาหาร

4. เรือนำเที่ยว

5. ที่พัก (ประเภท).....

6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. เปิดดำเนินกิจการมา.....ปี

5. มีพนักงาน.....คน

6. ผู้ใช้บริการเป็น

1. เฉพาะชาวไทย

2. เฉพาะชาวต่างประเทศ

7. เดือนไหนที่มีผู้มาใช้บริการท่องเที่ยวสูงสุด 2 อันดับแรก

1.....

2.....

| รายการ | สภาพการณ์ ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความ ต้องการพัฒนา | | | | |
|--|-------------------------|---|---|---|---|---------------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| 23. ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 24. ความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 25. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 26. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ | | | | | | | | | | |
| 27. ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการ แนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ | | | | | | | | | | |
| 28. ความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ | | | | | | | | | | |
| 29. ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 30. ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 31. ความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 32. ความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ใน การเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |
| 33. ความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 34. การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวใน เขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 5
แบบสอบถามสำหรับประชาชน

ชุดที่.....

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา
พื้นที่ท่องเที่ยว : กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
(สำหรับประชาชน)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
2. กรุณาตอบคำถามด้วยความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ
3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ และนำผลมาใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

วิทวัส ขุนหนู

นักศึกษาระดับปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย หญิง

2. อายุ.....ปี

3. การศึกษา

1. ไม่ได้เรียนหนังสือ 2. ประถมศึกษา
 3. มัธยมศึกษา 4. ปวส. ปวช.
 5.ปริญญาตรี 6. ปริญญาโท
 7. ปริญญาเอก 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. ภูมิลำเนาเดิมของท่านอยู่ในพื้นที่หรือไม่

1. ใช่ 2. ไม่ใช่ (โปรดระบุ).....

5. สถานภาพ

1. โสด 2. สมรสแล้ว
 3. หม้าย 4. หย่าหรือแยกกันอยู่

6. อาชีพของท่าน

1. ไม่ได้ประกอบอาชีพ 2. ค้าขาย / ธุรกิจ
 3. เกษตร / ประมง 4. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ
 5. พนักงานบริษัท / รับจ้าง 6. ข้าราชการบำนาญ
 7. แม่บ้าน 8. งานเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว
 9. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. รายได้ต่อเดือน

1. น้อยกว่า 5,000 บาท 2. 5,001-10,000 บาท
 3. 10,001-15,000 บาท 4. 15,001-20,000 บาท
 5. 20,001-25,000 บาท 6. 25,001-30,000 บาท
 7. 30,001-35,000 บาท 8. 35,001-40,000 บาท
 9. 40,001-45,000 บาท 10. 45,001-50,000 บาท
 11. 50,001 บาทขึ้นไป

| รายการ | สภาพการณ์ ในปัจจุบัน | | | | | ระดับความ ต้องการพัฒนา | | | | |
|--|-------------------------|---|---|---|---|---------------------------|---|---|---|---|
| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 |
| 23. ความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 24. ความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 25. ความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอก เส้นทาง | | | | | | | | | | |
| 26. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ | | | | | | | | | | |
| 27. ความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการ แนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่ | | | | | | | | | | |
| 28. ความรวดเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ | | | | | | | | | | |
| 29. ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 30. ความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 31. ความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 32. ความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ใน การเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |
| 33. ความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว | | | | | | | | | | |
| 34. การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวใน เขตอุทยานฯ | | | | | | | | | | |

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 6
แบบสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

แบบสัมภาษณ์

แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนาพื้นที่
ท่องเที่ยว : กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
Guidance for Development and Suitable Model for Tourism Management Area
: A Case Study of Tarutao National Park

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อจำกัดภายใต้รูปแบบการบริหารงานของอุทยานแห่งชาติ
ตะรุเตา
2. เพื่อศึกษาการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา
(โดยประเมินผ่านทรัพยากรการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก)
3. เพื่อเสนอแนะรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว
ในเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

แบบสัมภาษณ์

1. หน่วยงาน / ผู้ให้สัมภาษณ์

.....
.....
.....

2. อายุ

.....

3. ระดับการศึกษา

.....
.....
.....

4. ตำแหน่งงานในปัจจุบัน

.....
.....
.....

5. อายุการทำงาน

.....

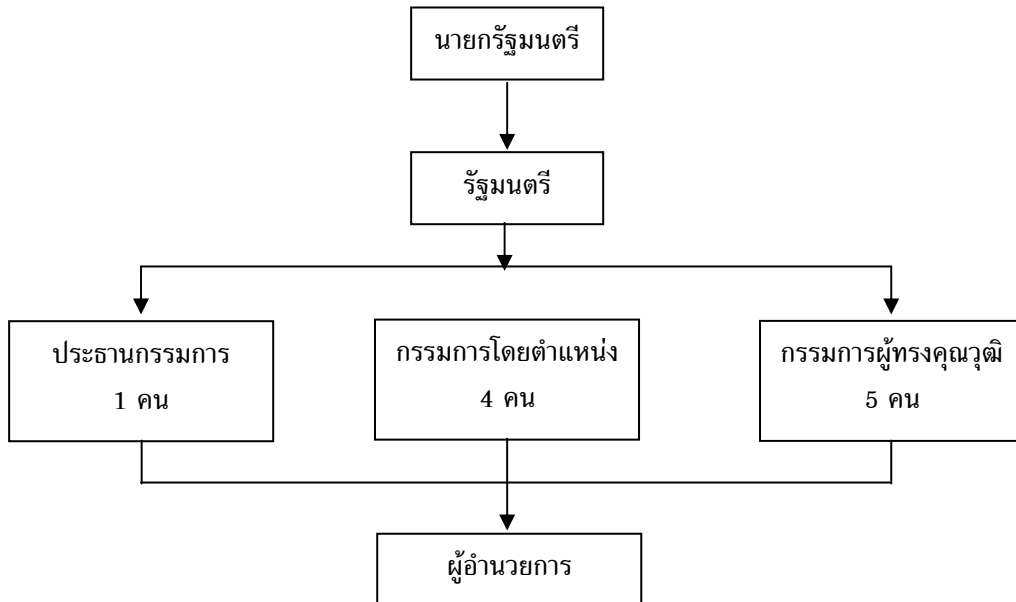
6. ระยะเวลาการทำงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว / อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

.....

ประเด็นสัมภาษณ์

1. หน่วยงานของท่านเกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติตะรุเตาอย่างไร
2. สถานการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบันและอนาคตเป็นอย่างไร
3. ท่านคิดว่าในปัจจุบันการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีปัญหาและอุปสรรค อย่างไรบ้าง
4. การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบัน
 - 4.1 บุคลากร
 - 4.2 งบประมาณ
 - 4.3 วัสดุ อุปกรณ์
 - 4.4 การบริหารจัดการ
5. การจัดการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติในปัจจุบัน
 - 5.1 ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว
 - 5.2 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - 5.3 ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก
6. องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยวในอนาคต ควรเป็นอย่างไร
7. ถ้าหากมีรูปแบบให้ท่านเลือก ท่านคิดว่ารูปแบบใดเหมาะสมที่สุด
 - 7.1 องค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว
 - 7.2 อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว
 - 7.3 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. / อบจ.) เพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว
 - 7.4 เอกชนเข้ามาจัดการในด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - 7.5 อุทยานฯ ร่วมกับ องค์การมหาชนทำหน้าที่เฉพาะด้านการท่องเที่ยว
 - 7.6 หน่วยบริการรูปแบบพิเศษ
8. หน่วยงานสำคัญที่ควรเข้ามาบริหารจัดการคือหน่วยงานใด
9. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
10. ข้อดี / ข้อเสีย หรือผลการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา (รวมหลีเป๊ะ)
11. หากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา “ท่านคิดว่าจะมีผลกระทบต่อชุมชนในพื้นที่หรือรอบ ๆ พื้นที่ มากน้อยเพียงใด อย่างไร”
12. ท่านคิดว่าในปัจจุบันพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ควรพัฒนาในด้านใดมากที่สุด
13. การประสานความร่วมมือ ท่านคิดว่าควรมีหน่วยงานใดบ้างที่ควรเข้ามาร่วมมือกัน
14. อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานดังกล่าว ควรมีหน้าที่ทำอะไรบ้าง
15. การกำกับดูแล ควรมีหน่วยงานใดเข้ามากำกับดูแล

โครงสร้างองค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงเพื่อ
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน



ความคิดเห็น

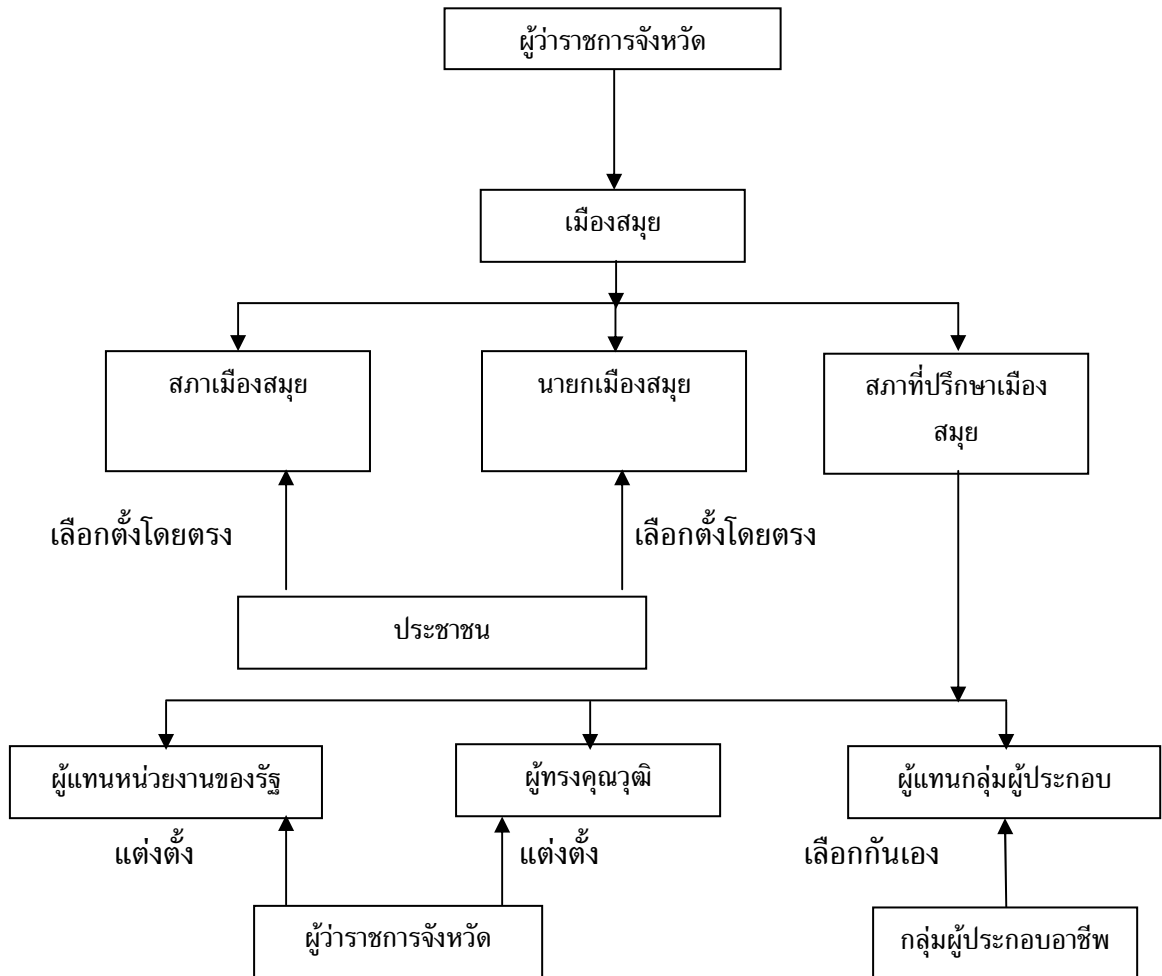
.....

.....

.....

.....

รูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ



ความคิดเห็น

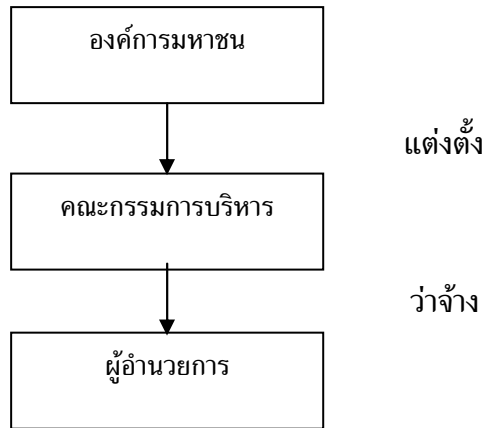
.....

.....

.....

.....

โครงสร้างขององค์การมหาชนท้องถิ่น



ความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 7
ตารางการสัมภาษณ์

ตารางการสัมภาษณ์

| ชื่อ - สกุล | สถานที่สัมภาษณ์ | วันที่สัมภาษณ์ |
|--|--|----------------|
| - คุณสุพร ทองแก้วเกิด เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาฝ่ายพัฒนา | สำนักงานอุทยาน แห่งชาติตะรุเตา (เกาะตะรุเตา) | 22 เมษายน 2553 |
| - คุณอำพร จันทบุรี รองประธานชมรมเรือหางยาวเกาะหลีเป๊ะ | เกาะหลีเป๊ะ | 25 เมษายน 2553 |
| - คุณกิจชัย หอพิสุทธิการ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 7 บ้านเกาะอาดัง | เกาะหลีเป๊ะ | 25 เมษายน 2553 |
| - คุณธัญญา แดงเอียด ผู้ประกอบการเมาเทน รีสอร์ท | เมาเทน รีสอร์ท เกาะหลีเป๊ะ | 25 เมษายน 2553 |
| - คุณอนิรุทธ์ ธนบุรี อาจารย์โรงเรียนบ้านเกาะอาดัง | โรงเรียนบ้านเกาะ อาดัง (เกาะหลีเป๊ะ) | 26 เมษายน 2553 |
| - พตท.พรเทพ จินดารักษ์ หัวหน้าสายตรวจเกาะหลีเป๊ะ | ศูนย์รักษาความ ปลอดภัยเกาะหลีเป๊ะ | 26 เมษายน 2553 |
| - ดาบตำรวจประยูร ชอบแต่ง เจ้าหน้าที่ป้องกันและปราบปราม | ศูนย์รักษาความ ปลอดภัยเกาะหลีเป๊ะ | 26 เมษายน 2553 |
| - สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง | จุดจอดเรือนอกท่า เกาะหลีเป๊ะ | 26 เมษายน 2553 |
| - คุณเยาวเรศ สมทรง รองประธานกองทุนหมู่บ้านเกาะหลีเป๊ะ | เกาะหลีเป๊ะ | 27 เมษายน 2553 |
| - คุณไพรินทร์ แก้วทองมา หัวหน้าสถานีอนามัยเกาะหลีเป๊ะ | สถานีอนามัย เกาะหลีเป๊ะ | 28 เมษายน 2553 |
| - คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์ ผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | สำนักงานอุทยาน แห่งชาติตะรุเตา (เกาะอาดัง) | 28 เมษายน 2553 |
| - คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์ ผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | สำนักงานอุทยาน แห่งชาติตะรุเตา (เกาะตะรุเตา) | 29 เมษายน 2553 |
| - คุณณัฐพล รัตนพันธ์ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา | บ้านพัก | 30 เมษายน 2553 |

ตารางการสัมภาษณ์ (ต่อ)

| ชื่อ - สกุล | สถานที่สัมภาษณ์ | วันที่สัมภาษณ์ |
|--|--|-----------------|
| - คุณบุรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ ผู้อำนวยการการท่องเที่ยว สำนักงานตรัง | สำนักงาน การท่องเที่ยวตรัง | 27 พฤษภาคม 2553 |
| - คุณสนิท องศารา ผู้อำนวยการส่วนอุทยาน สนง.บริหารพื้นที่ อนุรักษ์ที่ 5 (นครศรีธรรมราช) | บ้านพักจังหวัดตรัง | 28 พฤษภาคม 2553 |
| - คุณมนตรี คักดีเมือง โยธาธิการและผังเมืองสตูล | สนง.โยธาธิการและผัง เมือง จังหวัดสตูล | 1 มิถุนายน 2553 |
| - คุณอุบล ปาลานุสร หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด สนง.จังหวัดสตูล | สำนักงานจังหวัดสตูล | 1 มิถุนายน 2553 |
| - วรัญญา สันมาแอ นักวิชาการประชาสัมพันธ์ อบจ.สตูล | องค์การบริหารส่วน จังหวัดสตูล | 1 มิถุนายน 2553 |
| - คุณประสิทธิ์ เสียงประสิทธิ์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล | องค์การบริหารส่วน จังหวัดสตูล | 1 มิถุนายน 2553 |
| - คุณธวัช อัยพาณิชย์ หัวหน้าสำนักงานขนส่งทางน้ำที่ 5 สตูล | สำนักงานขนส่งทางน้ำ ที่ 5 จ.สตูล | 3 มิถุนายน 2553 |
| - คุณโรสนีย์ ยกชม นายกสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว จ.สตูล | สำนักงานส่งเสริมการ ท่องเที่ยว จ.สตูล | 3 มิถุนายน 2553 |
| - คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์ ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวและกีฬา จ.สตูล | สำนักงานการ ท่องเที่ยวและกีฬา จ.สตูล | 7 มิถุนายน 2553 |
| - อาดล อาดำ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย | องค์การบริหารส่วน ตำบลเกาะสาหร่าย | 8 มิถุนายน 2553 |
| - เอกพงศ์ อินทรชิต รักษาการแทนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล เกาะสาหร่าย | องค์การบริหารส่วน ตำบลเกาะสาหร่าย | 8 มิถุนายน 2553 |
| - สมชาย ต้นต์ศรีสกุล ประธานหอการค้าจังหวัดสตูล | สำนักงานหอการค้า จังหวัดสตูล | 8 มิถุนายน 2553 |

ตารางการสัมภาษณ์ (ต่อ)

| ชื่อ - สกุล | สถานที่สัมภาษณ์ | วันที่สัมภาษณ์ |
|--|---------------------------------|-----------------|
| - พัทธ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์ รองประธานหอการค้าจังหวัดสตูล | สำนักงานหอการค้า จังหวัดสตูล | 8 มิถุนายน 2553 |
| - คุณสุนันทา สกุลสันดี เจ้าหน้าที่จัดผลประโยชน์ชำนาญการ | สำนักงานธนารักษ์ จังหวัดสตูล | 9 มิถุนายน 2553 |
| - คุณสุเมธ หมั่นเหตุ ประธานชมรมมัคคุเทศก์จังหวัดสตูล | สำนักงานชมรม มัคคุเทศก์ | 9 มิถุนายน 2553 |

ภาคผนวก 8
ประมวลผลการสัมภาษณ์

1. สถานการณ์การท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในปัจจุบันและอนาคตเป็นอย่างไร

“การท่องเที่ยวของอุทยานฯ จะได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะ เพราะมีรีสอร์ท สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ของเอกชนไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว รวมทั้งการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของเอกชนสามารถทำได้ดีกว่าอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จึงทำให้นักท่องเที่ยวรู้จักเกาะหลีเป๊ะมาก”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“มีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ทำให้วิถีชีวิตของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป มีประชาชนจากที่อื่นเข้ามาประกอบกิจการ จึงทำให้มีรีสอร์ท อาคาร บ้านเรือน มากขึ้น สำหรับในอนาคตจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการโฆษณา ประชาสัมพันธ์มากขึ้น และการเดินทางที่สะดวกยิ่งขึ้นด้วย”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ในปีนี้มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติน้อยลง อาจจะเป็นผลมาจากวิกฤตการณ์การเมืองของประเทศไทย และวิกฤตเศรษฐกิจโลก แต่ในอนาคตคาดว่าจะได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากมีการเชื่อมสายการเดินทางจากภูเก็ต กระบี่ ตรัง สตูล และลันกาวิ นอกจากนี้กำลังมีโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือปากบารา ถ้าหากโครงการดังกล่าวเสร็จแล้ว การท่องเที่ยวของจังหวัดสตูลและอุทยานฯ จะขยายตัวมากขึ้น”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“การท่องเที่ยวได้รับความนิยมสูงขึ้น โดยเฉพาะพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ซึ่งคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น”

(คุณอาดล อาดำ)

“เกาะตะรุเตามีข้อจำกัดทางด้านการบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกในแก่นักท่องเที่ยว จึงทำให้การท่องเที่ยวอยู่ได้นาน แต่สำหรับเกาะหลีเป๊ะในอนาคตคาดว่าจะถ้าไม่มีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบัน จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวไม่เข้ามาท่องเที่ยวได้”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ปัจจุบันนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น แต่ไม่ถึงกับเพิ่มแบบก้าวกระโดด ซึ่งขึ้นอยู่กับนักท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะ กล่าวคือการท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะมีแนวโน้มที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลให้การท่องเที่ยวของอุทยานฯ มีความเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“การท่องเที่ยวในอนาคตจะได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น สำหรับการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานฯ มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี มีการบริหารจัดการแบบภาครัฐ แต่การบริหารของเกาะหลีเป๊ะมีการจัดการแบบภาคเอกชน ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมไปเกาะหลีเป๊ะ เพราะเกาะหลีเป๊ะมีที่พักเอกชนและได้รับความสะดวกสบายกว่าการบริหารจัดการภาครัฐ”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“จากอดีตการพัฒนาและนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น อาจจะเป็นผลมาจากการเดินทางที่สะดวกขึ้น แต่ในปีนี้นักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้น นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติลดลง อาจจะเป็นผลมาจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก และปัญหาการเมืองของประเทศไทย สำหรับในอนาคตน่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น การเดินทางจะสะดวกรวดเร็วมากกว่านี้ รวมทั้งมีเอกชนเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้น”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์ และ คุณประยูร ชอบแต่ง)

“ปัจจุบันการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ได้รับความนิยมนำขึ้น และในอนาคตก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ที่เริ่มมีมากขึ้น และกระจายไปทุกสื่อของการประชาสัมพันธ์ สำหรับเกาะหลีเป๊ะ ในอนาคตจะมีความเจริญมากขึ้น โครงสร้างพื้นฐานดีขึ้น แต่จำนวนนักท่องเที่ยวไม่เพิ่มขึ้น เนื่องจากเกาะหลีเป๊ะ เป็นเกาะเล็ก มีความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวที่จำกัด”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“มีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งดูจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียม และในอนาคตคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเช่นกัน เพราะอุทยานแห่งชาติตะรุเตามีแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวที่สำคัญ สวยงาม และมีประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ อีกทั้งเกาะหลีเป๊ะ ซึ่งเป็นเกาะหนึ่งอยู่ในเขตอุทยานฯ กำลังได้รับความนิยมนำขึ้นจากนักท่องเที่ยว”

(คุณสนธิ องศา)

“กำลังเจริญเติบโตขึ้น และได้รับความนิยมนำขึ้นอย่างต่อเนื่อง”

(คุณอุบล ปาลานุสร)

“เป้าหมายของนักท่องเที่ยวส่วนมากจะอยู่ที่เกาะอาดังหรือเกาะหลีเป๊ะ เกาะตะรุเตาเป็นเพียงสถานที่เยี่ยมเยือนหรือแวะพัก เพราะนักท่องเที่ยวส่วนมากคิดว่าเกาะตะรุเตาไม่มีสถานที่พัก สำหรับในอนาคตคาดว่าภาพรวมของการท่องเที่ยวของอุทยานฯ จะได้รับความนิยมนำขึ้น แต่เกาะหลีเป๊ะนั้นพบว่าการท่องเที่ยวจะทรงตัวและถดถอยลงเรื่อย ๆ เนื่องจากประสบปัญหาน้ำเสีย ชยะ สิ่งอำนวยความสะดวกมากเกินความจำเป็น”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“อุทยานฯ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งบนเกาะและในทะเล จึงเป็นสถานที่สนใจของนักท่องเที่ยว จึงได้มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล สำหรับในอนาคตคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ถ้าหากมีการปรับปรุงการคมนาคมทั้งทางบกและทางทะเลให้สะดวกยิ่งขึ้น โดยมีเกาะหลีเป๊ะเป็นจุดดึงดูดหลักของอุทยานฯ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“การท่องเที่ยวของอุทยานฯ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนเกาะตะรุเตา กับส่วนเกาะอาดัง เกาะราวี เกาะหลีเป๊ะ ซึ่งนักท่องเที่ยวที่ไปเกาะตะรุเตามีจำนวนน้อย เพราะเกาะตะรุเตาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ จึงได้รับความนิยมนำขึ้นจากนักท่องเที่ยวจำนวนน้อย นักท่องเที่ยวส่วนมากนิยมนำขึ้นส่วนเกาะอาดัง เกาะราวี เกาะหลีเป๊ะ เพราะมีแหล่งดำน้ำ ชมปะการังอยู่เป็นจำนวนมาก”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“การท่องเที่ยวในอนาคตคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โครงสร้างพื้นฐานดีขึ้น มีผู้ประกอบการเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้น”

(สต.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และจะชะลอตัวลง เนื่องจากข้อจำกัดของสภาพพื้นที่ที่เป็นเกาะ”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“ปัจจุบันเริ่มมีนักท่องเที่ยวรู้จักอุทยานฯ มากขึ้น มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเพิ่มขึ้น เนื่องจากการเดินทางที่สะดวกขึ้น และคาดว่าจะได้รับความนิยมนำขึ้นจากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง”

(คุณไพโรจน์ แก้วทองมา)

“ด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ที่อุดมสมบูรณ์ จึงทำให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และในอนาคตคาดว่าจะเพิ่มมากขึ้นเช่น เนื่องจากได้มีการประชาสัมพันธ์เพิ่มขึ้น มีการพยายามเชื่อมโยงการท่องเที่ยวระหว่างเกาะกับบนฝั่งของจังหวัดสตูล”

(คุณสุนันทา สกฤษดิ์)

“อุทยานฯ เริ่มเป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะที่เป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว เพราะพื้นที่บนเกาะหลีเป๊ะเป็นพื้นที่ของเอกชนมีการให้บริการด้านที่พัก อาหาร และการบริการกิจกรรมท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมทั้งมีหาดทรายที่ขาวสะอาด น้ำทะเลใส จึงทำให้นักท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่นาน และรอบ ๆ เกาะหลีเป๊ะมีจุดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่จะเอื้อให้นักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยว เช่น เกาะหินซ้อน เกาะหินงาม เกาะราวี ล่องน้ำจาง มีจุดดำน้ำมากมาย ทั้งเป็นการดำน้ำตื้นและดำน้ำลึก”

(คุณสัมประสิทธิ์ เสียงประสิทธิ์)

“ปัจจุบันการเดินทางสะดวกมากขึ้น นักท่องเที่ยวรู้จักอุทยานฯ มากขึ้น สำหรับใน 5 ปีที่ผ่านมา มีการพัฒนามากขึ้น ผู้ประกอบการเพิ่มมากขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น สำหรับในอนาคตจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีการประชาสัมพันธ์มากขึ้น โดยเฉพาะการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ของบริษัทเอกชน สำหรับปีนี้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีน้อยลง เนื่องจากผลกระทบของเศรษฐกิจโลก และปัญหาการเมืองของประเทศไทย ในขณะเดียวกันพบว่ามียกนักท่องเที่ยวชาวเอเชียเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ เกาหลี”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“การท่องเที่ยวในปัจจุบันได้เปลี่ยนไปมาก กล่าวคือในอดีตมีแต่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ แต่ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติลดลง นักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มมากขึ้น สำหรับในอนาคตคาดว่านักท่องเที่ยวจะน้อยลงไปอีก เนื่องจากในพื้นที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติไม่ชอบ จึงทำให้หนีไปเที่ยวที่อื่น”

(เยาวเรศ สมทรง)

“นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น การเดินทางสะดวกสบายขึ้น นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไปแวะพักที่เกาะตะรุเตา แต่จะไปนอนค้างคืนที่เกาะหลีเป๊ะ สำหรับนักท่องเที่ยวที่พักเกาะตะรุเตานั้น ส่วนใหญ่จะมาเป็นกรุ๊ปทัวร์หรือนักท่องเที่ยวที่ชอบกับธรรมชาติที่เงียบสงบ ในอนาคตคาดว่าจะเจริญขึ้น เกาะตะรุเตาจะได้รับการพัฒนามากขึ้น”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

2. ในปัจจุบันการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตามีปัญหาและอุปสรรคด้านใดบ้าง อย่างไร

“ปัญหาการสื่อสารระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการ กล่าวคือในช่วงปิดฤดูกาลท่องเที่ยวอุทยานฯ ได้ประกาศให้ปิด แต่จริง ๆ แล้วเกาะหลีเป๊ะสามารถเปิดบริการตลอดทั้งปี นอกจากนี้ยังมีปัญหาการจับเก็บค่าธรรมเนียมของอุทยานฯ ปัญหาขาดแคลนน้ำใช้ ปัญหาขยะ และปัญหาด้านการสนับสนุน คือไม่มีหน่วยงานใดลงมาสนับสนุนอย่างแท้จริงและไม่มีการประเมินผลอย่างชัดเจน”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ปัญหาระหว่างอุทยานฯ กับประชาชนในพื้นที่ ซึ่งเป็นปัญหาเรื่องความไม่เข้าใจกัน ได้แก่ ปัญหาการบุกรุกพื้นที่ เอกสารสิทธิ์การครอบครองที่ดิน เป็นต้น ปัญหาการก่อสร้างอาคารที่ผิดกฎหมาย ปัญหาการจับเก็บค่าธรรมเนียมไม่มีประสิทธิภาพ และปัญหาการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะซึ่งไม่มีทิศทางหรือแผนงานที่ชัดเจน ไม่มีหน่วยงานลงมาดูแลพื้นที่อย่างแท้จริง”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ในปัจจุบันไม่มีหน่วยใดเข้ามาดูแลอย่างแท้จริงหรือเป็นเจ้าของหลัก ปัญหาที่ดิน กล่าวคือที่ดินส่วนมากจะได้มาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้ไม่สามารถอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารได้ ปัญหาการบุกรุกพื้นที่อุทยาน ปัญหาการจัดเก็บภาษีของ อบต. เนื่องจากว่า อบต.จัดเก็บภาษีได้ไม่ตรงตามเป้าหมาย กล่าวคือ อบต. ลงพื้นที่เก็บภาษีทุกครั้งก็จะมีปัญหากับผู้ประกอบการ ปัญหาดังกล่าวคือผู้ประกอบการไม่ยอมจ่ายภาษี เพราะผู้ประกอบการกล่าวหาว่าไม่มีหลักเกณฑ์ในการเก็บภาษี ปัญหาระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ไม่มีประสิทธิภาพ ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และปัญหาการประสานความร่วมมือกัน กล่าวคือต่างหน่วยงานเข้ามาจัดการ โดยไม่มีการประสานงานกัน”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“ปัญหาการประสานความร่วมมือเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานฯ เนื่องจากติดขัดกับข้อระเบียบของกฎหมายที่ทับซ้อนกันอยู่”

(คุณธวัช อภัยพาณิชย์)

“อบต. เกษาสหายจัดเก็บภาษีได้ไม่ครบ จึงมีงบประมาณที่จะไปพัฒนาพื้นที่อย่างจำกัด การจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าพื้นที่ฯ ไม่มีประสิทธิภาพ และขาดเจ้าภาพในการจัดการการท่องเที่ยว”

(คุณอาดล อาดำ)

“ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมไม่มีประสิทธิภาพ ค่าครองชีพมีราคาสูง และการประกาศปิดพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานฯ เนื่องจากว่าในสภาพความเป็นจริงไม่ได้มีมรสุม คลื่นลมแรงทั้ง 6 เดือน จึงสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ไม่มีประสิทธิภาพ ในด้านการประสานงานมีปัญหาระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการ เช่นในช่วงประกาศปิดเกาะ ผู้ประกอบการไม่ยอมให้ประกาศปิด เพราะผู้ประกอบการเห็นว่าสามารถเดินทาง และท่องเที่ยวได้”

(คุณบุรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“กระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมไม่มีประสิทธิภาพ การประสานงานกันระหว่างอุทยานฯ กับผู้ประกอบการไม่ดีเท่าที่ควร ค่าครองชีพสูง ผู้ประกอบการขาดความสามัคคี ปัญหาที่ดิน กล่าวคือมีการทับซ้อนกันของที่ดินกับเอกสารสิทธิ์ ปัญหารีสอร์ทในพื้นที่ไม่มีการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร การพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะเป็นไปอย่างไร้ทิศทาง เนื่องจากไม่มีกฎหมายมาควบคุมเกาะหลีเป๊ะ”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“ปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม ค่าครองชีพสูง และปัญหาที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะ กล่าวคือที่ดินส่วนมากไม่มีเอกสารสิทธิ์ มีการซื้อขายกันในระบบที่ไม่ใช่นิติกรรม”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานฯ ขาดแผนแม่บทของการพัฒนา การพัฒนาต่างๆ ยังขาดทิศทาง ซึ่งการพัฒนาส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับภาคเอกชน สำหรับเกาะหลีเป๊ะประสบปัญหาคือ อาคารที่ผิดกฎหมาย กล่าวคือ ห้ามก่อสร้างอาคารบนเกาะ ยกเว้นที่พักอาศัย แต่พบว่ามีมีการสร้างบังกะโลหลายแห่งโดยไม่มีการขออนุญาต ปัญหาสภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม เช่น ขยะ น้ำเสีย เนื่องจากรีสอร์ทส่วนใหญ่ไม่มีระบบบำบัดน้ำเสีย นอกจากนี้ก่อให้เกิดทัศนอุจาด คือ มีการก่อสร้างอาคาร รีสอร์ทต่างๆ ไม่มีการวางแผนก่อน ซึ่งทำให้ดูไม่เป็นระเบียบ”

(คุณมนตรี ตักดิ์เมือง)

“ปัญหาที่ดินคือ มีกลุ่มนายทุนแอบอ้างสิทธิ์ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ปัญหาการลักลอบทำประมงในเขตอุทยานฯ ปัญหาขยะ ปัญหาผู้ประกอบการปล่อยน้ำเสียลงทะเล ปัญหาการจัดเก็บค่าธรรมเนียม”

(คุณสนธิท องศารา)

“การคมนาคมไม่สะดวก สินค้าที่ระลึกไม่มี”

(คุณอุบล ปาสาณุสร)

“ปัญหาการประสานงาน ความร่วมมือกับผู้ประกอบการ กล่าวคือเมื่ออุทยานฯ จะลงพื้นที่ ก็จะมีการต้อนรับจากกลุ่มนายทุน ผู้ประกอบการ โดยใช้ชาวบ้านเป็นแนวกันชน จึงทำให้เกิดข้อพิพาทระหว่างอุทยานฯ กับนายทุน นอกจากนี้ยังประสบปัญหาขยะ ปัญหาน้ำเสีย และการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งได้รับความร่วมมือน้อย”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“การประสานงานกับผู้ประกอบการบางรายยังไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร ปัญหา น้ำเสียบนพื้นที่เกาะหลีเป๊ะเนื่องจากว่าผู้ประกอบการ รีสอร์ท บ้านเรือน ไม่ได้มีการสร้างบ่อบำบัดน้ำเสีย และอาคารบนเกาะหลีเป๊ะส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นไปตาม พรบ.ควบคุมอาคาร ปัญหาที่ดิน เนื่องจากที่ดินทับซ้อนกันมาก และปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม เนื่องจากผู้ประกอบการบางรายไม่ให้ความร่วมมือในการจัดเก็บค่าธรรมเนียม เพราะผู้ประกอบการมองว่านักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะ ไม่ได้มาเที่ยวอุทยานฯ แต่ในสภาพความเป็นจริงแล้ว นักท่องเที่ยวมานอน มากินที่เกาะหลีเป๊ะ แต่แหล่งท่องเที่ยวทั้งหมดอยู่ในเขตอุทยานฯ นอกจากนี้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากเกาะลังกาวิ ทางอุทยานฯ ก็ไม่ได้สามารถเก็บค่าธรรมเนียมได้ทั้งสิ้น”

(คุณณัฐพล รัตนพันธ์)

“การประสานความร่วมมือไม่มีเอกภาพ ต่างคนต่างทำ ไม่มีหน่วยงานที่เป็นเจ้าภาพที่แท้จริงในการดำเนินการท่องเที่ยวของอุทยานฯ การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวมีน้อย เนื่องจากมีงบประมาณที่จำกัด ปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม และปัญหาค่าครองชีพมีราคาสูง”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“หน่วยงานทั้งภาครัฐราชการ ภาคเอกชน และประชาชน ขาดการประสานงานกัน และเนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล จึงมีข้อจำกัดในการเข้าพื้นที่ คือคลื่นลม มรสุม ปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม และงบประมาณของ ททท.ตรัง มีจำนวนน้อยมากที่นำมาพัฒนาการท่องเที่ยวของสตูล”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“กระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“เกาะหลีเป๊ะขาดการจัดการที่ถูกต้องและแนวทางที่ดี ปัญหาที่ดิน กล่าวคือการขายที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะเป็นการขายแบบทอดๆ คือ ผู้ซื้อไม่สามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ หรือที่ดินแปลงเดียวกันแต่มีเจ้าของหลายคน ปัญหาราคาตัวโดยสารเรือไม่มีมาตรฐานเดียวกัน ข้อจำกัดของการท่องเที่ยวทางทะเล กล่าวคือ คลื่นลม มรสุม ส่งผลให้การเดินทางไปท่องเที่ยวไม่สะดวก อาจก่อให้เกิดอันตรายได้”

(คุณสุนันทา สกุลสันต์)

“ขาดทิศทางการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ขาดการดูแลจากหน่วยงานภาครัฐ ปัญหาที่ดินบนเกาะหลีเป๊ะ กล่าวคือไม่มีความชัดเจนในเรื่องเอกสารสิทธิ์ที่ดิน ทำให้การก่อสร้างอาคาร การขออนุญาตต่างๆ ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ปัญหาภาษีกล่าวคือ อบจ.ไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ประกอบการในการจัดเก็บภาษี ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากการก่อสร้างอาคารที่ไม่ได้รับอนุญาต”

(คุณสัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์)

“หน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ขาดการประสานงานกัน ต่างหน่วยงานต่างทำงาน ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และปัญหากระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียม”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“การสื่อสารกันระหว่างอุทยานฯ กับหน่วยงานภาคเอกชน และกระบวนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมของอุทยานฯ ที่ไม่มีประสิทธิภาพ”

(คุณเยาวเรศ สมทรง)

“การร่วมมือกับหน่วยงานภาคเอกชนในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ ปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน เกะหลี่เป๊ะ”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

3. การบริหารงานของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

3.1 ด้านบุคลากร

“บุคลากรมีไม่เพียงพอ และเจ้าหน้าที่ที่ทำงานอย่างจริงจังมีเพียงไม่กี่คน”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“เนื่องจากพื้นที่อุทยานฯ กว้าง จึงทำให้บุคลากรมีไม่เพียงพอ สำหรับการพัฒนาบุคลากรควรมี การทำความเข้าใจกันระหว่างเจ้าหน้าที่อุทยานฯ กับประชาชนในพื้นที่”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“น่าจะเพียงพอเพียงกับการกิจการงาน”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“บุคลากรในด้านการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“มีเพียงพอ ถ้าหากมีการบริหารจัดการที่ดี”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“มีเพียงพอสำหรับการบริการ แต่ควรพัฒนาในด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร”

(คุณบุรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“มีเพียงพอ”

(คุณพรเทพ จินดาร์ักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง, คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์, สดอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี, คุณเยาวเรศ สมทรง)

“ไม่เพียงพอ”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“ไม่เพียงพอ เพราะพื้นที่อุทยานฯ กว้างมาก”

(คุณมนตรี ตักดีเมือง)

“บุคลากรมีเพียงพอ แต่งานด้านบริการมีทักษะไม่เพียงพอ จึงต้องมีการฝึกอบรมให้เจ้าหน้าที่, เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตแบบพอเพียง เรียบง่าย และการปฏิบัติงานส่วนใหญ่ไม่ต้องพึ่งพาวัสดุอุปกรณ์ สมัยใหม่, บุคลากรของอุทยานฯ ส่วนใหญ่มีความรู้ด้านปะการังและประวัติศาสตร์ในพื้นที่แต่ขาดความรู้ด้าน ภาษาและการสื่อสาร”

(คุณสนิท อังคารา)

“บุคลากรยังมีไม่เพียงพอ เพราะพื้นที่รับผิดชอบกว้างมาก และแผนของอุทยานฯ ก็เพื่ออนุรักษ์ บุคลากรส่วนใหญ่ก็เป็นฝ่ายอนุรักษ์ แต่เมื่อมีการท่องเที่ยวเข้ามา ทางอุทยานฯ จำเป็นต้องโอนบุคลากรฝ่ายอนุรักษ์ไปดูแลเรื่องการท่องเที่ยว เช่น เก็บค่าธรรมเนียม ดูแลความปลอดภัย ดูแลบ้านพัก ร้านอาหาร ร้านค้า เป็นต้น ดังนั้นควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว ซึ่งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวควรเป็นประชาชนในพื้นที่, เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีข้อจำกัดทางด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร แต่มีความรู้ด้านประวัติศาสตร์และปะการัง สัตว์ทะเล”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ถ้าไม่เน้นด้านใดด้านหนึ่งก็จะมีเพียงพอ แต่ถ้าเน้นด้านบริการการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอ สำหรับงานด้านป้องกันและรักษาป่า ยังขาดเจ้าหน้าที่อยู่เป็นจำนวนมาก สำหรับการยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่นั้น เนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่เป็นชาวบ้าน มีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย ฟังฟังธรรมชาติ ทำให้ไม่ค่อยให้ความสนใจกับเทคโนโลยีเท่าที่ควร”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ด้านการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ และขาดทักษะด้านการท่องเที่ยว”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“มีเพียงพอ แต่ในช่วงเทศกาลมีไม่เพียงพอ เนื่องจากนักท่องเที่ยวมีจำนวนมาก”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“ไม่เพียงพอ ขาดความเข้มงวดในการปฏิบัติงาน ขาดทักษะในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“งานบริการด้านการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ ดังนั้นควรเพิ่มเจ้าหน้าที่เฉพาะฤดูกาลท่องเที่ยว โดยว่าจ้างประชาชนในพื้นที่, บุคลากรส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านธรรมดา อยู่แบบเรียบง่าย ทำให้ไม่สนใจกับเทคโนโลยี ดังนั้นก่อนที่จะนำวัสดุสมัยใหม่มาใช้ควรให้ความรู้และอบรมแก่บุคลากรก่อน”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

3.2 ด้านงบประมาณ

“อุทยานฯ มีงบประมาณเพียงพอ แต่การจัดสรรงบประมาณไม่ได้นำมาพัฒนาเกาะหลีเป๊ะ ส่วนใหญ่จะนำไปพัฒนาเกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“มีไม่เพียงพอ เนื่องจากพื้นที่รับผิดชอบกว้าง มีภารกิจหลายอย่างที่ต้องทำ”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล”

(คุณธวัช อภัยพาณิชย์)

“มีเพียงพอ”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“มีเพียงพอ เพราะอุทยานฯ มีแผนที่จะพัฒนา ทำให้งบประมาณสามารถดำเนินการได้ตามแผน นอกจากนี้อุทยานฯ มีเงินรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมอีกด้วย”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“มีเพียงพอ แต่สำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวควรจะได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานต่าง ๆ”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์ และ คุณประยูร ชอบแดง)

“เพียงพอ เพราะรายได้ที่จัดเก็บจากค่าธรรมเนียมมีจำนวนมาก”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“น่าจะเพียงพอ เพราะพื้นที่มีจำนวนมาก และอยู่กลางทะเล จึงมีความจำเป็นต้องใช้งบประมาณมาก”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง)

“มีไม่เพียงพอ แต่พยายามนำงบประมาณที่รับมาบริหารจัดการให้ดีที่สุด รอบคอบและใช้ประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ปัจจุบันอุทยานฯ ได้รับงบประมาณเพิ่มจากจังหวัด ซึ่งงบประมาณส่วนนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถและศักยภาพของหัวหน้าอุทยานฯ ที่จะทำโครงการเสนอขอของบประมาณจากจังหวัด”

(คุณสนธิ อังคารา)

“มีจำนวนไม่มาก แต่ก็สามารถบริหารงบประมาณให้มีประสิทธิภาพได้ แต่ถ้าอยากให้มีการพัฒนา ขยายการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น จำเป็นที่จะต้องมึงงบประมาณเพิ่มขึ้นเช่นกัน สำหรับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ เป็นหน้าที่ที่อุทยานฯ ต้องทำเพราะกฎหมายกำหนดไว้ แต่มีผู้ประกอบการบางรายพยายามหลีกเลี่ยงการชำระค่าธรรมเนียม”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะด้านการอนุรักษ์มีน้อยมาก และสภาพของพื้นที่เป็นอุทยานฯ ทางทะเล จึงจำเป็นต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก เพราะค่าน้ำมันเชื้อเพลิงสูงมาก ส่วนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยวเท่าที่ควร จึงควรมีการประกาศใช้เป็นกฎหมายให้เคร่งครัดและเป็นที่รับทราบกันอย่างทั่วถึง”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ในปัจจุบันมีเพียงพอ เพราะการบริหารงบประมาณขึ้นอยู่กับผู้บริหาร แต่ถ้าเน้นด้านการท่องเที่ยวด้วยงบประมาณจะไม่เพียงพอ”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“น่าจะเพียงพอ”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ไม่เพียงพอ เพราะค่าน้ำมันเชื้อเพลิงมีราคาสูง”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

3.3 ด้านวัสดุ อุปกรณ์

“เรือตรวจการณ์มีไม่เพียงพอ โป๊ะไม่ได้มาตรฐาน”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“เรือตรวจการณ์และอุปกรณ์ในการบริการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ และไม่ค่อยมีคุณภาพ”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“เรือตรวจการณ์มีไม่เพียงพอ และที่มีก็ไม่พร้อมที่จะใช้งานหรือคุณภาพไม่สมบูรณ์”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“เรือตรวจการณ์มีจำนวนน้อย รถยนต์พานักท่องเที่ยวชมรอบเกาะมีน้อย และไม่มีคุณภาพ”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“เครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์สื่อสาร ควรมีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากกว่านี้ เพราะพื้นที่อุทยานฯ อยู่กลางทะเล สำหรับเรือตรวจการณ์ก็ควรมีการพัฒนาทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“เรือตรวจการณ์ของอุทยานฯ มีน้อย ส่วนมากจะเป็นเรือหางยาว ซึ่งไม่มีประสิทธิภาพที่เพียงพอสำหรับการปฏิบัติงาน”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์ และ คุณประยูร ชอบแต่ง)

“เรือตรวจการณ์ไม่มีประสิทธิภาพ”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง, คุณเยาวเรศ สมทรง)

“เรือตรวจการณ์และอุปกรณ์การสื่อสารมีไม่เพียงพอและไม่มี”

(คุณสนธิ อองคารา)

“มีใช้เพียงพอ แต่ชำรุด เสียหายบ่อย และค่าซ่อมแซมอุปกรณ์มีราคาสูง และต้องใช้บุคลากรที่มีความชำนาญสูง”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“มีไม่เพียงพอ เช่น เรือตรวจการณ์ มีจำนวนไม่เพียงพอ และไม่ค่อยมีคุณภาพเท่าที่ควร เนื่องจากเป็นเรือหางยาวธรรมดา ในส่วนของเครื่องมือสื่อสารก็มีไม่เพียงพอ ไม่มีความพร้อมในการใช้งาน นอกจากนี้ในเรื่องของอาวุธปืน ก็ยังไม่เพียงพอและไม่มีคุณภาพ เนื่องจากอุทยานฯ อยู่ติดกับชายแดน มีการขนส่งสินค้าหนีภาษีและยาเสพติดเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทางอุทยานฯ จำเป็นที่จะต้องมียุทธรณ์ที่ทันสมัย และสามารถพร้อมที่จะปฏิบัติการ”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“เรือตรวจการณ์มีไม่เพียงพอ เพราะส่วนนี้ต้องเกี่ยวข้องกับงบประมาณด้วย เนื่องจากว่าเรือต้องใช้น้ำมันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นหัวใจสำคัญคือ น้ำมัน”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“เรือตรวจการณ์มีไม่เพียงพอ และอุปกรณ์ในการบริการการท่องเที่ยวยังขาดแคลนและไม่มีคุณภาพ”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“เรือตรวจการณ์และวัสดุ อุปกรณ์ในการสื่อสารมีไม่เพียงพอและไม่มีคุณภาพ”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ขาดแคลนเรือตรวจการณ์และเครื่องมือที่ใช้บริการนักท่องเที่ยวที่ทันสมัย”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

3.4 การบริหารจัดการ

“อุทยานฯ มุ่งเน้นไปในการอนุรักษ์อย่างเดียว ไม่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว ทั้ง ๆ ที่การท่องเที่ยวเป็นรายได้หลักให้กับอุทยานฯ, การประกาศของอุทยานฯ มีไม่ทั่วถึง ทำให้ชาวบ้านไม่ได้รับข่าวสาร”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“อุทยานฯ ไม่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเท่าที่ควร”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“อุทยานฯ เน้นภารกิจด้านการอนุรักษ์และพิทักษ์มากกว่า จึงไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องการท่องเที่ยวเท่าที่ควร”

(คุณธวัช อภัยพาณิชย์)

“อุทยานฯ เน้นในด้านอนุรักษ์และพิทักษ์มาก ซึ่งเป็นภารกิจหลักของอุทยานฯ”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“อุทยานฯ เน้นไปทางด้านการอนุรักษ์มากกว่า จึงละเลยด้านการท่องเที่ยว”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์ และ คุณประยูร ชอบแต่ง)

“การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวยังไม่มีชัดเจน”

(คุณสนิธ อังคารา)

“มีความพร้อมด้านที่พัก การบริการ รวมถึงการประชาสัมพันธ์อย่างมีทิศทาง”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“อุทยานฯ มีภารกิจและหน้าที่หลัก คือการป้องกันและปราบปราม การศึกษาวิจัย การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ สำหรับด้านการท่องเที่ยววนั้น อุทยานฯ ยังทำไม่เต็มที่ ไม่มีการจัดตั้งหน่วยงานของอุทยานฯ ที่จะมาดำเนินการด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง”

(คุณณัฐพล รัตนพันธ์)

“ในปัจจุบันดีอยู่แล้ว”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์ : คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

“อุทยานฯ เน้นงานด้านการอนุรักษ์ แต่สำหรับการท่องเที่ยวยังไม่มีบริหารจัดการที่ชัดเจน”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“การประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐด้วยกันเองมีน้อย การประชาสัมพันธ์ไม่ทั่วถึงและมีจำนวนน้อย อาจจะเป็นเพราะอุทยานฯ ไม่ได้มีบทบาทด้านการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง ซึ่งอุทยานฯ จะเน้นไปด้านการอนุรักษ์”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“อุทยานฯ ไม่ได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง หรือไม่มีบทบาทในการจัดการด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้พบว่าอุทยานฯ ขาดการประสานงานกับเอกชนในด้านการจัดการท่องเที่ยว อุทยานฯ ทำงานโดดเดี่ยว”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

4. การจัดการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

“ไม่มีสินค้าที่ระลึกไว้จำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว ดังนั้นควรพัฒนาสินค้าที่ระลึกโดยฝึกหัดประชาชนให้นำสินค้าพื้นบ้านมาทำเป็นของที่ระลึก ส่วนเกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี ขาดไฟฟ้า สำหรับเกาะหลีเป๊ะ พบว่าน้ำใช้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน ส่วนไฟฟ้าได้มีบริษัทเอกชนมาเปิดให้บริการไฟฟ้า แต่ค่าใช้จ่ายมีราคาสูง ในส่วนของถนนไม่ควรก่อสร้างเพิ่ม แต่ถ้าจะก่อสร้างควรก่อสร้างทางเดินเท้า เพราะทางเดินเท้าสามารถใช้ประโยชน์ได้มากกว่า”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำประปา ทำให้ชาวบ้านและผู้ประกอบการใช้วิธีเจาะบาดาล ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ในระยะยาวได้ ส่วนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวยังไม่มีการพัฒนาสินค้าพื้นบ้านเพื่อนำมาเป็นสินค้าที่ระลึก ซึ่งจะสร้างรายได้ให้กับประชาชนอีกช่องทางหนึ่ง”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ในส่วนของพื้นที่เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี มีความเพียงพอแล้ว สำหรับเกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำประปา และควรพัฒนาท่าเรือให้มีมาตรฐานมากกว่านี้”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“มีความพร้อมอยู่แล้ว ถ้าหากพัฒนาที่ควรพัฒนาอยู่บนพื้นฐานของความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม”

(คุณธวัช อัญญาณิชย์)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวีประสบปัญหาขาดแคลนไฟฟ้า สำหรับเกาะหลีเป๊ะประสบปัญหาขาดแคลนน้ำใช้”

(คุณอาดล อาดำ)

“บนเกาะตะรุเตา เกาะอาดัง ควรจะขยายเวลาในการเปิด ปิด ไฟให้ยาวขึ้น สำหรับเกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้ ผู้ประกอบการและชาวบ้านได้ใช้วิธีการขุดเจาะบาดาล และในพื้นที่ยังหาสินค้าที่ระลึกที่เป็นจุดเด่นของพื้นที่ ควรมีการนำสิ่งประดิษฐ์จากชาวบ้านสร้างเป็นสินค้าที่ระลึก”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี มีความเพียงพอแล้ว เพราะนักท่องเที่ยวที่ไปต้องเข้าใจและยอมรับกับสภาพความเป็นจริงของเกาะ สำหรับเกาะหลีเป๊ะพบว่ายังขาดแคลนน้ำประปา, ส่วนการเพิ่มความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว ก็เพื่อสร้างเป็นจุดสนใจให้นักท่องเที่ยวและจะไม่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความเบื่อหน่าย”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“ขาดแคลนน้ำประปา ปัญหายะยะมีเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ควรพัฒนาคุณภาพน้ำให้มีความน่าดื่มมากขึ้น ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายขึ้นในเกาะตะรุเตา”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวีรัฐพัฒนา)

“มีความเพียงพอสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในตอนนี้ แต่ถ้ามีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจำเป็นต้องมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นด้วย สำหรับเกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้ และการจัดการขยะ”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์ และ คุณประยูร ชอบแต่ง)

“สำหรับเกาะตะรุเตามีที่พักไม่สะดวก สบาย ซึ่งจะพัฒนากลับมาเนื่องจากติดกับระเบียบราชการ แต่โดยภาพรวมทั่วไปถือว่ามีความพร้อมในทุกๆ ด้าน สำหรับเกาะหลีเป๊ะประสบปัญหาเรื่องน้ำประปา ควรมีการเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายขึ้น เช่น มีการจัดแข่งชกกีฬาประจำเดือน เป็นต้น นอกจากนี้ควรพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่า”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ ทั้งในด้านน้ำใช้ ไฟฟ้า การสื่อสาร เป็นต้น”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี ตอนนี้มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ แต่สำหรับเกาะหลีเป๊ะยังขาดแคลนน้ำใช้”

(คุณสนิธ อองคารา)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี มีเพียงพอ อาจจะประสบปัญหาเรื่องไฟฟ้า สำหรับเกาะหลีเป๊ะปัจจุบันนี้สิ่งอำนวยความสะดวกมากเกินไปจนความจำเป็นแล้ว”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง และเกาะราวี ประสบกับปัญหาไฟฟ้า เนื่องจากมีไฟฟ้าจำกัดเปิดเฉพาะบางเวลา สำหรับเกาะหลีเป๊ะประสบปัญหาการบำบัดน้ำเสีย และการจัดการขยะ นอกจากนี้ควรพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าให้ดีขึ้น เพื่อเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเยี่ยมชมและควรกิจกรรมที่หลากหลายบริเวณแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว”

(คุณณัฐพล รัตนพันธ์)

“เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง เกาะราวี มีเพียงพอแล้ว แต่สำหรับเกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานอยู่ เช่น น้ำใช้ ไฟฟ้า เป็นต้น”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“ขาดแคลนน้ำใช้ และขาดกระบวนการจัดเก็บขยะ”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“เกาะตะรุเตา มีเพียงพอทั้งในด้าน ไฟฟ้า น้ำประปา บ้านพัก เต็นท์ สำหรับเกาะหลีเป๊ะพบว่าในฤดูกาลท่องเที่ยวไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะเรื่องน้ำใช้และที่พัก นอกจากนี้ยังขาดแคลนการบริการด้านการเงิน กล่าวคือพื้นที่อุทยานฯ ไม่มีสถาบันการเงินใดไปตั้งเครื่องบริการเงินด่วน หรือตู้ ATM”

(คุณสุนันทา สกลสันต์)

“ตอนนี้กำลังมีการพัฒนาสินค้าที่ระลึกที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดและพื้นที่อุทยานฯ ขึ้น โดยจะนำขนมหรือเครื่องประดับที่มาจากผลิตของชาวบ้านมาเป็นสินค้าที่ระลึก ส่วนด้านสาธารณสุขโรค สาธารณูปการในพื้นที่อุทยานฯ มีความพร้อม ขาดแคลนบ้างในบางส่วน เช่น ไฟฟ้า น้ำใช้”

(คุณสัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์)

“ทุกด้านมีครบ ยกเว้นด้านน้ำประปา โป๊ะเรือที่ไม่มีมาตรฐาน และการรักษาพยาบาล”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ขาดแคลนน้ำใช้เป็นอย่างมาก ส่วนเรื่องไฟฟ้าถ้าพัฒนาได้ก็จะดีมาก เพราะในปัจจุบันราคาไฟฟ้าสูงมาก รวมทั้งควรพัฒนาด้านการรักษาพยาบาลให้มีคุณภาพที่ดีขึ้น เพื่อคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวเกาะ”

(คุณเยาวเรศ สมทรง)

“ควรพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์คุกเก่าให้ดีขึ้น เพราะสามารถเป็นจุดขายให้แก่นักท่องเที่ยวและยังเป็นการอนุรักษ์โบราณสถานไว้ด้วย ส่วนเกาะตะรุเตาและเกาะอาดังขาดแคลนไฟฟ้า ส่วนเกาะหลีเป๊ะขาดแคลนน้ำใช้”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

5. การบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตาในอนาคต ควรเป็นอย่างไร

“ให้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลีเป๊ะ หรือให้ตั้งเป็นตำบลหลีเป๊ะก่อน เพราะในปัจจุบันอุทยานฯ อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย ซึ่งอยู่ห่างไกลกันมาก ทำให้ อบต.เกาะสาหร่ายเข้ามาดูแลไม่ทั่วถึง”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“มีการจัดตั้งหน่วยงานในพื้นที่ เพื่อเป็นเจ้าภาพในการดูแลพื้นที่ ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวควรมาจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยนางบประมาณจากหน่วยต่างๆ ที่ลงมาพัฒนาพื้นที่อุทยานฯ และเกาะหลีเป๊ะ ให้นำมารวมไว้เป็นส่วนกลาง แล้วให้หน่วยงานดังกล่าวบริหารจัดการ โดยภาครัฐเป็นที่ปรึกษา ให้ชาวบ้านเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ เพื่อเป็นการกระจายรายได้ให้กับชาวบ้าน”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ทุกฝ่ายควรเข้ามามีมือกัน เพื่อหาแนวทางออกที่ดีที่สุด ให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาเป็นกรรมการบริหาร และเลือก 1 คนหรือจ้างบุคคลขึ้นมาเป็นผู้บริหารพื้นที่”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“เป็นการบริหารงานในเชิงบูรณาการ ที่ให้ทุกส่วนเข้ามามีส่วนร่วม แต่ต้องตัดข้อกฎหมาย หรือ พรบ. อุทยานฯ บางข้อออกไปก่อน เพราะ พรบ.อุทยานฯ ไม่ได้เปิดให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่าที่ควร”

(คุณรัช อัยพาณิชย์)

“มาจากตัวแทนของทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับพื้นที่อุทยานฯ และควรจัดตั้ง อบต.เกาะสาหร่ายส่วนหน้า ณ เกาะหลีเป๊ะด้วย”

(คุณอาดล อาดำ)

“ควรมีคณะกรรมการ 1 คณะที่มาจากตัวแทนของหน่วยงานต่างๆ เช่น อบต. ททท. จังหวัด เป็นต้น”

(คุณโรสนีย์ ยกขม)

“การบริหารจัดการควรอยู่ ณ จุดเดียวกัน โดยหน่วยงานทุกหน่วยงานควรเข้ามาร่วมกัน ทั้งส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น ภาคประชาชน และภาคเอกชน”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“เป็นคณะกรรมการบริหาร แต่ถ้าไม่มีการแก้กฎหมายเพื่อให้อำนาจคณะกรรมการดังกล่าว ก็ควรให้องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายบริหารจัดการ เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายมีกฎหมายรองรับอยู่แล้ว”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“อบต.เกาะสาหร่ายดูแลและรับผิดชอบพื้นที่อยู่ แต่เนื่องจาก อบต.มีศักยภาพที่จำกัด ดังนั้นควรให้ อบจ.สตูลเข้ามาสนับสนุน อบต.เกาะสาหร่าย หรือให้มีการจัดตั้ง อบต.เกาะสาหร่ายส่วนหน้าที่เกาะหลีเป๊ะ เพื่อให้สะดวกต่อการให้บริการประชาชนและนักท่องเที่ยว”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“เป็นการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ ชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ โดยให้มาร่วมกันสร้างเป็นกฎระเบียบขึ้น โดยนำตัวแทนแต่ละฝ่ายมาเป็นคณะกรรมการบริหาร และควรเป็นเวทีโต้เถียง ไม่ควรมีใครเป็นผู้นำเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการขึ้นนำ”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“เป็นรูปแบบการปกครองพิเศษ คือจ้างมืออาชีพ จ้างทีมงานเอกชน เข้ามาบริหารจัดการ ในการบริหารนั้นควรเป็นการบริหารในรูปแบบเอกชน เพื่อให้มีมุมมองที่กว้าง โดยไม่ยึดติดกับกฎหมาย เพราะฉะนั้นต้องมีการแก้ไขกฎหมายที่เป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาด้วย”

(คุณมนตรี คักดีเมือง)

“ควรเป็นการบริหารที่มาจากหลาย ๆ ฝ่าย มารวมกันเป็นองค์กรหนึ่งเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว และควรมีสำนักรงานตั้งอยู่บนเกาะหลีเป๊ะ เพื่อให้ง่ายต่อการติดต่อ”

(คุณสนธิ อองศา)

“การบริหารรูปแบบพิเศษ โดยมีคณะกรรมการ 1 คณะ มีกฎหมายรองรับ ซึ่งคณะกรรมการชุดนั้นมาจากตัวแทนของทุกภาคส่วนที่มีส่วนได้ส่วนเสีย”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ควรเอาเกาะหลีเป๊ะออกจากเขตพื้นที่อุทยานฯ เพราะพื้นที่เกาะหลีเป๊ะส่วนใหญ่เป็นของประชาชน ผู้ประกอบการ เพื่อให้การบริหารจัดการที่ง่ายขึ้น สำหรับการบริหารควรเป็นรูปแบบที่หน่วยงานจากทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องมาเป็นกรรมการบริหาร ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“จัดตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารที่มาจากหลายๆ ฝ่าย”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“ควรให้ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วม ให้องค์กรภาครัฐดูแลให้ประชาชน เอกชนเป็นกรรมการบริหาร”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“มีคณะกรรมการมาร่วมกันบริหาร เพื่อเป็นการบูรณาการกันจากทุกส่วน เช่น ตัวแทนจากภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคเอกชน”

(คุณสุนันทา สกุลสันดี)

“ควรมีคณะกรรมการที่มาจากทุกฝ่าย เป็นการทำงานร่วมกัน ภายใต้การมีส่วนร่วม แต่ต้องมีกฎหมายรองรับ คณะกรรมการดังกล่าวด้วย”

(คุณสัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์)

“เป็นรูปแบบพิเศษที่ทุกส่วนต้องมาร่วมมือกันอย่างจริงจัง ทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน นักวิชาการ โดยภาครัฐจะต้องเป็นผู้นำ แต่เน้นให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วม และควรมีการกำกับที่ดี”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

6. ท่านคิดว่ารูปแบบใดเหมาะสมกับพื้นที่มากที่สุด

“องค์การมหาชน ซึ่งจะทำให้การบริหารงานและการจัดการท่องเที่ยวมีความคล่องตัวมากขึ้น มีความเป็นเอกภาพ และการมีส่วนร่วมจากตัวแทนของกลุ่มต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน”

(คุณอนิรุท ธนบุรี, คุณเอกพงศ์ อินทรชิต, คุณธวัช อัยพาณิชย์, คุณโรสนีย์ ยกชม, คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ, คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์, คุณมนตรี คักดีเมือง, คุณสนิท องศารา, คุณอุบล ปาลานุสร, คุณณัฐพล รัตนพันธ์, คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์, สดอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี, คุณวรัญญา สันมาแอ, คุณไพรินทร์ แก้วทองมา, คุณสุพร ทองแก้วเกิด, คุณสุนันทา สกุลสันดี, คุณสัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์, คุณธัญญา แดงเอียด, คุณเยาวเรศ สมทรง, คุณสุเมธ หมั่นเหตุ, คุณอำพร จันทบุรี.)

“อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“จัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลีเป๊ะ”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิการ)

“องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายเพิ่มภารกิจด้านการท่องเที่ยว”

(คุณประยูร ชอบแต่ง, คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณอาดล อาดำ)

7. ควรมีหน่วยงานใดบ้างเข้ามาบริหารจัดการ

“การท่องเที่ยวจังหวัดสตูล รองลงมาคือองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิการ)

“การท่องเที่ยวจังหวัดสตูล และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“สำนักงานจังหวัดสตูลควรเข้ามาดูแล”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“อุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำนักงานจังหวัดสตูล”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“อุทยานแห่งชาติตะรุเตา องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย เพราะเป็นหน่วยงานที่
เก็บภาษีและสามารถนำภาษีนี้นั้นมาพัฒนาพื้นที่ได้”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“ในเชิงพื้นที่ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ในเชิงการพัฒนาอยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การ
บริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย อุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำนักงานจังหวัดสตูล การท่องเที่ยว
และกีฬา จังหวัดสตูล”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“หน่วยงานหลัก ๆ คือ อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เพราะเป็นเจ้าของพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะ
สาหร่าย เพราะดูแลเรื่องการพัฒนาพื้นที่ ดำรง เพราะดูแลในเรื่องการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและ
ประชาชน”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล”

(คุณมนตรี ตักดิ์เมือง)

“อุทยานแห่งชาติตะรุเตา”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“อุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำนักงานจังหวัดสตูล องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย
และการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสตูล”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตาเป็นหน่วยงานหลัก มีสำนักงานจังหวัดสตูล และการท่องเที่ยวและกีฬา
จังหวัดสตูล เข้ามาร่วมมือให้การสนับสนุน”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“สำนักงานจังหวัดสตูลควรเป็นหน่วยงานหลักเพราะมีอำนาจ ส่วนองค์การบริหารจังหวัดสตูลเป็น
หน่วยงานเสริมด้านงบประมาณ”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูล เพราะมีงบประมาณ”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย สำนักงานจังหวัดสตูล อุทยานแห่งชาติตะรุเตา”

(คุณสุนันทา สกุลสันต์)

“องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่าย แต่ อบต.เกาะสาหร่าย ต้องพัฒนาตัวเองค์กรให้ดีกว่าก่อน”

(คุณสัมพันธ์ เสียงประสิทธิ์)

“การท่องเที่ยวจังหวัดสตูลและองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายควรเข้ามามีบทบาทมากกว่านี้
เนื่องจากเป็นหน่วยงานดูแลในพื้นที่ สามารถเป็นกระบอกเสียงและสรรหางบประมาณเข้ามาพัฒนาในพื้นที่ได้”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ควรให้ประชาชนในพื้นที่เข้าไปมีส่วนร่วมให้มากขึ้น และไม่มีการแทรกแซงจากกลุ่มนักการเมือง”

(คุณเยาวเรศ สมทรง)

8. ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา
ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

“พร้อมที่จะมีการเปลี่ยนแปลง และให้ความร่วมมือ”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือ”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“เป็นสิ่งที่ดีมาก ต่อการจัดการท่องเที่ยวของพื้นที่อุทยานฯ และเกาะหลีเป๊ะ”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“เห็นด้วยที่จะมีการเปลี่ยนแปลง”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“เห็นด้วยที่มีการเปลี่ยนแปลงการบริหาร เพราะทุกหน่วยงานจะได้มาปรึกษาหารือกัน”

(คุณอาดล อาดำ)

“เห็นด้วย และจะส่งผลดีต่อการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานฯ”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ยอมรับได้ เพราะ ททท.มีหน้าที่ด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์เท่านั้น โดยทำงานในภาพรวมของการท่องเที่ยวมากกว่าเจาะจงเฉพาะพื้นที่”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“จำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ เพื่อให้อำนาจแก่คณะกรรมการบริหารดังกล่าว”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชิวรัฐพัฒน์)

“สมควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลง เพราะจะได้มีเจ้าภาพเข้ามาจัดการกับการท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะ และอุทยานแห่งชาติตะรุเตา”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานฯ การมีหน่วยงานนี้จะทำให้มีการทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีการออกกฎระเบียบมาใช้เฉพาะในพื้นที่ ซึ่งจะทำให้การบริหารงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สามารถควบคุมกันได้”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“พร้อมที่จะมีการเปลี่ยนแปลง เพราะจะได้เป็นรูปแบบใหม่สำหรับการบริหารพื้นที่ท่องเที่ยวของประเทศไทย”

“ยอมรับ เพราะการมาร่วมมือกันจากหลายๆ หน่วยงานจะดีกว่าทำหน่วยงานเดียว และการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ควรรีบรีบๆ ดำเนินการ เพราะกำลังได้รับความนิยม ผู้ประกอบการต่างแย่งกันทำมาหากิน สำหรับการบริหารควรให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมด้วย เพราะประชาชนเป็นผู้รู้เกี่ยวกับพื้นที่มากที่สุด”

(คุณสนิท องศาธา)

“ดี แต่ต้องมีระบบควบคุมที่ดี”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“เห็นด้วย และควรริบดำเนินการ เพราะการท่องเที่ยวจะได้เดินทางไปทางเดียวกัน มีการออกกำหนดกฎระเบียบร่วมกัน และรายได้ก็จะเกิดกับท้องถิ่น”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง เพราะเห็นว่าจะเกิดผลดีต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานฯ”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“เห็นด้วยที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง เพราะจะส่งผลให้มีเอกภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานฯ”

(คุณวรัญญา สันมาเอ)

“สมควรที่จะมีการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้มีการจัดการท่องเที่ยวที่สะดวกยิ่งขึ้น”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ แต่ต้องทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ก่อน”

(คุณเขาวเรศ สมทรง)

9. ข้อดี / ข้อเสีย หรือผลจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ตะรุเตา

“ข้อดี : การท่องเที่ยวสามารถดำเนินการได้ถูกต้องทิศทาง มีทิศทางเดียวกัน และมีการรวมกลุ่มกันเพื่อหารือถึงปัญหาของการท่องเที่ยว สำหรับข้อเสีย : คงจะไม่มี”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ข้อดี : การท่องเที่ยวในพื้นที่มีทิศทางที่แน่นอน สำหรับข้อเสีย : ไม่มี ถ้าหากทุกคนทำงานเพื่อส่วนรวม ไม่มีใครทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ข้อดี : จะเกิดผลดี เพราะทุกฝ่ายต่างเข้ามาร่วมมือกันอย่างจริงจัง และแต่ละหน่วยงานจะได้มีหน้าที่รับผิดชอบที่ชัดเจน และจะได้ทราบว่าหน่วยงานใดเป็นเจ้าภาพหลักในการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานฯ สำหรับข้อเสีย : คาดว่าจะไม่มี”

(เอกพงศ์ อินทรชิต)

“น่าจะเป็นผลในทางที่ดีขึ้น ถ้าหากมีการควบคุม การบริหารจัดการที่ดี เพราะประชาชนจะได้รับผลประโยชน์”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“ข้อดี : การท่องเที่ยวมีทิศทางที่ชัดเจนขึ้น พัฒนาอย่างถูกต้องทิศทาง สำหรับข้อเสีย : การแทรกแซงจากผู้มีอิทธิพล”

(คุณอาดล อาดำ)

“ข้อดี : ได้มีการปรับปรุงและทราบถึงแนวทางในการพัฒนาว่าจะพัฒนาไปในทิศทางใด ทุกหน่วยงานจะได้พัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน สำหรับข้อเสีย : การแทรกแซงจากนักการเมืองท้องถิ่น”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ข้อดี : ความพร้อมของการต้อนรับนักท่องเที่ยวมีความชัดเจนขึ้น ราคาสินค้ามีมาตรฐาน นักท่องเที่ยวได้รับผลประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้จะมีความชัดเจนในด้านงบประมาณที่จะนำมาพัฒนาพื้นที่ด้วย สำหรับข้อเสีย : ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่แทรกแซงการบริหาร”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“ข้อดี : การท่องเที่ยวจะพัฒนาไปได้ทุกทิศทาง”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“ข้อดี : การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวของอุทยานฯ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน งบประมาณได้จัดสรรมาถูกทิศ ถูกทาง สำหรับข้อเสีย : อาจจะมีอิทธิพลเข้ามาแทรกแซงกับการบริหารได้ เนื่องจากพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเฉพาะเกาะหลีเป๊ะเป็นพื้นที่ที่มีผลประโยชน์มาก”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“ข้อดี : สามารถบริหารพื้นที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แก้ปัญหาได้ตรงตามจุด การท่องเที่ยวมีทิศทางที่ดีขึ้น มีการกระชับพื้นที่ กล่าวคือสามารถกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวได้ว่าจะรับนักท่องเที่ยวปีละเท่าใด สำหรับข้อเสีย : การบริหารไม่ควรมีผู้นำ เพราะอาจจะเป็นการซ้ำซ้อนได้”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“ข้อดี : การบริหารจัดการการท่องเที่ยวสามารถสนองประโยชน์ให้กับประเทศได้อย่างยั่งยืน สำหรับข้อเสีย : อาจจะมีผู้ต้องการผลประโยชน์เข้ามา หรือผู้บริหารอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อน เพราะฉะนั้นจะต้องมีระบบการถ่วงดุลไว้ เช่น ถ้าผู้บริหารขาดทุนโดยทุจริต จะต้องมียกโทษ”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง)

“ข้อดี : การแก้ปัญหาการท่องเที่ยวสามารถดำเนินได้ทุกทิศทาง รวมทั้งการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวจะดำเนินไปพร้อม ๆ กัน สำหรับข้อเสีย : การแทรกแซงการจัดการท่องเที่ยวจากผู้มีอิทธิพลในพื้นที่”

(คุณสนิท อังคารา)

“ข้อดี : ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีหลาย ๆ ความคิดเข้ามาแล้วหลอความคิดนั้นรวมกันเป็นหนึ่งเดียว เพื่อได้แนวทางที่ดีที่สุด สำหรับข้อเสีย : น่าจะไม่มี ถ้าหากมีการร่วมมือกัน”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ข้อดี : มีทิศทางการดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ข้อดี : มีการพัฒนาที่รวดเร็วขึ้น สำหรับข้อเสีย : ส่งผลกระทบต่อด้านสิ่งแวดล้อม”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“ข้อดี : ส่งผลดีต่อภาพรวมของจังหวัด การท่องเที่ยวจะได้เป็นระบบ มีทิศทาง สามารถดูแลได้ สามารถควบคุมได้ สำหรับข้อเสีย : ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ อาจจะมีการลิดรอนสิทธิของผู้ประกอบการ”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“ข้อดี : มีการทำงานกันเป็นรูปธรรม”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“ข้อดี : มีการบูรณาการเข้าไปดูแล มีการร่วมมือกันรับผิดชอบ สำหรับข้อเสีย : ทุกหน่วยงานจะไม่มีเวลา เพราะฉะนั้นทุกหน่วยงานต้องมีเวลาพร้อมกัน ตรงกัน”

(คุณสุนันทา สกุลสันต์)

“ข้อดี : เป็นการบูรณาการร่วมกัน มีเจ้าภาพที่ชัดเจน”

(คุณสัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์)

“ข้อดี : รายได้เพิ่มขึ้น สามารถพัฒนาได้สะดวกมากกว่านี้ สำหรับข้อเสีย : ถ้าหากไม่มีการควบคุมนักท่องเที่ยวอาจจะทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงได้ ราคาที่ดินจะสูงขึ้น”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ข้อดี : จะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น การท่องเที่ยวมีความชัดเจนขึ้น สำหรับข้อเสีย : การบุกรุกพื้นที่อุทยานฯ อาจจะเพิ่มมากขึ้นด้วย”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

10. หากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารและพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา ท่านคิดว่ามีผลกระทบต่อชุมชนในพื้นที่หรือรอบ ๆ พื้นที่ อย่างไรบ้าง

“ประชาชนได้รับประโยชน์มากกว่านี้ มีโครงสร้างพื้นฐานที่ดีขึ้น”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น ชุมชนได้รับความเจริญ มีการพัฒนามากกว่านี้ และสามารถรักษาประเพณีของชาวบ้านได้เหมือนเดิม”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ประชาชนจะได้รับผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลง มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มขึ้น สำหรับการบริหารจะไม่มีผลกระทบต่อประชาชน แต่อาจจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการที่อาจจะเสียผลประโยชน์”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“ประชาชนได้รับผลประโยชน์ ได้รับความสะดวกสบายขึ้น การเดินทางปลอดภัยขึ้น”

(คุณธวัช อภัยพาณิชย์)

“ประชาชนจะได้รับผลประโยชน์อย่างสูงสุด ผลประโยชน์ไปถึงประชาชนระดับรากหญ้า เพราะตอนนี้มีประชาชนบางกลุ่มเท่านั้นที่ได้รับผลประโยชน์”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“โครงสร้างพื้นฐานจะดีขึ้น ส่วนวิถีชีวิตของชาวเลได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น มีการกระจายรายได้มากขึ้น”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“ชุมชนจะได้รับผลประโยชน์ และได้เข้ามามีส่วนร่วมกับการจัดการพื้นที่ของตนเอง กลุ่มประชาชนมีอำนาจเพิ่มขึ้น ซึ่งสามารถคานอำนาจกับกลุ่มนายทุนได้”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“ประชาชนมีรายได้ที่มั่นคงยิ่งขึ้น ส่วนมากปัญหาจะไม่เกิดกับชาวบ้าน เพราะชาวบ้านยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้ แต่จะเกิดกับผู้ประกอบการที่มักใช้ชาวบ้านเป็นเครื่องมือในการต่อต้านอำนาจรัฐ”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง)

“คุณภาพชีวิตชุมชนดีขึ้น”

(คุณสนิท ongsara)

“ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง”

(คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์)

“ประชาชนมีรายได้และสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ส่งผลดีต่อประชาชนในพื้นที่ แต่จะส่งผลกระทบต่อประชาชนแฝงที่เข้ามาประกอบธุรกิจ หรือในอนาคตอาจจะมีผู้มีอำนาจหรือมาเพี้ยเข้ามาในพื้นที่”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น”

(สตอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี)

“คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปนานแล้ว เพราะการท่องเที่ยวทำให้วัฒนธรรมของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“ประชาชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการจัดการพื้นที่ของตนเอง และจะส่งผลดีต่อชุมชนในด้านคุณภาพชีวิต”

(คุณสุนันทา สกุลสันดี)

“ไม่มีผลกระทบต่อชุมชนมากนัก เพราะชุมชนได้เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตแล้ว ประชาชนส่วนมากหันมาประกอบการอาชีพการบริการการท่องเที่ยว”

(คุณลัมประสิทธิ์ เลียงประสิทธิ์)

“ประชาชนในพื้นที่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการจัดการในพื้นที่ของตนเองมากขึ้น รวมทั้งจะส่งผลที่ดีในแง่ของคุณภาพชีวิตของชุมชน”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“พฤติกรรมของคนในพื้นที่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว ตั้งแต่มีการท่องเที่ยวเข้ามาและนำวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามาด้วย จึงทำให้คนในพื้นที่ลอกเลียนแบบวัฒนธรรมดังกล่าว เช่น การแต่งตัว เรื่องคุณธรรมและความมีน้ำใจ” แต่ถ้ามองในด้านโครงสร้างพื้นฐาน จะทำให้โครงสร้างพื้นฐานดีขึ้น

(คุณเยาวเรศ สมทรง)

“มีการเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีขึ้น ส่วนวัฒนธรรมของคนในพื้นที่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

11. ในปัจจุบันพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาควรพัฒนาในด้านใดมากที่สุด

“ชยะ คือ ตอนนีชยะเริ่มมากขึ้น และยังไม่มีการจัดเก็บชยะอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมมีหลายหน่วยงานลงมาดูแลเรื่องชยะ แต่จะลงมาดูแลในลักษณะของประมาณส่วนตัวของหน่วยงาน ต่างหน่วยงานต่างทำไม่ได้ทำในรูปแบบเดียวกัน และทำให้ช่วงระยะเวลาสั้นๆ”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ชยะ เพราะในตอนนี้ไม่มีการจัดการที่ดี และมีประสิทธิภาพ”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“ควรหาหน่วยงานหลักเข้ามาดูแลพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานฯ ก่อน สำหรับด้านกายภาพ ควรแก้ไขปัญหาชยะอย่างเร่งด่วน”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“เรื่องชยะเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขด่วนที่สุด รองลงมาคือโป๊ะจอดเรือ และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว”

(คุณธวัช อุ้ยพาณิชย์)

“ชยะ น้ำใช้ การบำบัดน้ำเสีย”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ชยะ”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ, คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง, คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์, คุณสนิท ongsara, คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์, คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“สิ่งแวดล้อม เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้การท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลง ได้แก่ ชยะ น้ำเสีย”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒนา)

“ชยะ และผังเมือง เพราะผังเมืองจะมีการดูแลในทุกด้าน ตั้งแต่ชยะ ระบบน้ำเสีย โครงสร้างพื้นฐานของเกาะ และรูปร่างอาคาร”

(คุณมนตรี ศักดิ์เมือง)

“การจัดเก็บชยะ”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ชยะ และยกระดับการท่องเที่ยวของอุทยานฯ ให้หลากหลายยิ่งขึ้น กล่าวคือเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น แต่ต้องไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“ชยะและสิ่งปลูกสร้าง กล่าวคือ ต้องมีระบบจัดการเกี่ยวกับการปลูกสร้างอาคาร เนื่องจากตอนนี้อาคารไม่เป็นระเบียบ”

(คุณสุนันทา สกุลสันต์)

“ด้านสิ่งแวดล้อม และที่ดิน เพื่อให้การจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพ”

(คุณสัมพันธ์ เลียงประสิทธิ์)

“ชยะ, น้ำประปา, โรงพยาบาล, สถานือนามัยควรปรับปรุงให้ดีกว่านี้, โปะควรพัฒนาให้ใหญ่และมีมาตรฐาน, การศึกษาถึงแม้โรงเรียนบ้านเกาะอาดังจะเปิดถึง ม.3 แต่มีนักเรียนจำนวนมากออกกลางคัน เพราะฉะนั้นควรมีการส่งเสริมให้นักเรียน มีการเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

“ด้านกระบวนการจัดเก็บชยะ และน้ำใช้”

(คุณเยาวเรศ สมทรง)

“พื้นที่เกาะตะรุเตาควรพัฒนาด้านระบบไฟฟ้า พื้นที่เกาะหลีเป๊ะควรพัฒนาด้านการรักษาความสะอาดและการถือครองที่ดิน”

(คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

12. ในการประสานงาน ท่านคิดว่าควรมีหน่วยงานใดบ้างที่ควรเข้าร่วมมี

“ทุกหน่วยงานที่มีส่วนได้ส่วนเสีย”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในพื้นที่ เพราะประชาชนในพื้นที่เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับพื้นที่ที่สุด”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“จังหวัด ท้องถิ่น อุทยานฯ การท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ โยธา (ดูแลด้านการก่อสร้าง) ประชาชน โรงเรียนเกาะอาดัง สาธารณสุข”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุทยานฯ ควรทำงานร่วมกันในเชิงบูรณาการ”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“ทุกหน่วยงานที่มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยให้ ททท. เป็นพี่เลี้ยงในการประชาสัมพันธ์”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ ประชาชน ควรร่วมมือกัน ไม่ควรเอามาเฉพาะตัวแทนฝ่ายมหาดไทยฝ่ายเดียว”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“ทุกหน่วยงานที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตา”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“ทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรส่งเจ้าหน้าที่มาเป็นกรรมการบริหาร”

(คุณสนธิท องศาราคุณ, คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

13. อำนาจหน้าที่ของรูปแบบการบริหารที่จะมีมาดูแลพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

“ดูแลด้านการท่องเที่ยว การจัดเก็บขยะ การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน”

(คุณกิจชัย หอพิสุทธิสาร)

“บริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ การเข้าหาชุมชน และการจัดการสิ่งแวดล้อม”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“จัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของอุทยานฯ เฉพาะพื้นที่ท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ”

(คุณธวัช อัยพาณิชย์)

“ดูแลด้านการท่องเที่ยว”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ)

“บริหารจัดการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานฯ รวมถึงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว”

(คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง)

“บริหารทุกอย่างบนพื้นที่ท่องเที่ยว”

(คุณมนตรี ตักดีเมือง)

“ออกกฎ กติการ่วมกัน ข้อบังคับ และเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เรื่องการจัดการขยะ น้ำเสีย การทำถนนทางเดินเท้า”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ดำเนินการทุกอย่าง เช่น ขยะ โครงสร้างพื้นฐาน เป็นต้น”

(คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์)

“ด้านโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว”

(สต่อ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี, คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

“ด้านสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยว”

(คุณไพรินทร์ แก้วทองมา)

“จัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของอุทยานฯ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

14. การกำกับดูแลควรมีบุคคลหรือหน่วยงานใดเข้ามากำกับดูแล

“ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล”

(คุณกิจชัย ทอพิสุทธิสาร, คุณเอกพงศ์ อินทรชิต, คุณธวัช อัยพาณิชย์, คุณโรสนีย์ ยกชม, คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ, คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์, คุณสนิท องค์กรา, คุณศุภเศรษฐ ตามพระหัตถ์, คุณณัฐพล รัตนพันธุ์, คุณธีรศักดิ์ มุสิกเจียรนนท์, สดอ.ศรีธรรมรัตน์ สังข์ศรี, คุณธัญญา แดงเอียด, คุณพรเทพ จินดารักษ์, คุณประยูร ชอบแต่ง, คุณสุพร ทองแก้วเกิด)

“ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล เพราะผู้ว่ามีอำนาจมากที่สุดในจังหวัดสตูล”

(คุณอนิรุท ธนบุรี)

“มี 2 ฝ่าย ได้แก่ ท้องถิ่นและจังหวัด เพื่อมาตรวจสอบและคานอำนาจผู้บริหาร ดังนี้ ท้องถิ่น ได้แก่ ตัวแทนจากชาวบ้าน ตัวแทนจากผู้ประกอบการ และตัวแทนจากผู้เชี่ยวชาญ สำหรับจังหวัด ได้แก่ ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งอาจจะมีลักษณะคล้ายๆ กับสมาชิกสภาที่ปรึกษาจังหวัด ในส่วนของอำนาจของผู้กำกับดูแลควรจะเป็นผู้ที่อยู่ในเชิงวิชาการ ไม่ควรที่จะเป็นนักการเมืองท้องถิ่น เพราะทำให้ทีมผู้บริหารไม่มีอำนาจในการบริหาร”

(คุณมนตรี คัดดีเมือง)

“ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล เพราะความเกรงใจในสายการบังคับบัญชายังมีอยู่ ถ้าใช้ตำแหน่งที่สูงกว่านี้ จะทำให้ควบคุมยาก”

(คุณวรัญญา สันมาเอ)

“ผู้ว่าราชการจังหวัด เพราะมีอำนาจการบริหารในจังหวัด มีอำนาจในการสนับสนุน ผลักดันให้โครงการต่างๆ ประสบความสำเร็จ”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

ข้อเสนอแนะ

“สำหรับเกาะหลีเป๊ะตอนนี้ควรมีกฎหมายควบคุมอาคาร พ.ศ. 2535 เข้ามาควบคุม”

(คุณเอกพงศ์ อินทรชิต)

“ไม่ควรสร้างรีสอร์ทหรือบังกะโลเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยว และอยากให้มีการจัดตั้ง อบต. เกาะสาหร่ายส่วนหน้าที่เกาะหลีเป๊ะ”

(คุณอาดล อาดำ)

“อยากให้ภาครัฐช่วยกระตุ้น และสนับสนุนแก้ไขปัญหายะ น้ำใช้ การบำบัดน้ำเสีย และเกาะหลีเป๊ะไม่ควรเจริญไม่มากกว่านี้ เพราะจะทำให้เสื่อมโทรมเร็ว ควรมีการจำกัดจำนวนโรงแรม โดยไม่ให้ก่อสร้างเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว”

(คุณโรสนีย์ ยกชม)

“สำหรับในช่วงฤดูการท่องเที่ยว หรือการประกาศปิดเกาะของอุทยานฯ นั้น ควรให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เกาะหลีเป๊ะได้”

(คุณบูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ)

“จะต้องมีการนำกฎหมายควบคุมอาคารไปบังคับใช้อย่างจริงจังกับอาคารบนเกาะหลีเป๊ะ โดยให้ท้องถิ่นออกกฎหมายบังคับใช้”

(คุณพิทักษ์สิทธิ์ ชีวรัฐพัฒน์)

“เกาะหลีเป๊ะเป็นเกาะนานาชาติ เพราะอยู่ใกล้กับเกาะลังกาวิ ดังนั้นควรมีการตั้งด่านตรวจคนเข้าเมืองที่เกาะหลีเป๊ะ เพื่อเป็นการบริการแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งภายในอนาคตอาจจะมีการท่องเที่ยวในรูปแบบอาเซียนเสรี กล่าวคือใช้เงินตราเดียวกัน พาสปอร์ตสามารถเข้าประเทศต่างๆ ได้”

(คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์)

“เนื่องจากอาคารผิดกฎหมาย จึงส่งผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสาหร่ายเก็บภาษีในพื้นที่ได้ไม่ครบจำนวน”

(คุณมนตรี ตักดิ์เมือง)

“อยากให้การท่องเที่ยวเป็นในรูปแบบ One Day Trip คือนอนที่ปากบารา โดยให้เอกชนเปิดรีสอร์ทที่ปากบาราให้มาก มีหลายระดับ รวมทั้งมีโครงสร้างพื้นฐาน ร้านค้า บริการต่างๆ ที่ดี มีแหล่งบันเทิง ถ้าหากนักท่องเที่ยวอยากไปดำน้ำ ไปเที่ยว ก็สามารถซื้อเป็นแพคเกจทัวร์ โดยออกไปเช้า เย็นกลับมาพักที่ปากบารา เพื่อเป็นการลดปริมาณน้ำเสีย ลดปริมาณขยะ ในส่วนบนเกาะหลีเป๊ะควรทำเป็นรีสอร์ท 5 ดาว ควรมีค่าครองชีพสูง เพื่อเป็นการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว”

(คุณณัฐพล รัตนพันธุ์)

“ควรจัดให้มีการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว โดยประชาสัมพันธ์ว่า “มาสตูลเที่ยวได้ทั้งปี” หรือเชื่อมโยงการท่องเที่ยวจากล่องแก่งลงเกาะ”

(คุณวรัญญา สันมาแอ)

“จุดบริการนักท่องเที่ยวของอุทยานฯ ควรมีมากกว่านี้”

(คุณธัญญา แดงเอียด)

ภาคผนวก 9

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

- | | |
|-------------------------------|--|
| 1. ดร.ชาลี ไตรจันทร์ | อาจารย์ประจำภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ |
| 2. อาจารย์พูนศักดิ์ เงินหมื่น | อาจารย์ประจำภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ |
| 3. คุณไพโรจน์ รัตนภิรมย์ | ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสตูล |

ภาคผนวก 10
ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมต่อการบริหารและพัฒนา

พื้นที่ท่องเที่ยว กรณีศึกษา : อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานของสำนักงานอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

1.1 ด้านบุคลลากร

| | Mean | Variance | Corrected | Alpha |
|-----|---------|----------|-------------|---------|
| | if Item | if Item | Item–Total | if Item |
| | Deleted | Deleted | Correlation | Deleted |
| A1 | 23.17 | 35.178 | .602 | .831 |
| A2 | 22.87 | 37.085 | .606 | .831 |
| A3 | 22.97 | 35.964 | .702 | .823 |
| A4 | 23.30 | 39.114 | .488 | .841 |
| A5 | 23.17 | 34.764 | .730 | .819 |
| A6 | 22.83 | 37.730 | .427 | .848 |
| A7 | 23.03 | 38.309 | .566 | .836 |
| A8 | 22.90 | 35.403 | .626 | .829 |
| A9 | 22.60 | 42.593 | .130 | .869 |
| A10 | 22.97 | 35.137 | .667 | .825 |

Reliability Coefficients 10 Item

Alpha = .850

หมายเหตุ

- A1 หมายถึง ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงาน
- A2 หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในการปฏิบัติงาน
- A3 หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของบุคลากรในการปฏิบัติงาน
- A4 หมายถึง วุฒิการศึกษาของบุคลากรตรงกับงานที่ปฏิบัติ
- A5 หมายถึง ความตั้งใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร
- A6 หมายถึง ความเพียงพอในการอบรมการปฏิบัติงานของบุคลากร
- A7 หมายถึง ความสอดคล้องของหลักสูตรการอบรมกับงานที่ปฏิบัติของบุคลากร
- A8 หมายถึง การยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากร
- A9 หมายถึง ความขัดแย้งของบุคลากรในการปฏิบัติงาน
- A10 หมายถึง ความเชื่อมั่นในตัวผู้บังคับบัญชาของบุคลากร

1.2 ด้านงบประมาณ

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item–Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| B1 | 16.10 | 34.093 | .409 | .909 |
| B2 | 16.20 | 31.959 | .732 | .878 |
| B3 | 16.67 | 31.609 | .817 | .871 |
| B4 | 16.60 | 29.697 | .794 | .871 |
| B5 | 16.57 | 30.254 | .849 | .866 |
| B6 | 16.23 | 34.599 | .449 | .903 |
| B7 | 16.43 | 31.564 | .751 | .876 |
| B8 | 16.57 | 30.737 | .692 | .882 |

Reliability Coefficients 8 Item

Alpha = .896

หมายเหตุ

- B1 หมายถึง ความเพียงพอของงบประมาณสำหรับการปฏิบัติงาน
- B2 หมายถึง การกระจายของงบประมาณครอบคลุมทุกภารกิจงาน
- B3 หมายถึง ความเป็นปัจจุบันของระเบียบการเบิกจ่ายเงิน
- B4 หมายถึง การจ่ายเงินเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้
- B5 หมายถึง ระยะเวลาในการจัดสรรงบประมาณ
- B6 หมายถึง ประสิทธิภาพของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าอุทยาน
- B7 หมายถึง การเบิกจ่ายเงินเป็นไปตามระเบียบของทางราชการ
- B8 หมายถึง ความสามารถของผู้บริหารในการบริหารงบประมาณ

1.3 ด้านวัสดุ อุปกรณ์

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item–Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| C1 | 31.30 | 53.803 | .254 | .884 |
| C2 | 31.30 | 51.321 | .475 | .868 |
| C3 | 31.37 | 51.413 | .449 | .870 |

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item-Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| C4 | 31.23 | 49.426 | .594 | .861 |
| C5 | 31.63 | 48.240 | .701 | .854 |
| C6 | 31.83 | 48.282 | .732 | .852 |
| C7 | 31.73 | 48.685 | .811 | .849 |
| C8 | 32.07 | 53.306 | .519 | .866 |
| C9 | 32.17 | 54.213 | .425 | .870 |
| C10 | 32.03 | 54.240 | .459 | .868 |
| C11 | 31.93 | 51.237 | .654 | .859 |
| C12 | 31.93 | 50.547 | .642 | .859 |
| C13 | 31.87 | 51.913 | .556 | .862 |

Reliability Coefficients 13 Item

Alpha = .873

หมายเหตุ

- C1 หมายถึง ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน
- C2 หมายถึง ความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงาน
- C3 หมายถึง ความเพียงพอของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C4 หมายถึง คุณภาพของพาหนะ (เรือ) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C5 หมายถึง ความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C6 หมายถึง คุณภาพของพาหนะ (รถยนต์ รถจักรยานยนต์) ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C7 หมายถึง ความทันสมัยของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C8 หมายถึง ความสอดคล้องของวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ
- C9 หมายถึง ความเพียงพอของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C10 หมายถึง คุณภาพ มาตรฐานของสำนักงานที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
- C11 หมายถึง ระยะเวลาในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์
- C12 หมายถึง กฎ ระเบียบในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์
- C13 หมายถึง ความเป็นระบบของการบริหารจัดการวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

1.4 ด้านการบริหารจัดการ

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item–Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| D1 | 36.10 | 94.162 | .723 | .941 |
| D2 | 36.07 | 90.202 | .800 | .939 |
| D3 | 36.03 | 93.964 | .777 | .940 |
| D4 | 35.97 | 90.654 | .816 | .939 |
| D5 | 36.03 | 96.585 | .687 | .942 |
| D6 | 36.17 | 95.592 | .668 | .943 |
| D7 | 36.00 | 96.207 | .644 | .943 |
| D8 | 36.43 | 95.633 | .788 | .940 |
| D9 | 36.23 | 95.357 | .760 | .941 |
| D10 | 36.03 | 95.964 | .572 | .945 |
| D11 | 35.90 | 94.369 | .711 | .942 |
| D12 | 36.03 | 98.171 | .474 | .948 |
| D13 | 36.07 | 95.099 | .781 | .940 |
| D14 | 36.17 | 92.351 | .794 | .940 |
| D15 | 36.10 | 94.507 | .736 | .941 |

Reliability Coefficients 15 Item

Alpha = .945

หมายเหตุ

- D1 หมายถึง ความชัดเจนในนโยบายการปฏิบัติงาน
- D2 หมายถึง ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการปฏิบัติงาน
- D3 หมายถึง ความชัดเจนของโครงสร้างการบริหารงาน
- D4 หมายถึง ความชัดเจนในสายการบังคับบัญชา
- D5 หมายถึง การมอบหมายงานตรงกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน
- D6 หมายถึง วิสัยทัศน์ของผู้บริหารในการบริหารงาน
- D7 หมายถึง การกระจายอำนาจในการบริหารงาน
- D8 หมายถึง การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในสำนักงาน
- D9 หมายถึง การประสานงานระหว่างหน่วยงานภายนอกที่เป็นส่วนราชการ
- D10 หมายถึง การร่วมมือจากผู้ประกอบการประเภทร้านค้า ร้านอาหารในพื้นที่

- D11 หมายถึง การร่วมมือจากผู้ประกอบการนำเที่ยว (บริษัททัวร์)
 D12 หมายถึง การร่วมมือจากผู้ประกอบการเรือรับจ้าง
 D13 หมายถึง การร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่
 D14 หมายถึง การประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของอุทยานฯ
 D15 หมายถึง การติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการณ์และการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

2.1 สภาพการณ์ปัจจุบันการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

| | Mean | Variance | Corrected | Alpha |
|----|---------|----------|--------------|---------|
| | if Item | if Item | Item - Total | if Item |
| | Deleted | Deleted | Correlation | Deleted |
| E1 | 24.03 | 28.516 | .461 | .821 |
| E2 | 24.00 | 27.448 | .453 | .825 |
| E3 | 23.80 | 29.407 | .437 | .823 |
| E4 | 23.80 | 28.510 | .509 | .816 |
| E5 | 23.60 | 27.283 | .675 | .799 |
| E6 | 24.00 | 25.586 | .697 | .793 |
| E7 | 23.93 | 24.133 | .657 | .799 |
| E8 | 23.80 | 29.131 | .531 | .815 |
| E9 | 23.70 | 29.941 | .456 | .822 |

Reliability Coefficients 9 Item

Alpha = .830

หมายเหตุ

- E1 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของสภาพถนนภายในเกาะ (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น)
 E2 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของสภาพทางเดินเท้า (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น)
 E3 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของท่าเรือ (ปริมาณ)
 E4 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของท่าเรือ (คุณภาพ)
 E5 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของไฟฟ้า (ความเพียงพอของแสงสว่าง)
 E6 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของน้ำใช้ (ปริมาณ)
 E7 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของน้ำใช้ (คุณภาพ)
 E8 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะหรือการเก็บขยะ
 E9 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะ หรือวางถังขยะ

2.2 สภาพการณ์ปัจจุบันการท่องเที่ยว ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item-Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| F1 | 100.07 | 195.444 | .531 | .895 |
| F2 | 99.80 | 196.510 | .513 | .895 |
| F3 | 100.07 | 187.651 | .663 | .892 |
| F4 | 99.73 | 197.306 | .460 | .896 |
| F5 | 100.07 | 204.823 | .138 | .901 |
| F6 | 99.60 | 202.455 | .171 | .902 |
| F7 | 100.10 | 196.576 | .333 | .899 |
| F8 | 99.67 | 197.609 | .413 | .897 |
| F9 | 100.03 | 193.344 | .763 | .892 |
| F10 | 100.00 | 195.862 | .442 | .896 |
| F11 | 99.97 | 204.171 | .192 | .900 |
| F12 | 100.47 | 205.706 | .179 | .900 |
| F13 | 100.50 | 208.603 | -.008 | .903 |
| F14 | 100.50 | 202.741 | .239 | .900 |
| F15 | 100.23 | 201.220 | .241 | .900 |
| F16 | 99.73 | 198.133 | 4.24 | .897 |
| F17 | 99.50 | 197.017 | .465 | .896 |
| F18 | 100.00 | 188.759 | .641 | .893 |
| F19 | 99.63 | 196.033 | .495 | .896 |
| F20 | 100.43 | 189.357 | .696 | .892 |
| F21 | 99.33 | 194.989 | .429 | .897 |
| F22 | 99.80 | 200.717 | .373 | .898 |
| F23 | 100.10 | 198.369 | .477 | .896 |
| F24 | 99.97 | 199.826 | .460 | .896 |
| F25 | 100.13 | 198.740 | .422 | .897 |
| F26 | 99.57 | 190.530 | .718 | .892 |
| F27 | 99.53 | 192.189 | .677 | .893 |
| F28 | 99.63 | 193.895 | .585 | .894 |
| F29 | 100.00 | 191.517 | .662 | .893 |

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item-Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| F30 | 99.73 | 194.133 | .672 | .893 |
| F31 | 100.03 | 194.240 | .539 | .895 |
| F32 | 99.53 | 201.292 | .303 | .899 |
| F33 | 99.60 | 201.214 | .312 | .898 |
| F34 | 99.73 | 202.340 | .198 | .901 |

Reliability Coefficients 34 Item

Alpha = .899

หมายเหตุ

- F1 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ)
 F2 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความสะอาดของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ)
 F3 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของสถานที่พัก (ของเอกชน)
 F4 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความสะอาดของสถานที่พัก (ของเอกชน)
 F5 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของสุขาสาธารณะ
 F6 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความสะอาดของสุขาสาธารณะ
 F7 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของร้านจำหน่ายอาหาร
 F8 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของราคาอาหาร เครื่องดื่ม
 F9 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค
 F10 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความหลากหลายของสินค้าอุปโภค บริโภค ที่จำหน่าย
 F11 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค บริโภค
 F12 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของร้านจำหน่ายของที่ระลึก.
 F13 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก
 F14 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ
 F15 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของคุณภาพของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ
 F16 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว
 F17 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของคุณภาพของเรือบริการนำเที่ยว
 F18 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
 F19 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของการให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
 F20 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของการรักษาพยาบาล
 F21 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ
 F22 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

- F23 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว
- F24 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง
- F25 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง
- F26 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ
- F27 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการแนะนำการท่องเที่ยวในพื้นที่
- F28 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่
- F29 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว
- F30 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว
- F31 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว
- F32 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ในการเข้ามาท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ
- F33 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับการท่องเที่ยว
- F34 หมายถึง สภาพการณ์ปัจจุบันของการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ

2.3 สภาพความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

| | Mean | Variance | Corrected | Alpha |
|----|---------|----------|--------------|---------|
| | if Item | if Item | Item - Total | if Item |
| | Deleted | Deleted | Correlation | Deleted |
| G1 | 32.23 | 39.357 | .829 | .934 |
| G2 | 32.33 | 39.264 | .759 | .937 |
| G3 | 31.90 | 37.128 | .801 | .935 |
| G4 | 31.90 | 37.334 | .814 | .934 |
| G5 | 32.10 | 37.541 | .822 | .933 |
| G6 | 32.00 | 36.759 | .842 | .932 |
| G7 | 31.77 | 37.082 | .905 | .928 |
| G8 | 32.00 | 40.828 | .594 | .945 |
| G9 | 32.03 | 41.206 | .648 | .942 |

Reliability Coefficients 9 Item

Alpha = .942

หมายเหตุ

- G1 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของสภาพถนนภายในเกาะ (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น)
 G2 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของสภาพทางเดินเท้า (เช่น กว้าง พื้นผิวเรียบ แข็งแรง เป็นต้น)
 G3 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของท่าเรือ (ปริมาณ)
 G4 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของท่าเรือ (คุณภาพ)
 G5 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของไฟฟ้า (ความเพียงพอของแสงสว่าง)
 G6 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของน้ำใช้ (ปริมาณ)
 G7 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของน้ำใช้ (คุณภาพ)
 G8 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของสถานที่ทิ้งขยะหรือการเก็บขยะ
 G9 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของจุดที่ทิ้งขยะ หรือวางถังขยะ

2.4 สภาพความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item–Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| H1 | 136.50 | 474.603 | .707 | .978 |
| H2 | 136.30 | 482.562 | .846 | .978 |
| H3 | 136.43 | 471.357 | .796 | .978 |
| H4 | 136.60 | 466.041 | .743 | .978 |
| H5 | 136.43 | 485.426 | .448 | .979 |
| H6 | 136.30 | 490.838 | .316 | .980 |
| H7 | 136.33 | 482.713 | .596 | .979 |
| H8 | 136.43 | 475.978 | .876 | .977 |
| H9 | 136.53 | 479.016 | .788 | .978 |
| H10 | 136.50 | 471.500 | .853 | .977 |
| H11 | 136.67 | 472.575 | .884 | .977 |
| H12 | 136.67 | 472.575 | .740 | .978 |
| H13 | 136.67 | 473.126 | .756 | .978 |
| H14 | 136.63 | 471.482 | .812 | .978 |
| H15 | 136.67 | 468.920 | .799 | .978 |
| H16 | 136.70 | 470.148 | .851 | .977 |
| H17 | 136.53 | 475.844 | .889 | .977 |
| H18 | 136.27 | 485.030 | .583 | .979 |

| | Mean if Item Deleted | Variance if Item Deleted | Corrected Item-Total Correlation | Alpha if Item Deleted |
|-----|----------------------------|--------------------------------|--|-----------------------------|
| H19 | 136.17 | 482.902 | .677 | .978 |
| H20 | 136.30 | 483.114 | .611 | .978 |
| H21 | 136.50 | 470.328 | .755 | .978 |
| H22 | 136.47 | 474.257 | .894 | .977 |
| H23 | 136.47 | 472.671 | .846 | .978 |
| H24 | 136.50 | 473.086 | .744 | .978 |
| H25 | 136.37 | 476.516 | .882 | .977 |
| H26 | 136.37 | 476.240 | .836 | .978 |
| H27 | 136.33 | 475.954 | .787 | .978 |
| H28 | 136.30 | 478.217 | .755 | .978 |
| H29 | 136.33 | 483.264 | .761 | .978 |
| H30 | 136.43 | 478.737 | .845 | .978 |
| H31 | 136.40 | 477.352 | .872 | .978 |
| H32 | 136.47 | 473.775 | .779 | .978 |
| H33 | 136.53 | 474.464 | .789 | .978 |
| H34 | 136.70 | 467.183 | .801 | .975 |

Reliability Coefficients 34 Item

Alpha = .979

หมายเหตุ

H1 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของสภาพการณ์ปัจจุบันของความเพียงพอของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ)

H2 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความสะอาดของสถานที่พัก (ของอุทยานฯ)

H3 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของสถานที่พัก (ของเอกชน)

H4 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความสะอาดของสถานที่พัก (ของเอกชน)

H5 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของสุขาสาธารณะ

H6 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความสะอาดของสุขาสาธารณะ

H7 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของร้านจำหน่ายอาหาร

H8 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของราคาอาหาร เครื่องดื่ม

H9 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของร้านจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค

H10 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความหลากหลายของสินค้าอุปโภค บริโภค ที่จำหน่าย

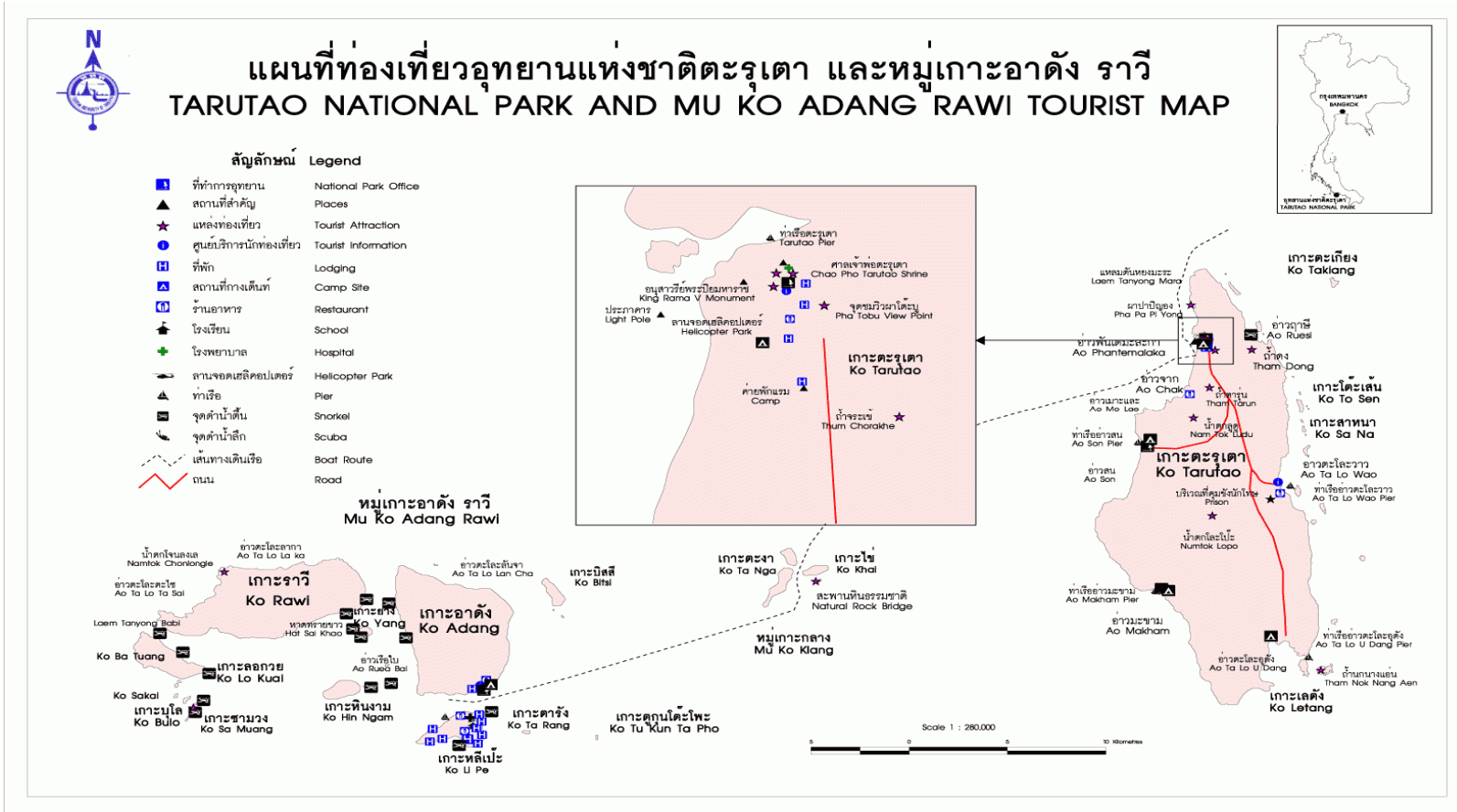
H11 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของราคาสินค้าอุปโภค บริโภค

- H12 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของร้านจำหน่ายของที่ระลึก.
- H13 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก
- H14 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ
- H15 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของคุณภาพของพาหนะ (รถยนต์) ชมเกาะ
- H16 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของเรือบริการนำเที่ยว
- H17 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของคุณภาพของเรือบริการนำเที่ยว
- H18 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
- H19 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของการให้บริการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- H20 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของการรักษาพยาบาล
- H21 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของราคาค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ
- H22 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว
- H23 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความหลากหลายของสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว
- H24 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง
- H25 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความชัดเจนของป้ายสื่อความหมายและบอกเส้นทาง
- H26 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ
- H27 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความรู้ ความสามารถของเจ้าหน้าที่ เกี่ยวกับการแนะนำ
การท่องเที่ยวในพื้นที่
- H28 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเร็วในการให้บริการของเจ้าหน้าที่
- H29 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของเจ้าหน้าที่ในการ
สื่อสารกับนักท่องเที่ยว
- H30 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเพียงพอของอาคาร สถานที่ในการให้บริการแก่
นักท่องเที่ยว
- H31 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความทันสมัยของเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการให้บริการ
แก่นักท่องเที่ยว
- H32 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของช่วงเวลาในการเปิด-ปิด ในการเข้ามา
ท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ
- H33 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของความเหมาะสมของการกำหนดเขตพื้นที่อุทยานฯ กับนักท่องเที่ยว
- H34 หมายถึง ความต้องการพัฒนาของการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการท่องเที่ยวในเขตอุทยานฯ

ภาคผนวก 11
ภาพประกอบภาคผนวก

ภาพประกอบภาคผนวก 1

แผนที่ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตะรุเตาและหมู่เกาะอาดัง - ราวี



ภาพประกอบภาคผนวก 2-7



เกาะหินซ้อน



เกาะไข่



ท่าเรือพันเตมะละกา (เกาะตะรุเตา)



โป๊ะจอดเรือ (เกาะหลีเป๊ะ)



ถนนคนเดิน (เกาะหลีเป๊ะ)



หาดพัทยา (เกาะหลีเป๊ะ)

ภาพประกอบภาคผนวก 8-13



พิธีลอยเรือ



พิธีไหว้โต๊ะฮีรี



สภาพบ้านเรือน



สถานที่ทิ้งขยะ



สัมภาษณ์นายกิจชัย หอพิสุทธิการ



สัมภาษณ์นายอนิรุท ธนบุรี

ประวัติผู้เขียน

| | | |
|-----------------------|--------------------------|---------------------|
| ชื่อ สกุล | นายวิทวัส ชุนหนู | |
| รหัสประจำตัวนักศึกษา | 5010520509 | |
| วุฒิการศึกษา | | |
| วุฒิ | ชื่อสถาบัน | ปีที่สำเร็จการศึกษา |
| รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต | มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ | 2548 |